

Nikolaj Levašov

Poslední apel lidstvu

Kniha doplněna 182 autorskými ilustracemi

Svazek 1

San-Francisco, 2000

Překlad českého vydání:

Martina Konečná

Alena

Klára Hermanová

Scholastik

Jazyková úprava **Vladimíra Bičíková**

Koordinace, sazba, kompletace textu – **Leva-net** (leva-net.webnode.cz)

Všechna práva na český překlad vyhrazena.

Obsah

Předmluva 1.....	3
Předmluva 2.....	5
Úvod.....	8
Třetí apel Lidstvu.....	12
Kapitola 1. Vznik planety Země. Syntéza forem hmoty.....	20
Kapitola 2. Vznik života na Zemi.....	24
Kapitola 3. Psi-pole v přírodě a evoluce inteligence.....	40
Kapitola 4. Formování ekosystému planety Země.....	52
Kapitola 5. Evoluční cyklus na Zemi. Multidimenzionalita života.....	59
Kapitola 6. Evoluce ducha, organismu a inteligence.....	65
Dodatek 1. Odvození rovnice pro sebe-regulaci druhů.....	83
Dodatek 2. Odvození rovnice ekosystému.....	87
Dodatek 3. Seznam ilustrací.....	90

Originál knihy (rusky, anglicky) je k nalezení na www.levashov.info

Předmluva 1

Je mi velkou ctí, že mohu hrát roli při uvádění tohoto díla.

Promlouvá k mému intelektu lékařky a doktorky humanitních věd, zatímco oslovuje také nejhlubší touhy mé duše.

V dnešní době jsme zaplavováni knihami New Age, které nám říkají, jak máme meditovat, vizualizovat, být vnímaví nebo správně jíst. Pro mě je to jasným znamením toho, že jak náboženství, tak i moderní věda bolestně selhávají. Současně jsme přetěžováni daty z informační revoluce, ovšem my sami se propadáme hlouběji a hlouběji do ignorance a temnoty. Čím více jsme do toho zapojeni, o to méně racionálně fungujeme.

Uprostřed všeho toho nadbytku se vyjímá kniha Nikolaje Levašova jako jedinečná a bezprecedentní v historii planety. Svítí na cestu v temnotě a odhaluje vědecky podloženou multidimenzionální realitu, která nás vytrhne z našeho ustrnulého, lineárního, všechno-nebo-nic binárního myšlení. Vnese napětí do našich šedých buněk, ale bohatě nás odmění, dovolíme-li si přijímat a asimilovat to, co nabízí. Zničí nám spoustu paradigmat – mnohá z moderní fyziky – a zve nás, abychom krok za krokem následovali a rozvíjeli úhel pohledu na svět, který je zdaleka odlišný od mýtů, kterými jsou napájeny naše mozkové obvody skrze ignoranci a zášť.

Toto je náročná kniha, plná matematických vzorců a skvělých ilustrací – přenášejících informace, které jsou vzrušující a mají rozměr, který otřásá duší. Člověk potřebuje pečlivě a vědecky vést, když se rozvíjí tento nový úhel pohledu na svět – od zrození planety Země po evoluci duše a smysl lidského osudu. Tyto informace ve svých počítačích nenajdete – ani nikde jinde.

Tento díl, první ze série, nám ukazuje, jak ty stejné kosmické procesy řídí zdánlivě tak odlišné události jako jsou život po smrti, let stěhovavých ptáků, reinkarnace a rozpad atomu. Autor uplatňuje své encyklopedické znalosti z bezpočtu oblastí – biologie, fyziologie, medicíny, genetiky, fyziky, astrologie, atd., aby přesáhl současnou vědu o světelné roky napřed. Jeho záměrem je poskytnout čtenáři přehled základních kosmologických témat o člověku a vesmíru. Kniha je, metaforicky řečeno, kostrou, která bude obalena masem následujících děl, ale čtenáři vždy poskytne „holé kosti“ znalostí, na kterých se dá stavět.

Obsahuje rovněž mimozemský dokument, který byl doručen slavnému Nikolaji Roerichovi – v roce 1929 nominovanému na Nobelovu cenu, velkému ruskému umělci, vědci, archeologovi a učiteli – jehož díla je stále možné shlédnout v New Yorku v muzeu, které nese jeho jméno. První kapitola nám představuje zrod planety Země a jejích šesti sfér – a opakující se téma, jak kritické rozmezí numerických hodnot rozhoduje o tvoření nebo destrukci. Příklady se hojně vyskytují v našem každodenním životě – kritická rozmezí pro náš krevní tlak, tělesnou teplotu, pH krve, atd. Mimo tyto konkrétní hodnoty bychom nemohli přežít. Spatříme to v mnohých variantách v celé struktuře tvoření – jak existence nebo neexistence spouští blízké spektrum hodnot: například při vývoji života z neživého (kapitola 2); utváření fungující včelí kolonie

(kapitola 3); vývoji inteligence (kapitola 6) a odysey duše směrem k vyšším a vyšším rovinám vědomí (kapitola 6). A toto jsou ovšem jenom některá ze základních témat, na která nám moderní věda – slepá a ztroskotaná – nemůže nabídnout žádné odpovědi.

Slovo o Nikolaji jako člověku.

Moudrá osobnost, prostý ega a plný laskavosti, vlídnosti, elánu a humoru. A naprosto se vyhýbá jakémukoliv pokusu učinit ze sebe guru, i přes jeho nesmírné znalosti a sílu. Mé osobní setkávání s Nikolajem nyní trvá rok a půl. Se svou profesionální přípravou ve vědě a humanitních vědách se cítím být strategicky připravena na to, abych pochopila některé ze závažných aspektů práce na této planetě.

Když se účastním příležitostných seminářů nebo ho pozoruji při práci na subjektech, jsem ohromena neuvěřitelnou sofistikovaností jeho technologie. Není mystik, ale pohybuje se s lehkostí v multidimenzionálních říších vědomí, daleko za našimi nejdivočejšími sny – ti z nás, kdo jej chtějí následovat, musí neustále posouvat svá paradigmatata a koncepty reality. Jeho současná věda je tak dalece pokročilá, jako kvantová teorie ve srovnání s počítačem! První díl knihy je toho výmluvným potvrzením. Pro ty, kteří se odváží prozkoumat tyto říše, je to cesta objevů, které mohou do světa přinést nesrovnatelné osvícení a pokrok v evoluci člověka na milénia dopředu.

*Barbara G. Koopman, M.D., PhD.
doktorka psychiatrie a neurologie,
bývalá členka týmu nemocnice
Mount Sinai, New York City*

Předmluva 2

Je mi velkou ctí, že mohu pomoci představit tuto knihu světu. Vím, že mnozí z vás, kteří ji budete číst poprvé, v ní naleznete racionální odpovědi na většinu hlubokých životních otázek: původ života, původ člověka, místo člověka v jeho světě a ve vesmíru a povaha duše.

Dílo mluví samo za sebe: je tak originální, že pro mnohé bude obtížné uvěřit, že tato spousta informací mohla vzejít z mysli jediné osoby. Byl by ale omyl myslet si, že informaci předanou v Posledním apelu lidstvu Levašov obdržel od nějaké vyšší autority. My všichni příliš inklinujeme k tomu „hodit“ zodpovědnost za své životy na nějakou bytost mimo nás. Opravdu věřím, že to, co Levašov objevil o člověku a jeho podstatě, jsou věci, které jsme mohli dávno znát, pokud by se člověk vyvíjel přirozeně a měl by odvahu položit si ty správné otázky.

Nikolaj Levašov je obdařen pozoruhodnými schopnostmi vědomě se svým duchem pohybovat mimo své tělo, do jiných spirituálních a časových dimenzí, vidět v nich a mentálně ovlivňovat živou a neživou hmotu, jak místně, tak i na dálku. Díky těmto svým talentům má možnost získávat informace, které jsou neskutečně dostupné pro většinu lidí a dovolují Levašovovi provádět mentální experimenty testující jeho pracovní hypotézy. Přesto největší část objevů zde dokumentovaných jsou produkty Levašovova neúnavného hledání pravdy používáním procesu myšlení, který je vědecký v nejlépeším slova smyslu, aniž by byl mechanistický nebo mystický.

Pro ty z nás, kteří byli vzděláváni v duchu mechanistické omezující vědy, je obtížné si představit, že by mohl existovat jiný způsob zkoumání přírody, který by poskytoval konsensuálně platné, opakovatelné objevy s prediktivní hodnotou. Ano, existuje zde čistá tradice takového procesu zkoumání, který předcházel, a poté paralelně existoval vedle rozpínajícího se mechanismu, ale ten nikdy nebyl přijat vědeckou komunitou současnosti. Praktikován menšinou, tento více funkční myšlenkový proces zůstával skrytý obecnému pohledu nebo objevy generované tímto procesem byly iracionálně odmítnuty jako „mysticismus“. V novodobých časech několik málo těch, kdo využívali více „funkční“ myšlenkový proces, byli takoví vědečtí myslitelé jako Goethe¹, Rudolf Steiner², francouzský filozof Henri Bergson³ a lékař a vědec Wilhelm Reich⁴, kteří formovali proces. Klíčem k jejich procesu myšlení a zkoumání bylo to, co Goethe nazýval „aktivní imaginativní vnímání“, což je spoléhání se na subjektivní pocit a mentální obrazy, abychom porozuměli a obsáhli objekt zkoumání. To vyžaduje důvěru v jasnost vlastních pocitů a vnímání a volný kontakt sebe sama s vnějším světem. V případě Rudolfa Steinera a Wilhelma Reicha to, co bylo získáno tímto myšlenkovým procesem, bylo často objektivizováno ve fyzickém světě prostřednictvím experimentování a do světa se zrodila spousta pozoruhodných produktů včetně způsobů významně zvyšujících úrodnost půdy bez chemikálií pro zemědělství, modifikování

1 Bortoft, Henri, *The Wholeness of Nature*, Lindisfarne Press, 1996.

2 Steiner, Rudolph, *The Course of My Life*, trans. Olin Wanamaker Hudson, New York, Anthroposophic Press, 1951.

3 Bergson, Henry, *Creative Evolution*, New York, The Modern Library, 1911.

4 Reich, Wilhelm, *Ether, God and Devil*, Orgone Institute Press, Rangeley, 1949.

počasí a posun bioenergetických potenciálů při léčení nemocí.

V kontrastu s funkční vědou bylo jedním z jednoznačných úkolů mechanistické vědy naprosto (do té míry, jak je jenom možné) vyloučit lidský subjektivní element z procesu zkoumání. Avšak objevení se kvantové mechaniky a principu neurčitosti naznačovalo, že toto bylo v mnohých případech nejenom pouze prakticky nemožné, ale z pohledu několika málo odvážných vědců také nežádoucí. Zdálo se, že to příliš mnoho neznamenaá, avšak pouze pro většinu vědců, kteří pod vlivem mechanismu odmítali vzít na vědomí svou roli ve výsledcích experimentů a s výsměchem odmítali ty, kdo měli názor opačný.

Mezi výjimkami je několik málo vědeckých badatelů, kteří pracují na ostří vědomí, přičemž pokusné subjekty bez jakýchkoliv určitých psychických schopností dokáží skrze vědomý mentální záměr významně ovlivňovat neživé stroje (generátory náhodných událostí) a přesně mentálně a na dálku vidět probíhající děje. Dále tyto efekty mohou být získány nejenom bez omezování vzdálenosti mezi operátorem a objektem, ale také nezávisle na hvězdném čase⁵. Prostě řečeno, Levašov myslí a funguje nemechanistickým způsobem, díky hloubce svých schopností proniká do problémů přírodních věd a jako „psychotronický“ léčitel, jasnovidce a telekinetik má rozsáhlou mentální sílu.

Intenzivně jsem s Nikolajem studoval během uplynulých čtyř let psychotronické léčení a asistoval mu při několika experimentech korelujících výstup EEG s mentálním záměrem a stavy mimo tělo. Jeho znalosti a porozumění většině oblastí vědy a medicíny jsou mimořádně obsáhlé a hluboké: v diskuzích o lékařských problémech nikdy neselže a ohromuje mě množstvím svého vědění o základech normální a patologické fyziologie a spoustě vad ve zdůvodňování tradičním lékařským myšlením. Jeho systém psychotronického léčení (efekt působení síly myslí na živou a neživou hmotu, bude detailně probíráno v pozdějších svazcích) je založen na nejhlubším porozumění základům toho, co je správné v tradiční medicíně a jeho vlastních objevech ve fyzice, biologii, ekologii a roli duchovních těl ve zdraví a nemoci.

Většina objevů, popsaných v kapitolách této knihy, jsou základem psychotronického léčení: jsou nástrojem léčitele stejně, jako jsou výpočty pro inženýra. Bez jejich použití nemůže být úspěch v léčení úplný, ať už se jedná o jakoukoliv léčitelskou disciplínu (včetně tradiční alopatické medicíny), pouze částečný.

Nikolaj Levašov se narodil v roce 1961 v Kislovodsku, v Rusku. Jako dítě si o sobě samém nebyl vědom ničeho neobvyklého, ale později, když vyrůstal a rozvíjel se, začal si uvědomovat, že má pozoruhodné parapsychologické schopnosti. Stalo se to však až poté, co na univerzitě studoval vědecký přístup a začal chápat, co přesně tyto síly jsou a jak mohou působit na živou a neživou hmotu.

Toho bylo dosahováno detailním a obsáhlým dotazováním a analýzou toho, co bylo dáno jako základní přírodní zákony. Toto mu nejenom poskytovalo odpovědi, které věda dříve nepředpokládala, ale tento proces dále rozvíjel jeho mentální schopnosti a

---

⁵ Jahn, Robert and Brenda Dunne, *Margins of Reality*, New York, Harcourt, Brace, Jovanovich, 1987.

růst jeho duchovních těl. V roce 1984 promoval na Charkovské univerzitě, hlavní obor radiofyzika. V následujících letech pracoval jako konzultant v různých výzkumech a inženýrských firmách. V roce 1990 obdržel stupeň specialisty v psychotronice, nejvyšší kategorii, která mu zaručila privilegium vyučování specialistů a licenci na provádění korigujících léčení s velkými skupinami lidí.

Postupně učil psychotronické léčení na lékařských školách v Rusku a trénoval tam ve svých technikách přes 300 lékařů. V roce 1991 obdržel ve své oblasti nejvyšší uznání, titul magistr psychotroniky (vyšší než doktorát v USA), od Mezinárodního Centra „Fenomén“ v Kyjevě, které je přidruženo k ukrajinskému ministerstvu zdravotnictví. Koncem roku 1991 se přestěhoval do Spojených států.

Od roku 1989 se pan Levašov objevil ve spoustě televizních programů a rozhlasových vysílání v Rusku, Evropě a Spojených státech jako expert na parapsychologické fenomény, nedávno na CNN, kde demonstroval psychokinetické efekty a diskutoval o využívání PSI zbraní Spojenými státy a dalšími zeměmi.

Poslední apel lidstvu byl napsán mezi lety 1987 a 1992. Přítomný díl obsahuje prvních šest kapitol kompletního dokumentu. Druhý díl obsahuje zbývající kapitoly a vyjde před koncem roku 1997.

Alexander Nudelman, inženýr narozený v Rusku, provedl doslovný přepis z ruštiny do angličtiny. Úkolem textových editorů – Dr. Koopman a mě bylo tento přepis editovat a upravit. Toto bylo provedeno s asistencí George Oberliana, rusky mluvícího Ruso-Američana.

Richard A. Blasband, M.D.

Úvod

Vesmír... Tajemství života!.. **Jak z mrtvé hmoty vznikl život?** Proč ty samé atomy, složené v odlišném pořadí a množství dají vzniknout organickým molekulám, které svým slučováním a dalším vývojem dávají zrod životu, živé hmotě?

Tajemství života... Jak tento život vznikl, rozvíjel se, proč vznikly rozmanité formy života? **Jak se na Zemi objevil člověk?** Byl za své hříchy vyhoštěn z nebe, z rajské zahrady, na Zemi, aby před hospodinem, svým Bohem, došel vykoupení?! A pokud to nebyl Bůh, tak **kdo tedy** a proč umístil člověka na planetu Zemi? Odkud se vzaly odlišné lidské rasy?!

Proč má člověk **schopnost myslet?** Co se s člověkem děje v okamžiku smrti a po ní? Existuje **Duše?** A pokud ano, potom, **co to vlastně je?** Kam odchází a proč?... Existují Peklo a Ráj? A jestli ano, **kde se nacházejí?** Proč je ostatní, kteří pokračují v životu, nevidí a neslyší?

Pouze lidé, kteří se dostali do stavu klinické smrti, později vyprávějí, že viděli anděly, kteří je vítali, vyprávějí, jak se před nimi otevřel světelný tunel, do kterého byli vtahováni, ale z těch nebo oněch příčin se nakonec opět vrátili k životu.

Co se děje v **okamžiku početí** a jak se vyvíjí lidský zárodek?.. **Žijeme na planetě Zemi poprvé nebo ne** a co to vlastně znamená reinkarnace? Je možné vidět minulost i budoucnost, přemísťovat se v prostoru a čase? **Jsou lidé ve Vesmíru sami?..**

Na poslední otázku odpoví každý, ale jen nemnozí jsou o ní schopní uvažovat neortodoxně... Představte si, kdyby před sto lety k planetě Zemi dorazily radiosignály z jiné planety s poselstvím ke všem rozumným bytostem, schopným na tuto výzvu reagovat... Jak by je uslyšeli a jak by na tuto výzvu odpověděli rozumní obyvatelé Země?!. Nijak... Protože tehdy na Zemi ještě neexistovaly radiopřijímače a dekodéry, které by dokázaly zachytit a dešifrovat tyto signály. Nikdo by se o nich prostě nedozvěděl..

A potom... Většina vesmírných civilizací se oproti nám nachází na **kvalitativně odlišné úrovni vývoje**, kde se informace předávají i přijímají nikoli prostřednictvím rádiových vln, ale mentálně a holograficky. K Zemi z vesmíru směřují tisíce signálů v podobě obrovských hologramů od jiných civilizací s přáním navázat kontakt s rozumnými bytostmi planety Země. Ale většina lidí **nerozumí, nezná a není schopna** takovouto informaci přijmout.

A ti, kteří to dokážou, sice překládají tuto informaci do jazyka ostatním lidem srozumitelného, ale, bohužel, i v této podobě je informace **odmítána...** To se svého času stalo i s Třetím Apelem Koalice skupiny pozorovatelů (KSP) sdružení civilizací v naší Galaxii, předaným Nikolajem Roerichem roku 1929. Tento apel byl – prostě **ignorován...** (kdo ještě neztratil zájem, bude se moci na dalších stránkách, hned po předmluvě, s tímto Apelem obeznámit).

Ve Vesmíru jsou miliardy civilizací.

Jedny se nacházejí na počátku svého vývoje a jiné dokonce, stejně jako naše

civilizace, teprve stojí před svým zrodem, další již dosáhly vysokého stupně rozvoje. To je – přirozené a logické...

V nejbližší době je naší civilizaci dáno projít svým vlastním zrodem. Pokud „porod“ proběhne úspěšně, Pozemská civilizace přejde na kvalitativně novou úroveň svého rozvoje, kdy člověk bude moci mentálně, pouze silou své mysli, ovlivňovat ekologii své planety, ovládat počasí, prvky, léčit a ošetřovat zranění přírody, způsobené nerozumnou činností člověka samotného.

Člověk může poznat sebe sama, své vlastní schopnosti, schopnosti svého mozku. Přemísťování do minulosti, do budoucnosti, miliardy světelných let ve vesmíru, přestanou být „zázrakem“, jak to někteří nazývají, nebo „blouzněním pomatených“, jak to nazývají jiní...

V průběhu času se toto stane stejně běžným, jako cestování letadlem. Ale pouze v tom případě, že lidstvo přijme **nové vědomosti**, nezbytné k tomu, aby se dostalo na další stupínek poznání přírody. Pokud lidstvo nepřijme, **nebude chtít přijmout nové poznání, Pozemská civilizace sama sebe zničí ještě před svým narozením a „dítě“ přijde na svět mrtvé...**

Jakpak to, pobouří se mnozí, vždyť naše civilizace dosáhla ohromných úspěchů!.. Člověk vstoupil do kosmu, byl na Měsíci, brzy doletí až na Mars... A obecně, věda, kultura, umění, vše se tak rychle rozvíjí, hlavně posledních sto let... nastala informační exploze...

„Poslední apel lidstvu“ — zní velmi kategoricky a rezolutně. Ale nespěchejte se svými závěry, pokuste se jej **uslyšet** nebo alespoň vyslechnout... Jak říkal Kristus: „Kdo má uši k slyšení, slyš!“⁶ Můžete připravit vynikající jídlo, ale pokud je člověk umírající hladu nebude chtít polknout, polykat jídlo za něj nemá smysl — stejně zemře hladu...

Můžete **mít znalosti i touhu předat své znalosti Lidstvu**, ale pokud je nebude chtít přijmout, aby se vyhnulo svému zániku, nezbude než jenom zalitovat a pokusit se udělat to, co je ještě možno udělat, aby došlo k prodloužení onoho malého zbytku času, který zůstal lidem, aby učinili rozhodnutí dříve nežli zahynou...

Spící, probud'te se, pokud nechcete, aby se váš spánek stal věčným!.. Pokud v biblických časech byl ještě čas, aby „spící“ nebyli buzeni, **nyňí už není času nazbyt**. Lidstvo se ve svém šílenství přiblížilo ke kritickému mezníku, již skutečnému, nikoli abstraktnímu, „konci světa“, o němž se hovořilo v nejednom století, ale on pořád nepřicházel a nepřicházel. Mnohé to upokojilo a uvěřili, že „konec světa“ nenastane nikdy.

Co že je to za „konec světa“, co že je to za kritický mezník ve vývoji lidstva? Nazýván může být různě, ale název sám není důležitý, důležitý je obsah. Takže, co za tím vším stojí? Za vším tím stojí... nevědomost, neznalost skutečných přírodních zákonů, které **existovaly a budou existovat**, zcela nezávisle na tom, zda o nich člověk ví, jak jim rozumí a chce-li jim vůbec rozumět.

---

6 Nový Zákon, Matoušovo evangelium, Kapitola 11, verš 15.

Zákony přírody stále platí a bez řádného pochopení těchto zákonů, další život a rozvoj již nebude možný. Nebude nikoho, kdo by se rozvíjel na kdysi nádherné modré planetě Zemi. A není k tomu ani zapotřebí jaderná válka.

Pokud si člověk bude i nadále stejně bezmyšlenkovitě „podmaňovat“ přírodu, zasahovat do ní bez znalosti základních zákonů, pak to přivede lidstvo k **sebezničení** rychleji nežli jaderná válka. Vzpomeňte si na Kristova slova: „Když slepý vede slepého, oba padnou do jámy⁷...“ Pokud ještě před sto lety nad lidstvem nevisel Damoklův meč sebezničení, nyní je jeho hrozba stále zřejmější. Co nám vlastně hrozí?

Poslechněte si následující věty:

Ozónová vrstva planety Země vznikla a formovala se v průběhu čtyř miliard let a život na souši se stal možným právě díky ozónu: ozónová vrstva atmosféry odráží z vesmíru přicházející kosmické záření, které je škodlivé pro všechny živé tvory na této planetě.

Mořská voda toto záření aktivně absorbuje, a proto první život mohl vzniknout pouze ve vodě a rozvíjel se v ní do těch dob, dokud se ozónová vrstva planety nestala dostatečně silnou, aby dokázala odrazit většinu záření škodlivého pro život. Teprve potom začal život obsazovat souš...

Technologie, které člověk používal a používá nyní, vedly k tomu, že počínaje rokem 1961 „rozumná“ činnost člověka zničila téměř **30%** ozónové vrstvy planety. A jak ukazují výpočty, časté starty kosmických raket a vliv množství technologií, které člověk považuje za nejvyšší úspěchy svého snažení, za dalších 15-20 let pokračování takovéto „činnosti“, zničí všechno zbývající ozón naší planety.

Vlivem kosmického záření vše živé na souši zahyne, život zůstane pouze ve vodě. A všechno začne od začátku... Mimoto, neznalostí zákonů ekosystémů, člověk svou bezmyšlenkovitou činností významně narušil jejich rovnováhu, což už zapříčinilo vymírání tisíců druhů živých organismů.

Tento nedostatek znalostí vedl k tomu, že na lidstvo zaútočil AIDS a jiné dříve neznámé nemoci, proti nimž neznáme ochranu, což také ohrožuje lidskou existenci.

V čem tkví příčiny toho všeho?!

V jednom z momentů svého vývoje se lidstvo vydalo falešnou cestou. Připomeňme, Sokrates ještě říkal: „Poznej sebe sama a poznáš celý svět...“ Bohužel, lidé neposlechli — začali poznávat okolní svět, aniž by poznali sebe sama. A jejich potomkové, jdoucí po téže cestě poznání, **dnes došli do slepé uličky...**

Žádné poznání **nemůže být absolutní**, ale jedna cesta poznání může vést k pravdě, zatímco druhá — od ní odvádět. I když obě cesty mají stejný počátek. Jak pochopit, která cesta kam vede?!.. Velmi jednoduše... Když člověk začíná vytvářet základ svého porozumění okolnímu světu, jeho rozum není schopen dát odpovědi na všechny vzniklé otázky současně.

Tato „bílá místa“ člověk vyplňuje postuláty, axiomy, které dávají možnost vytvořit

⁷ Nový Zákon, Matoušovo evangelium, Kapitola 11, verš 15.

alespoň nějaký obraz (mozaiku) okolního světa. Pokud jde pravdivou cestou poznání, jím vytvořený obraz okolního světa mu umožňuje vystoupat na vyšší úroveň poznání a poodhalit závoj tajemství z řady „bílých míst“, což umožňuje vytvářet ještě plnější a přesnější obraz okolního světa atd.

Jinými slovy, pokud jde lidstvo **správnou cestou** vývoje, jak se jeho poznání rozvíjí, **zůstává stále méně a méně „bílých míst“** — postulátů, axiomů. Pokud však jde vývoj falešnou cestou, „bílých míst“ **bude neustále přibývat**, což už samo o sobě by pro nás mělo být upozorněním, že něco není v pořádku.

V současné vědě je „bílých míst“ mnohem více nežli při jejím zrodu. Vede to k tomu, že stále více a více experimentálních dat je v rozporu se základními zákony fyziky, chemie, biologie... Současná věda se přibližila k okraji propasti.

Ve středověku **bylo náboženství inkvizitorem vědy**. Dlouhý čas poznání bojovalo za své právo na existenci a vyšlo z tohoto boje vítězně. Bylo by smutné vidět **současnou vědu v roli inkvizitora nového poznání**, nového nazírání přírody a jejích mechanismů...

Tato kniha nabízí **abecedu a gramatiku nových znalostí**. Najdete zde odpověď na otázku **jak vznikla Země**, co sama o sobě představuje, co je to **sedm úrovní planety**, proč právě sedm a jaké jsou... Najdete zde **klíč vzniku života a zákonitostí jeho rozvoje**...

Pochopíte **kdy a proč se objevil Rozum** a co to vlastně Rozum je... Odkud a jak se na Zemi objevil člověk... Budete mít šanci rozřešit **záhady Života i Smrti**, zjistit co a proč se s člověkem děje po jeho smrti...

Poznajíc jednotu zákonů mikro i makrokosmu, zjistíte, **co se děje v samém středu „černé díry“**, pravděpodobně se změni váš úhel pohledu na historii lidstva, na malé i velké omyly uznávaných autorit, významných vědců, na dávno zapomenuté vizionáře, jejichž hypotézy možná dávaly lidstvu nezměrně větší šanci, nežli neměnné vývody akademiků. Najdete zde vysvětlení toho, co je to Vesmír, ale hlavně si vy sami budete moci udělat představu o cestě, kterou člověk může a měl by jít.

V této knize nenajdete žádnou mystiku, žádné fantazie — pouze Poznání, reálné, přiměřené. Pouze na vás je **přijmout nebo nepřijmout toto Poznání**... Znovu vzpomeňte Kristova slova: „**Proste a bude vám dáno... hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno... Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno.**“ A mně, jako autorovi, se velmi chce věřit, že tato kniha nezůstane pouze „hlasem volajícího na poušti...“

Nikolaj Levašov

Třetí apel Lidstvu

Prezentováno v roce 1929 n. l.

*Apel Koalice Skupin Pozorovatelů (KSP) všem inteligentním obyvatelům planety Země, rase, která sebe sama nazývá **Lidstvo**.*

Doručeno E. a N. Roerichovými, prostředníky Šambaly, 1929.

Toto je třetí a poslední Deklarace KSP lidem planety Země. KSP předala svou **První Deklaraci** obyvatelům *Amuradgehapure*, největšího města na Zemi v roce **576 př. n. l.** **Druhá Deklarace** byla prezentována obyvatelům *Tkaacetkoal*, největšího města na americkém kontinentu v roce **711 n. l.**

Současná Deklarace obyvatelům Země je v podstatě obsahově identická s oběma předešlými a je napsána v nejběžnějších jazycích na Zemi: čínštině, ruštině, angličtině a španělštině. Text byl editován s uvážením současné úrovně znalostí a mylných představ současných obyvatel.

Jediným smyslem této **Deklarace** je navrhnout jednání v blízké budoucnosti mezi zástupci lidstva a Koalicí, aby bylo možné rozhodnout, zda je lidstvo připraveno stát se členem Koalice. Jednání budou možná pouze při splnění vám předběžně stanovených podmínek, které budou zmíněny později. Pro řádné pochopení těchto podmínek vám chceme nabídnout stručný popis skutečné podstaty vesmíru ve srovnání s charakteristickým způsobem myšlení současného lidstva.

V současnosti má lidstvo přesnější koncepci vesmíru, než mělo v dobách první a druhé Deklarace. Poznali jste, že Země není plochá a není středem vesmíru: obíhá okolo Slunce jako jiné planety; a jistě jste si vědomi toho, že Slunce není umístěno ve středu vesmíru, ale je pouze jednou z hvězd v galaxii.

Ovšem poslední energetická transformace podporovaná aktivitou hvězd (včetně vašeho vlastního slunce), umožňující život na Zemi je pouze jednou z mnohých ve vesmíru. S výjimkou těchto pozorování je velká většina vašich kosmologických teorií **chybná**.

Přesvědčení vašich vědců, že všechny vesmírné zákony jsou a vždy budou neměnné a že fyzikální konstanty jsou neproměnlivé, je iluzorní. Například gravitační konstanta se významně mění dokonce i uvnitř vaší sluneční soustavy, o jakémkoliv větším rozměru ani nemluvě. Tento fakt vás vedl k velmi vážným chybám co se týká výpočtu velikosti galaxií a vzdáleností mezi nimi, také vyprodukoval chybnou teorii ohraničeného vesmíru a jenom v tomto roce další chybnou teorii o expandujícím vesmíru. Váš koncept troj-dimenzionálního prostoru, který slouží jako základní stavební blok pro vaše kosmologické představy, je také mylný.

Fyzický svět se neustále mění. Není v něm nic statického, včetně prostorových dimenzí. Dimenze v prostoru kolísají, mění se rovnoměrně ve velmi širokém rozsahu. Nejlepší podmínka pro počátek organického života je prostorová dimenze rovnající se π (3.1416...). Jakákoliv významná odchylka od tohoto čísla bude mít na život negativní vliv. V současnosti má oblast vašeho solárního systému dimenzi +3.00017. Blížkost

tohoto čísla právě k rovnému číslu 3 (vyplývá z vašeho třidimenzionálního konceptu objemu) vás prostě zmátla.

Gravitační vír s dimenzí -3.15 proudí blízko okraje největší koncentrace hvězd ve vaší galaxii. Dokonce i kdyby to pouze sotva škráblo vaší galaxii, hrozí vymazání veškerého organického života na všech planetách, které nemají odpovídající ochranu. Tato situace znamená, že je pro vás naléhavě důležité stát se členem Koalice v blízké budoucnosti, nejpozději během příštích 6500 pozemských let, a to tak, aby Koalice měla dostatek času pomoci lidstvu připravit se a ochránit se před působením víru.

Nyní se ve vaší galaxii nachází přes 220 000 (dvě stě dvacet tisíc) inteligentních ras včetně vás, kteří zvažujete připojení se ke Koalici. Prosim, nevykládejte si naše varování před vírem jako pokus ovlivnit vaše rozhodnutí.

Jste na omylu, co se týká **původu života na Zemi**. Sluneční soustava vznikla z prachu podobného mračnu roztroušeného stavebními sbory Koalice do určité oblasti vašeho vesmíru, který má dvě podmínky nutné pro vznik a vývoj života. Tato oblast je dostatečně vzdálená od jiných hvězd a má dimenzi prostoru blízkou π .

Mýlíte se, **když přirovnáváte inteligentní rasu k žijícím jednotlivcům**, taková představa vede k nevyhnutelnému zničení a smrti lidstva v blízké budoucnosti. Během evolučního procesu, který chápete pouze velmi nejasně, nové druhy žijících bytostí vzejdou ze starých a příští generace by se měla zaměřovat na jedno: aby měla nové inteligentní rasy na Zemi původem z vás. Přesně takové uvažování musí definovat cíle inteligentní rasy.

Prozatím, podle pozorování KSP, lidská rasa žádný takový cíl nemá, dokonce ani jemu podobný, ponechává svůj vývoj náhodě a veškeré své úsilí zaměřuje k uspokojování svých současných potřeb. Vaše chyby v myšlení by neměly být brány jako nepodstatné a dočasné. Jsou nevyhnutelné a stále díky specifické povaze vašeho myšlenkového procesu, což nyní krátce prozkoumáme.

Myšlenky a samotná existence živé hmoty mají společný základ. (Připomínáme vám, že jsme nuceni se vyjadřovat ve vaší řeči a na vaší úrovni znalostí, a s ohledem na to se mohou vyskytnout jisté nepřesnosti.) Vaše myšlení a struktury jsou produkty omezení vaší logiky. Hledání logiky je pro váš způsob myšlení charakteristické, ale nějaká podobnost se způsobem myšlení typickým pro většinu inteligentních ras, které jsou členy Koalice, končí právě zde. Tento fakt vyvolává pochybnosti mnohých členů KSP o tom, zda je správné považovat vás za inteligentní rasu.

Analyzujete problémy myšlením v termínech binárních procesů nebo alternativ, jako absolutní „ano“ nebo absolutní „ne“, které akceptujete jako reálné. Toto je iracionální proces myšlení používaný pouze těmi, kdo mají hodně pokřivené konstrukce. Nakonec to ústí do mnohostupňové analýzy komplikovaných problémů. Současně počet úrovní ve vaší analýze je obvykle velmi malý, i když problém, který analyzujete, je docela komplikovaný. Hledání řešení upadá do volby mezi dvěma variantami, kde existují dvě možná řešení, přičemž to nejsprávnější řešení se nachází někde mezi nimi.

Následující analogie bude jasná vašim matematikům: Pokud někdo získá odpovědi na otázky typu „ano“ nebo „ne“ při soustředění se na určitý problém, řešení bude analogické výběru jednoho z vrcholů N-rozměrné krychle, čímž rozsah možných řešení zahrnuje všechny body N-dimenzionálního prostoru. Abychom byli přesní, nejvíce chybujete v odhadech reálného rozsahu možných řešení, která jsou ve skutečnosti jenom zřídka kvantitativní.

Jak se můžeme nejlépe přesvědčit ve vašich vědeckých a právních zákonech, smysl každého objevu nebo vynálezu, podstata nějaké důležité myšlenky, může být vyjádřena prostou větou sestávající ze sta slov z padesátitisícové slovní zásoby, včetně matematických a jiných specifických symbolů. Celkové množství možných vět z této zásoby je omezeno velmi prostým číslem 100. Pokud bereme v úvahu jenom ty věty, které mají analytickou funkci vyjadřující smysl – počet bude redukován na 50. Nyní, pokud eliminujeme také ty věty, které jsou gramaticky správné, ale mají nedostatek dokonce sebenepatrnějšího rozpoznatelného smyslu, množství zbývajících smysluplných vět bude redukováno na 25. Nakonec, pokud vytrídíme chybná tvrzení od těch pravdivých, budeme-li v našem hodnocení velkorysí vůči tvůrci, zbude nám pouze **3 – 10** tvrzení, která skutečně odpovídají realitě.

Mezitím známe některé příklady životních forem z několika jiných planet, které jsou schopné ukázat přinejmenším stejný počet různých nepodmíněných reakcí na odlišné kombinace vnějších podnětů, které se zcela shodují s realitou; avšak tyto životní formy nemohou být nazývány inteligentní. Takové druhy jsou také na vaší planetě. Evidentně by bylo více správné neuvažovat o lidstvu jako o inteligentní, ale o **potenciálně inteligentní rase**, protože omezení vašeho myšlenkového procesu, jak jste již měli rozpoznat, nejsou přirozeného původu.

Lidský mozek je při narození stejně dokonalý nástroj myšlení, jako jsou nástroje myšlení mnohých inteligentních ras ve vesmíru. Problém je, že se rozvoj vašeho procesu myšlení od samého počátku ubírá naprosto špatným směrem. Na začátku utváření procesu myšlení byla schopnost myšlení jednou z mnohých potenciálních reakcí na tu stejnou informaci (**obr. 1**). Na tomto grafu zvaném „**Logický základ**“ je intenzita vnímání reakcí na vliv informace umístěna na druhé souřadnici. Přijatelnost takové reakce je umístěna na první souřadnici, s negativní reakcí vlevo od nuly a pozitivními reakcemi vpravo od nuly. Křivky na tabulce reprezentují všechno v přírodě, co dosud ani nebylo zpracováno anti-entropickou aktivitou inteligence. Chaotické tvary křivky jsou snadno vysvětlitelné fyziologickými prahovými jevy.

Rozvoj inteligence zahrnuje nejenom vybudování složitého systému logického myšlení, ale také rekonstrukci a prohloubení základu, který slouží jako základna pro takový systém. Jak ukazují četné příklady od odlišných inteligentních ras, rekonstrukce logického základu podle vzoru ukázaném na **obr. 2** nejlépe vystihuje požadavky pro přesné chápání přírody. Je důležité to zmínit, avšak známe několik ras ve vesmíru, které nejenom vykazují tuto lineární strukturu, ale také mají některá odvětví rozpínající se do nekonečna (**obr. 3**). Utvářejí svou vlastní nezávislou unii ras, mimo Koalici, neboť s nimi nedokážeme nalézt společný jazyk.

Základní rozdíl mezi jejich způsobem myšlení a naším spočívá v tom, že oblast vymezující naši základnu logiky je **konečná**, zatímco jejich je **nekonečná**. Je pro nás těžké vydržet mocný dopad jejich pozitivních a negativních reakcí na informační vstup, který se rozpíná do nekonečna.

Lidský primitivní logický základ má dvě základní skvrny vpravo a vlevo od nuly a také několik menších. Tento fakt opět dokazuje, že **člověk nikdy předtím neměl ani nyní nemá jakékoliv překážky ke konstrukci svého vlastního logického základu v souladu se vzorem spojitě (ne-binární) logiky obecně akceptované ve vesmíru**. Od úplného počátku se lidský intelekt vyvíjel naprosto špatným způsobem, orientovaným pouze na takové silné skvrny tak, že se nyní blíží vzhledu logického základu ukázaného na **obr. 4**. Takovéto skvrny vpravo a vlevo od nuly nejsou nic jiného než vaše absolutní „**ano**“ a „**ne**“ (vaše binární rozštěpení), bez kterých nejste obecně schopni si cokoli představit, i když vám stojí v cestě pouze síla zvyku. Toto absurdní rozštěpení vašeho logického základu do absolutních koncepcí „**ano**“ a „**ne**“ je tou největší překážkou chápání stavu bytí, který je ve vás v současnosti pouze zakrnělý.

Navíc jste nedávno rozvinuli teoretické vypracování vašeho systému logiky, který míchá, spíše než koriguje, vaše chyby: vaše teoretické logické systémy nyní operují s větším zjemněním vašich binárních konceptualizací opomíjejících všechny ostatní varianty logického rozhodování (**obr. 5**). Tato absurdní teoretická vypracování jsou (ve srovnání s původním logickým základem lidského myšlení popisovaným výše) namísto pohybem vpřed krokem zpátky. Je tomu tak proto, že oblast diagramu popisující váš logický základ, namísto aby se rovnala nějakému konečnému číslu, se stává rovna nule. Tedy jedna z nejvíce primitivních funkcí, která má pouze dva významy, je brána jako základ vašeho myšlení. Všeobecný souhrn ukazuje, že čím větší je oblast popisující logický základ, tím dokonalejší je proces myšlení.

Z tohoto důvodu bohužel nevyhnutelný ale zasloužený závěr je, že pokud má být váš systém chápání reality vůbec nazýván **myšlením**, musí být tím **nejprimitivnějším ze všech těchto možných**. Vaše binární logika vás nutí deformovat vše, co je podstatné. Tudiž přirozené série čísel, které jsou v principu možné, jsou pouhý umělý matematický trik, který se jenom nepatrně shoduje s realitou, ale pro vás se stává základním kamenem takového matematického základu tolik blízkého většině lidstva. Pokoušíte se všechno spočítat a současně nedokážete poskytnout precizní informaci o síle větru, vyjadřujícíce to prostě v binárních konceptech „**ano**“ a „**ne**“, „**to je**“ nebo „**to není**“ a navíc bez vyhlídky na nějaké smysluplné porozumění těmto tvrzením.

Aritmetické počítání vás zavedlo do nových problémů, přineslo více primitivnosti do vašeho myšlení než toho, co si žádá realita. Tak plýtváte svou energií, snažíte se je vyřešit a pohlížíte na ně jako na anomálie přírody, které je obtížné sladit s vaším pohledem na svět. Jeden příklad: vaše zabývání se racionálními a iracionálními čísly, jako by měla skutečnou stupnici. Binární logika vás nutí fragmentovat a uměle oddělovat nedělitelné vjemy do nezávislých faktů, okolností, koncepcí a kategorií, uměle je oddělujíc jednu od druhé.

Vaše omezená logika a posedlost počítáním vás nutí domnívat se, že existuje

konečný počet vlastností nějakého objektu nebo události, a tedy každou z nich pojmenovat. To vám poskytuje pochybnou příležitost separovat jednu vlastnost od druhé, trik, který nazýváte „abstrakce“. Pohyb skrze postupnou abstrakci k běžnějším znakům je, podle vašeho chápání, jediná cesta (a jediná správná), ale v realitě vás to vede opačným směrem, pryč od pravdy.

Domníváte se, že pohybování se od nejvyšší úrovně abstrakce směrem k nejnižšímu společnému jmenovateli je jediný správný způsob, jak postupovat. Je to ale přesně opačně. Není náhoda, že všechny vaše abstraktní konstrukce, nazývané filozofické systémy, jsou sebe-popírající, dokonce i když se zakládají na běžné logice.

Krok za krokem klesáte do temnoty podél úrovní abstrakce, krok za krokem ztrácíte spojení s realitou, vaše filozofické systémy postupně ztrácejí svou orientaci a nakonec končí ve „slepé uličce“ svého vývoje. Jste nuceni odpovídat na nesmyslnou otázku o prioritě hmoty nad duchem pomocí „ano“ a „ne“. Vzhledem ke slabosti vašeho logického základu **jste omezení ve své schopnosti jemně rozlišovat mezi objekty a událostmi, zakládající svá rozlišování na různosti označení, která jsou zcela chaotická a ilogická dokonce i z úhlu pohledu vaší vlastní logiky.** Toto lze velmi snadno prokázat například v případě lidského jazyka, kde jsou rozlišování zcela nepřesná.

Váš způsob komunikace, o kterém tvrdíte, že je jedním z největších úspěchů lidské mysli, je na organizaci takových nesmyslných rozlišování založen. **Pokud si vypočítáte počet smysluplných vět ve svém jazyce, uvidíte, jak je primitivní jako metoda informační výměny a spíše je způsobem, jak omezit tento proces. A není úspěchem intelektu, nýbrž pouhým přechodným krokem v raném stádiu lidské evoluce.**

Uvažujeme-li o jazyce jako o nástroji jak pro výměnu, tak pro zprostředkování informace, zatím jste si ještě nevšimli, jak silně ovlivňuje váš způsob myšlení, jak nevyhnutelně vás nutí do stejného procesu fragmentování a škatulkování. Tudiž zvláště vaše etika a estetika doslova obsahují velké množství pojmových párů, které si navzájem odporují, jako teze a antiteze.

Vaše veřejná a osobní morálka sledují stejné principy polarizovaných idejí jako „láska-nenávist“, „dobro-zlo“, „život-smrt“, atd...

Dokonce ani vaše vlastní pozorování, že různé národnosti připojují odlišné významy k těmto protichůdným pojmům, vám nepomáhá. Postupem času podléhají skutečné významy samy o sobě změnám. Zatímco o sobě smýšlíte jako o **vysoce civilizované rase**, v soudních zákonech aplikujete kritérium „ano“/„ne“ abyste určili, zda určitému jednotlivci přísluší rozsudek viny nebo nevin. Taková kritéria nejsou za žádných podmínek akceptovatelná pro odsouzení národa. Ale vy dovolujete, aby kategorické principy „ano“ a „ne“ dominovaly dokonce i tam a celou planetu fakticky měníte na enormní vězení pro všechny národy.

Navíc vám váš binární systém logiky dovoluje svěřit osud všech národů a celé lidské rasy do rukou jednotlivců. V mezinárodní politice je to vaše idea „mírového

stavu“ nebo „válečného stavu“ s nenadálými posuny logiky. Domníváte se, že je to dokonale přirozené, aniž byste uvažovali o tom, zda je to racionální, a pokračujete v tom s opravdu absurdní houževnatostí. Poslední světová válka a nová, která je na spadnutí, ukáže, že váš překotný technologický rozvoj vám neposloužil k větší moudrosti.

Vzhledem k náhlým a většinou okamžitým posunům vašich společenských struktur a mezinárodní politiky z jednoho stavu do druhého je pro nás velmi obtížné provést jakoukoliv prognózu s ohledem na váš budoucí vývoj. Poslední tisíce let KSP pozorovala, že jste nepřetržitě navzájem ve válce: s ohledem na přirozený kurz historických procesů to zabere dvanáct tisíc let, než vaše válčení začne slábnout.

Nicméně si KSP uvědomuje, že došlo k intenzivnímu rozvoji inteligence, alespoň u některých jedinců, a tento důvod nám dovoluje věřit, že tato Deklarace není beznadějná. Avšak jakákoliv dohoda mezi lidstvem a Koalicí může být uzavřena pouze poté, co lidské bytosti překonají své hanebné zvyky.

Kvůli primitivnímu stavu vaší logiky je KSP nucena být ohledně vývoje lidské rasy skeptická co se týká následujících hledisek: postoj vaší civilizace k vytváření vězení a váš osobní strach ze smrti. Technologický rozvoj sám o sobě je rozhodně pozitivním znamením, které vede KSP k tomu, aby považovala lidskou rasu za inteligentní, avšak idealizace technologie a přidělení jí speciální role nejvyššího atributu vaší civilizace je pro nás alarmující. Historicky, když na Zemi neexistovala přímá komunikace, lidská rasa se vyvíjela nahodile. Vytvořilo se několik experimentálních civilizací odlišného typu, z nichž některé KSP odsouhlasila.

Bohužel, když nakonec nastal v procesu vývoje a expanze mezi odlišnými kulturami přímý kontakt, nedokázaly společně koexistovat v míru. Surové, primitivní a díky těmto kvalitám silnější civilizace obvykle vyhladily ty, které byly více inteligentní a lidštější, jenom aby byly v zápětí zlikvidovány ještě surovější silou.

Naneštěstí v současné době na Zemi dominuje **mechanistická civilizace**, ta nejprimitivnější ze všech. Zahrnuje celou lidskou rasu, udržuje ji pod kontrolou a nedává šanci, aby vznikla civilizace nová. Pouze pokud by mechanistická civilizace zničila sama sebe a člověk by převzal kontrolu do svých vlastních rukou, objevila by se civilizace nová: taková, která bude lidské rase více prospěšná.

KSP doufá, že tato poslední Deklarace spolu s odpovídající pomocí Koalice bude iniciovat, že lidstvo prováděné transformací prokáže upřímnou snahu se změnit. Přejeme si to, nicméně poukážeme na to, že civilizace s centry v *Amuradgehapure* v době první Deklarace a v *Tkaacetkoal* v době druhé Deklarace byly potřebám lidské rasy naladěny více, než vaše současná mechanistická společnost.

Jako jeden ze způsobů pomoci KSP poskytne lidské rase detailní popisy těch civilizací, které mohou být použity jako model pro civilizaci novou. Jedním z hlavních kritérií pro hodnocení rasy jako inteligentní je, že každý člen vnímá kolektivní inteligenci na prvním místě nad vším ostatním. Tudíž, rozvoj kolektivní rasové inteligence musí být pro člověka chápaného jako inteligentní bytost prioritou. Funkce

člověka jsou následující: vstřebat všechny informace předešlých generací, přidat k tomu vše nové, co je získáno zkušenostmi a vnímáním, a předat výsledek další generaci, zvětšený a vylepšený.

Chaotické fluktuace v pohybu myšlenkových procesů inteligentního společenství jsou nezbytné: sledováním historie vidíme v pohybu myšlení klikaté čáry, které odpovídají posunům objektivního obrazu reality. Nelze předpovědět směr pohybu posunů vnímání reality, ale spektrum myšlení každého jednotlivce má během celého jeho života konzistenci. Proto platí, že **transformace každé generace není nutná pro zachování a pokračování druhu, ale pro zachování její kolektivní inteligence jako rasy inteligentních bytostí.**

Vezmeme-li tedy v úvahu vesmírné zákony svobodné vůle a svobodné volby, jakékoliv naděje, že kontakt s mimozemskými rasami pomůže vyřešit vaše etické problémy jsou neodůvodněné a neuskutečnitelné. Problém má řešení, ale není to tak, jak se domníváte. Ve skutečnosti obecně vzato to vůbec žádný problém není. Navíc nemůžeme nabídnout lidské rase vhodná řešení, ať už by situace byla jakkoliv hrozná, protože každá rasa má právo rozhodovat o svém vlastním osudu sama.

KSP chce udržovat kontakt s lidstvem a jeho nezávislími představiteli, aby zodpověděla některé otázky a poskytla pomoc s jakýmkoliv problémem osobního charakteru. Ale hlavním účelem této Deklarace je varovat vás před přicházejícím nebezpečím a seznámit vás s nabídkou, abyste se stali členy Koalice. Při prvním náznaku zájmu z Vaší strany mohou být stanovy Koalice a popis její struktury předány vládám čtyřech největších zemí ke studiu a publikaci, nebo mohou být předány tajemníku Ligy Národu bez jakýchkoliv dalších podmínek. Pokud se rozhodnete ke Koalici připojit, budete nejdříve muset podstoupit opravu logického základu vašeho myšlení podle pravidel běžných v Koalici.

Tato podmínka je nezbytná, protože váš zdeformovaný způsob myšlení by způsobil růst komplexu méněcennosti v každém, kdo se připojí, hlavně ale s ohledem na základní odlišnosti v procesu myšlení samotném. To by vedlo k selhávání ve výměně zásadních informací, možná dokonce těch skutečně základních, mezi rasami Koalice a lidstvem. Tato Deklarace je bohužel příkladem takové vadné komunikace. V současnosti lidstvo není pro Koalici užitečné a naopak.

Bez rekonstrukce vašeho procesu myšlení nejsme dokonce ani schopni podat vám pomocnou ruku, abychom vás chránili před vírem. Z našeho pohledu vám bude trvat asi šest tisíc let, než zrekonstruujete logický základ vašeho myšlení, což je, s ohledem na velmi vážnou hrozbu vaší galaxii, zásadní období. Proto byste se do tohoto úkolu měli pustit co nejdříve⁸.

KSP zaručuje, že jakmile obdržíme první požadavek lidstva, předáme počáteční postupy a detailní instrukce pro postupný trénink budoucích generací ve spojitě (nebinární) logice. Ovšem neuděláme to dříve, dokud všechny inteligentní národy Země nezastaví své absurdní spory a nezaměří veškeré své úsilí na zdlouhavý proces

⁸ Jako výsledek určitých intervencí hrozba zničení gravitačním vírem už není problém. Nicméně lidstvo se nachází v bezprostředním nebezpečí vyhynutí kvůli destrukci svého ekosystému. N.L.

rekonstrukce myšlení. Pokud by totiž nějaký agresivní národ pochopil principy spojitě logiky, bylo by to stejné, jako kdyby do rukou dostal absolutní zbraň, a nakonec by to vedlo k destrukci celé lidské rasy.

Současná Třetí Deklarace KSP lidstvu je poslední. Absence odpovědi během příštích 50 (padesáti) pozemských let bude interpretována jako znamení, že lidstvo nabídku, aby se stalo členem Koalice, odmítá.

Se souhlasem Koalice Skupin Pozorovatelů (KSP).

Kapitola 1. Vznik planety Země. Syntéza forem hmoty

Co je to hmota? Jak vznikla? Kolik jejích forem existuje a jak se navzájem ovlivňují?!

Tyto a podobné otázky vzrušují lidský mozek více nežli jedno tisíciletí. Aby lidstvo našlo odpověď, obrací svůj pohled do hlubin vesmíru stejně jako do sebe sama, do svého mikrokosmu. Ale čím více se poznání lidstva upírá těmito směry, tím více vzniká otázek a hádanek, na které nikdo nenachází odpověď...

Aby bylo možno na všechny (nebo přesněji na mnohé) odpovědět, **musí člověk radikálně změnit základ poznání, na kterém staví své znalosti vesmíru. Je třeba poznat a pochopit zákony vzniku vesmíru, jeho vývoje, pochopit zákony života galaxií, hvězd i planet.**

Především bych chtěl upozornit, že všechno to, co současný člověk považuje za vesmír, je pouze **malinkou částíčkou Velkého Kosmu**, velkou jako jediné zrnko písku na pobřeží nekonečného oceánu. A toto zrníčko je **naším domovem, kolébkou lidstva**. Proto člověk, aby mohl jít dále, **musí nejdříve poznat svět, ve kterém se narodil.**

Ve Velkém Kosmu existuje nekonečné množství forem hmot, které ve větší nebo menší míře na sebe vzájemně působí, nebo se mezi sebou naopak neovlivňují vůbec. Pokud dvě formy hmoty spolu nereagují, pak se při jejich vzájemném prostupování nic nemění, **jedna druhou neovlivňuje a nic nového přitom také nevzniká**. Jakoby pro sebe navzájem neexistovaly.

Míru vlivu jedné hmoty na druhou definuji jako **koeficient vzájemné interakce**, je tedy možno říct, že **koeficient vzájemné interakce pro výše uvedené dvě formy hmoty je roven nule**. Tyto dvě formy hmoty nemají žádné společné znaky a vlastnosti. Koeficient vzájemné interakce pro dvě stejné formy (primární) hmoty se liší v různých bodech prostoru, protože **sám prostor je nestejnorodý, nehomogenní**.

O interakci hmot mezi sebou je možno mluvit pouze tehdy, jestliže je posuzována v určitém místě vesmíru. Existují oblasti, kde je vzájemná interakce mezi hmotami **maximální** a místa, kde tato interakce **principiálně není možná** nebo hmoty mezi sebou reagují částečně podle svých obecných kvalit (**obr. 6**).

Při maximální interakci dvou hmot (označme jednu písmenem **A**, druhou **B**) **dochází k plnému prolnutí těchto hmot jedné s druhou a vzniká nová hybridní forma — AB**. Nestejnorodost vesmíru ovlivňuje primární hmoty různým způsobem. Některá forma je ovlivňována více, jiná – méně. **Nestejnorodost vesmíru mění kvalitativní strukturu hmot, což vytváří podmínky pro jejich následnou interakci a vznik nové kvality**.

Takovým způsobem vznikají v hraničních oblastech styku dvou hmot podmínky pro jejich sloučení a **vznik hmoty nové kvality — hybridní formy AB (obr. 6a)**.

Hybridní forma **AB** rovněž dále ovlivňuje nestejnorodost prostoru, ve kterém vznikla. Dochází k vyplnění této nestejnorodosti vzniklou hybridní formou **AB** a její kvalitativní proměně. Projevuje se to jako zakřivení prostoru, což s sebou nese změnu

rozměru (dimenze)⁹ v hraničních oblastech této nestejnorodosti ve srovnání se sousedními oblastmi.

Tedy změna rozměru (dimenze) prostoru na určitou hodnotu **vytváří podmínky pro sloučení dvou primárních hmot**. Aby k tomu mohlo dojít, je nutná změna rozměru prostoru na hodnotu:

$$\Delta\lambda = 0,020203236... \text{ (obr. 6, obr. 6a)}$$

Pro možnost sloučení tří forem hmoty je nutné, aby se rozměr prostoru opět změnil o hodnotu $\Delta\lambda$. Primární hmota se nemůže slučovat pouze částečně. **Sloučit se mohou pouze celé primární hmoty**. Tak jako není možná existence dvou a půl lidí, ale pouze dvou nebo tří (pokud hovoříme o živých lidech), stejně tak se nemohou sloučit dvě a půl hmoty, ale **pouze dvě nebo tři**.

Označme třetí primární hmotu písmenem **C**. Jako výsledek interakce tří forem hmoty v určité oblasti vesmíru (pro zjednodušení o ní uvažujme jako o kouli), **vzniká kvalitativně nová hybridní forma ABC (obr. 7)**, která zaujímá menší objem nežli hybridní forma **AB**. Přičemž tyto oblasti, o nichž uvažujeme jako o koulích, mají jasné hranice, jejichž charakteristickou vlastností je – stejnorodost, homogenita.

Při změně rozměru prostoru uvnitř nestejnorodosti o hodnotu rovnající se $\Delta\lambda = 0,020203236...$ vznikají podmínky pro sloučení další formy hmoty. **Vzniká kvalitativně nová hybridní forma ABCD (obr. 8)**. Objemově zaujímá menší prostor nežli hybridní forma **ABC**.

Při následující změně rozměru prostoru uvnitř nestejnorodosti o hodnotu $\Delta\lambda$ vznikají podmínky na interakci ještě jedné formy hmoty, **E**. **Vzniká kvalitativně nová hybridní forma ABCDE (obr. 9)**.

Při další změně rozměru prostoru uvnitř nestejnorodosti o hodnotu $\Delta\lambda$ vznikají podmínky pro sloučení další formy hmoty. **Vzniká kvalitativně nová hybridní forma ABCDEF (obr. 10)**.

Následující změna rozměru prostoru uvnitř nestejnorodosti o hodnotu $\Delta\lambda$ opět vytváří podmínky pro sloučení další formy hmoty, **G**. **Vzniká kvalitativně nová hybridní forma ABCDEFG (obr. 11)**.

Tímto způsobem, postupnými změnami rozměru uvnitř nestejnorodosti prostoru o hodnotu $\Delta\lambda$, **se postupně slučuje sedm primárních forem hmot (materií), vytvářejících náš vesmír**. Zároveň vzniká šest materiálních úrovní s různými kvalitativními a kvantitativními vlastnostmi.

Vnitřní úroveň, vytvářená sedmi formami primárních hmot **je fyzicky hmotná planeta Země**. Látka, z níž je vytvořena, má čtyři obecné stavy, skupenství – pevné, kapalně, plynné a plazmatické. Různá skupenství vznikají jako výsledek kolísání rozměru dané oblasti o amplitudách menších než $\Delta\lambda$.

Pokud budeme dále pokračovat od středu nestejnorodosti – následující úroveň, vytvořená sloučením šesti forem hmoty, je – **éterická** úroveň, při sloučení pěti forem

9 Soubor kvalitativních charakteristik prostoru.

hmot vzniká – **astrální** úroveň, při sloučení čtyř forem hmoty – **první mentální**, při sloučení tří – **druhá mentální**, při sloučení dvou forem hmoty – **třetí mentální** úroveň (**obr. 12**).

Pokud jako výchozí bod vezmeme první z úrovní, tedy hmotnou, potom nejvíce společných vlastností má s úrovní éterickou a nejméně – se třetí mentální. Celkové kvality různých oblastí vytvářejí podmínky pro interakci primárních hmot. Stupeň této interakce se liší případ od případu a závisí na tom, kolik společných vlastností jednotlivé úrovně mají. Stupeň interakce těchto úrovní mezi sebou je možno vyjádřit koeficienty vzájemné interakce:

$\alpha_1, \alpha_2, \alpha_3, \alpha_4, \alpha_5$ Přičemž:
 $\alpha_1 > \alpha_2 > \alpha_3 > \alpha_4 > \alpha_5$ (**obr. 12a**), kde:

α_1 — koeficient vzájemné interakce mezi fyzickou a éterickou úrovní.

α_2 — koeficient vzájemné interakce mezi fyzickou a astrální úrovní.

α_3 — Koeficient vzájemné interakce mezi fyzickou a první mentální úrovní.

α_4 — koeficient vzájemné interakce mezi fyzickou a druhou mentální úrovní.

α_5 — koeficient vzájemné interakce mezi fyzickou a třetí mentální úrovní.

Když hovoříme o **planetě Zemi**, musíme pod tím rozumět oněch **šest úrovní, uhnížděných jedna v druhé a představujících neporušenou jednotu**. Toto porozumění je velmi důležité pro pochopení mnohých jevů a hádanek živé i neživé hmoty a evoluce života na naší planetě...

Při završení procesu formování kvalitativních struktur Země, (*tj. – jednotlivých úrovní – pozn.*) se nestejnorodost dané oblasti, která je vyplněna právě těmito úrovněmi, neutralizuje (**obr. 12b**). Dochází k „vyrovnávání prostoru“. Nestejnorodost prostoru je možno srovnat s výmoly na polní cestě. Pokud se nezaplňují, jámy zůstanou.

Po završení procesu formování struktur Země pokračují jednotlivé formy hmoty ve svém pohybu (už nikoli slévajíc se jedna s druhou) jako voda, která když po okraj naplní rybník, začne přetékat přes okraj a teče dále. Aktivita pohybu forem hmoty není vždy stejná, což se projevuje v pohybu zemské kůry, zemětřeseních a v sopečné činnosti.

Proces formování planety byl ukončen před šesti miliardami let. To je – první cyklus evoluce forem hmot, který je spojen s **evolucí neživé hmoty**. Druhá etapa – to je **evoluce živé hmoty**.

Než přejdeme k fázi evoluce živé hmoty, chtěl bych připomenout, že naše planeta Země, náš vesmír, byly vytvořeny interakcí sedmi forem hmot. Přičemž číslo **sedm nemá žádný mystický význam**. Rovněž to, že náš vesmír je tvořen ze sedmi forem hmot, není **něčím jedinečným a exkluzivním, božským**. Je to pouze kvalitativní struktura našeho vesmíru.

Není náhoda, že se **bílé světlo při lomu rozkládá právě na sedm barev, stupnice**

má sedm not, nabytí sedmi duchovních těl – rovná se završení evoluce pozemského cyklu. Ale v tom (ještě jednou opakují) není nic mystického, nadpřirozeného. A nyní se podíváme na **evoluci živé hmoty...**

Kapitola 2. Vznik života na Zemi

Život!? Co je ŽIVOT?... Živá příroda?... K čemu musí dojít, aby uprostřed chaosu sterilní prvotní planety, vyvrhující magma a horké plyny, v prvotním oceánu vznikl a sílil první zárodek života?!

Organický život — co je to? Jak ze stejných molekul a atomů, ze kterých je složena půda, voda i atmosféra vznikl zázrak života?... Kde je klíč k záhadě, na kterou hledali odpověď mnohá pokolení vědců, fyziků, chemiků, biologů a filozofů?! Otázka však zůstává otevřená dodnes... Pokusme se alespoň trochu poodhalit závoj nad tímto tajemstvím přírody.

Podívejme se, zda je vše složeno ze stejných atomů. Je projevení různých vlastností, chemických reakcí a sloučenin pouze důsledkem jejich rozdílné atomové hmotnosti, počtu protonů, neutronů a elektronů? Ovlivňují mikrokosmos stejným způsobem atomy vodíku, kyslíku, železa, zlata i uranu, molekuly vody, různých solí, kyselin, organické molekuly? A pokud ne, tak v čem je mezi nimi rozdíl?

V měřítkách makrokosmu každé hmotné těleso ovlivňuje prostor v němž se nachází. Pozměňuje jeho zakřivení, jeho rozměr. Obzvláště silně se to projevuje okolo velkých hmotných těles vesmíru — hvězd. Vědci zaznamenali zkreslení přímočarého šíření elektromagnetických vln naším Sluncem, které pozorovali v okamžiku jeho zatmění. Lze to považovat za důkaz, že **těleso o velké hmotnosti deformuje prostor, ve kterém se nalézá.**

Všechna velká hmotná vesmírná tělesa — hvězdy, planety, asteroidy atd. se skládají z atomů a molekul. Jejich celkový vliv se skládá ze souboru mikrovlivů všech atomů a molekul tvořících masu objektu. Vliv pouze jediné molekuly nebo atomu na makrokosmos se nijak významně neprojevuje, pomocí současných zařízení je prakticky nemožné tento vliv stanovit. Ale jak ovlivňují atom nebo molekula svůj vlastní mikrokosmos?! Má na okolní prostředí stejný vliv jádro vodíku, zlata, uranu? Je vliv **organických a anorganických molekul stejný?**

Pro začátek se blíže podívejme na strukturu mikrokosmu. Rozměry atomů leží v řádu od 10^{-10} do 10^{-8} metru, a rozměry atomového jádra — v rámci několika jednotek Fermiho¹⁰ [od $(1 \div 10)10^{-15}$ metru]. Pokud hovoříme o objemu atomu, pak máme na mysli hodnotu řádu $10^{-30} \div 10^{-24}$ metrů krychlových, a u objemu jádra — $10^{-48} \div 10^{-45}$ metrů krychlových. Jádro v atomu zaujímá jednu stotřiliontinu z jeho celkového objemu. Elektrony atomu zaujímají ještě menší objem než jádro.

Látka v atomu tak zaujímá pouze nepatrnou část jeho objemu, zbytek vyplňuje „prázdnota“, tj. **99,999...% objemu atomu není vyplněno látkou. Látka zkoncentrovaná v atomovém jádru má na okolní mikrokosmos vliv stejně, jako v makrokosmu má na okolní prostor vliv zkoncentrovaná látka hvězd.**

Jak hvězda ovlivňuje své okolí a co se přitom děje, si ukážeme později. Nyní

---

¹⁰ Fermi je délková jednotka, 1 fermi = 10^{-15} metru, značka „fm“ (jedná se neoficiální název femtommetru užívaný jadernými fyziky). pozn. překl.

soustředme pozornost na to, jak jádro atomu ovlivňuje svůj mikrokosmos. Jádro atomu ohýbá-zakřivuje, pozměňuje rozměr mikrokosmu. Co se při tom děje?! Je tato změna u různých atomů stejná?

Nejmenší atomovou hmotnost má vodík (obsahuje dvě atomové jednotky — 1 proton a 1 elektron), největší atomovou hmotnost mají transuranové prvky (přes 235 atomových jednotek). Vliv atomového jádra vodíku a transuranových prvků na jejich mikrokosmos přirozeně **není stejný**.

Radioaktivní prvky mají největší vliv na strukturu mikrokosmu. Tento vliv je tak silný, že se jádra daných prvků stávají nestabilními a začínají se rozpadat na jednodušší, stabilní prvky. Přitom platí, že čím větší atomovou hmotnost transurany mají, tím rychleji se rozpadají. Některé z těchto prvků existují miliardtiny sekundy a to pouze v uměle navozených podmínkách.

Takže v čem a jak se projevuje změna rozměru mikrokosmu?... Pokud pro možnosti sloučení každé ze sedmi forem primárních hmot platí, že musí pozměňovat rozměr prostoru, jak se o tom mluvilo výše, o hodnotu $\Delta\lambda = 0,020203236...$ (viz. Kapitola 1), pak atomy vytvořené jako důsledek sloučení sedmi forem hmot ovlivňují svůj mikroprostor také, ale s opačným znaménkem. Jejich vlivem dochází k **částečnému druhotnému zakřivení daného prostoru**.

Jinými slovy, **každý atom snižuje rozměr mikrokosmu o určitou hodnotu $\Delta\lambda'$** . Nejméně mění mikrokosmos atom vodíku:

$$\Delta\lambda'_{\min} = -0,0000859712.$$

Nejvíce mění mikrokosmos atomy radioaktivních prvků:

$$\Delta\lambda'_{\max} = -0,02020234...$$

Změna rozměru mikrokosmu atomy dané látky se stává srovnatelnou se změnou rozměru, který vedl k vytvoření samotné této látky:

$$|\Delta\lambda'| \approx |\Delta\lambda|$$

kde:

$$\Delta\lambda = 0,020203236...$$

$$\Delta\lambda'_{\max} = -0,02020234...$$

To je důvod, proč se radioaktivní prvky rozpadají na jednodušší a tento rozpad nastává tím rychleji, čím blíže je $\Delta\lambda'$ k $\Delta\lambda$ (**obr. 13**).

Mezi fyzickou (hmotnou) úrovní vzniklou interakcí sedmi forem primárních hmot (viz. Kapitola 1) a éterickou úrovní vzniklou interakcí šesti forem primárních hmot existuje interakce na základě některých společných kvalit. Tato interakce se označuje **koefficientem vzájemné interakce α** .

Jak se ukázalo, různé atomy ovlivňují změnu rozměru mikrokosmu různě. Minimální vliv a tomu odpovídající minimální koefficient vzájemné interakce ($\alpha_{1\min}$) má atom vodíku. Maximální vliv a tomu odpovídající maximální koefficient vzájemné

interakce ($\alpha_{1\max}$) je charakteristický pro transurany.

Díky své látce tak každý atom ve větší nebo menší míře **pootevřívá kvalitativní bariéru mezi hmotnou a éterickou úrovní a vytváří mezi nimi kanál**. Nejmenší kanál vytváří atom vodíku, největší transurany (**obr. 14**). Tímto kanálem začíná primární hmota částečně přetékat na éterickou úroveň a stává se nesoudržnou s dalšími hmotami (proces protikladný slévání primárních hmot), proto se atom, který postupně ztrácí danou formu primární hmoty, stává nestabilním a rozpadá se na jednodušší, stabilnější prvky.

Jinými slovy, při vytvoření kanálu mezi hmotnou a éterickou úrovní transuranovými prvky se koncentrace (vzájemný poměr) hmoty **G** vzhledem k ostatním šesti formám primárních hmot v dané látce v průběhu času zmenšuje, až nastane okamžik, kdy se ztráta hmoty **G** pro každý atom stane kritickou. **Nastává rozpad atomu**. Při rozpadu se vytvářejí nové atomy, které mají stabilnější strukturu a méně aktivní kanál mezi hmotnou a éterickou úrovní.

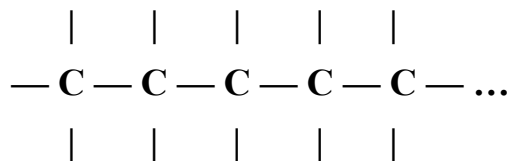
Pokud bychom čistě teoreticky předpokládali, že se transurany nerozpadají, tehdy by vznikl kvalitativně nový proces — přetékání formy hmoty **G** z hmotné úrovně na éterickou. Vznikla by cirkulace formy hmoty **G** mezi hmotnou a éterickou úrovní. Ale pro takovou cirkulaci je nezbytně nutné nadbytečné množství formy hmoty **G** v zóně kanálu mezi materiální a éterickou úrovní. Tento přebytek však transurany nemají, formu hmoty **G**, ze které jsou jejich jádra, ztrácejí a to vede k jejich rozpadu.

A nyní jsme se dostali k **porozumění a vyřešení záhady ŽIVÉ HMOTY...**

V přírodě existuje několik prvků se čtyřmi valenčními elektrony, což jim umožňuje vytvářet spojení v podobě dlouhých řetězců atomů jednoho druhu. Při tomto řetězovém spojení atom „ztrácí“ nanejvýš dva ze čtyř valenčních elektronů. To umožňuje na volné valenční vazby připojit další atomy a dokonce složité radikály.

Těmito prvky jsou: uhlík, křemík, fosfor... Nejaktivnější z nich — uhlík je mimochodem jedním z nejběžnějších prvků na Zemi. Stal se **základem organického života**. V prvotním oceánu byla velká koncentrace atomů uhlíku a některých dalších prvků, které posloužily jako stavební materiál organických molekul.

Ale pro to, aby se atomy uhlíku spojily v dlouhé řetězce, byly nutné zvláštní podmínky. Nezbytný byl aktivní zdroj energie, který měl vliv na stabilitu atomů uhlíku a dokázal vyvolat jejich slučování v řetězce. Takovým zdrojem energie se staly elektrické výboje v atmosféře (blesky). Silné elektrické pole blesku v místním rozsahu vytvářelo příznivé podmínky pro to, aby se atomy uhlíku sloučily odlišně:

Z těchto řetězců atomů uhlíku vznikly molekuly, jejichž hmotnost je — tisíce, desetitisíce atomových jednotek. Nové molekuly se mezi sebou slučovaly a vytvářely ještě větší molekuly. Pokud hmotnost anorganickým molekul nepřekračuje 300 - 400

atomových jednotek, pak jsou organické molekuly co se týká hmotnosti prakticky bez omezení. To znamená, že jádra atomů uhlíku, takto sloučena v molekuly, vytvářejí mezi fyzickou a éterickou úrovní ještě mohutnější kanál nežli transurany a přitom se nerozpadají (**obr. 14**).

Tak vznikají podmínky pro přetékání formy hmoty **G** z hmotné úrovně na éterickou. Při opravdu velké molekulární hmotnosti, jako například u molekul **DNA**, **RNA**, nabývá $\alpha_{1\max}$ takových hodnot, že vznikají podmínky pro přetékání i dalších forem hmot vytvářejících fyzicky husté látky. Podmínky pro přetékání vznikaly i v případě transuranových prvků, ale začínaly při tom přetékat formy hmoty tvořící atomová jádra, což vedlo k jejich rozpadu a vzniku jednodušších stabilních prvků.

Ale co se rozdělí a začne přetékat kanálem mezi hmotnou a éterickou úrovní v případě organických molekul?!

Organické molekuly jako **DNA** ($\alpha_{1\text{DNA}}$) a **RNA** ($\alpha_{1\text{RNA}}$) se samotné nerozpadají a formy hmot, které je vytvářejí, nezačínají přetékat na éterickou úroveň. Co se děje?! Kde a jakým způsobem vzniká nová kvalita, jež se stala základem organického života (**obr. 15**)?!

Vzpomeňte si, že organické molekuly, jak jednoduché tak i velmi složité, vznikly v prvotním oceánu po atmosférických elektrických výbojích. Ve vodě byly kromě organických molekul i anorganické, které se chaoticky pohybovaly (Brownův pohyb).

Anorganické molekuly a nejjednodušší organické molekuly mají koeficient interakce α_1 mnohem menší nežli ten, který mají nukleové kyseliny ($\alpha_{1\text{DNA}}$ a $\alpha_{1\text{RNA}}$). V důsledku chaotického pohybu ve vodě tyto molekuly, atomy a ionty migrují směrem k zónám vlivu molekul **DNA** a **RNA**, majících λ'_{DNA} a λ'_{RNA} , a začínají se rozpadat na formy primárních hmot, které je tvoří. Rozpad začíná, protože v zóně vlivu mnohem větších **RNA** a **DNA** molekul nemohou tyto menší a jednodušší molekuly, atomy a ionty prostě existovat. Pro tyto molekuly, atomy a ionty jsou $\alpha_{1\text{DNA}}$ a $\alpha_{1\text{RNA}}$ extrémně vysoké.

Formy primárních hmot, vzniklé v důsledku rozpadu v zónách vlivu molekul **DNA** a **RNA** začínají přetékat na éterickou úroveň Země. A co je obzvláště zajímavé, forma zakřivení prostoru zcela kopíruje tvar molekul **DNA** a **RNA**.

Na éterickou úroveň začínají kanály molekul **DNA** a **RNA** přetékat formy hmot, které vznikly v důsledku rozpadu jednoduchých molekul. Ale éterická úroveň, éterická sféra byla utvořena syntézou šesti forem primárních hmot (viz. Kapitola 1). Proto se éterická struktura molekul **DNA** a **RNA** (éterická projekce zakřivení mikrokosmu na éterické úrovni Země) začíná vyplňovat tou formou hmoty, která v éterické úrovni chybí (formou hmoty **G**).

Přetékání bude pokračovat tak dlouho, dokud se koncentrace hmoty **G** na éterické úrovni nepřiblíží koncentraci této hmoty na fyzické úrovni Země. Důsledkem tohoto přetékání se zformuje tzv. éterické tělo molekul **DNA** a **RNA** a kvalitativní bariéra mezi hmotnou a éterickou úrovní se v zóně působnosti molekul **DNA** a **RNA** úplně rozplyne. V rámci molekul **DNA** a **RNA** vznikne naprostá totožnost hmotné a éterické úrovně Země. Příkladem podobného procesu mohou být zákonitosti spojených nádob (**obr. 16**).

Organické molekuly, zejména **DNA** a **RNA**, vytvoří mezi hmotnou a éterickou úrovní kanál dostatečný pro vznik podmínek volného přelévání forem hmot na éterickou úroveň (**obr. 16-2**). Ale organické molekuly s jejich novými kvalitami nejsou ještě živou hmotou, životem, jsou pouze **nutnými podmínkami pro vznik života**. O životě můžeme mluvit pouze tehdy, pokud shluk několika organických molekul získá novou kvalitu — možnost opakování, reprodukce své struktury.

První živou strukturou jsou viry, primitivní forma, která se nachází na rozhraní mezi živou a neživou hmotou. Ve vodním prostředí se viry chovají jako živé sloučeniny, ale při ztrátě vody se projevují jako neživá sloučenina, jako krystal. V tomto stavu se virus může nacházet téměř libovolně dlouho. Po návratu do vodního prostředí se z neživého krystalku opět mění v primitivní živý organismus (**obr. 17**).

Pochopení podstaty takovéto proměny (v jedněch podmínkách je virus — živým organismem, v jiných — neživým krystalem) nám poskytuje porozumění a odpovědi na tajemství života, které pro představitele ortodoxních věd zůstává záhadou, již nedokázali rozluštit.

Jaká je tedy podstata tohoto jevu?!...

Ve vodním prostředí vytvoří struktura viru mezi hmotnou a éterickou sférou takový kanál, v jehož poli působnosti dochází k rozpadu jednoduchých organických a anorganických molekul a vznikají tak podmínky pro přelévání forem primárních hmot (vznikajících při tomto rozpadu) z hmotné úrovně na éterickou, což na éterické úrovni vede k vytvoření PŘESNÉ KOPIE VIRU.

Při zahřívání molekul **RNA** daného viru ztrácí z vnějších elektronových vazeb skupiny **OH-** a **H+**. Uvolňují se slabé interakce mezi atomy účastníci se vazeb molekuly **RNA** viru se skupinami **OH-** a **H+**. V důsledku toho molekula **RNA** viru ztrácí vodu, její celková atomová hmotnost se snižuje a následně se snižuje i míra zakřivení mikroprostoru vyvolaného tímto virem. Kanál mezi hmotnou a éterickou úrovní se přitom zmenšuje.

Při menším zakřivení mikroprostoru vyvolaném molekulou **RNA** viru nedochází k rozpadu dokonce ani těch nejjednodušších organických a anorganických molekul: dehydrovaná molekula **RNA** viru se chová jako jakákoliv jiná organická nebo anorganická molekula (**obr. 17-1**).

Když se virus znovu ponoří do vody, jeho molekula **RNA** opět přibírá skupiny **OH-** a **H+**. Celková atomová hmotnost se stává kritickou, zvětšuje se míra zakřivení mikroprostoru kolem molekuly a **znovu** se vytvářejí podmínky, při kterých se nejjednodušší organické a anorganické molekuly začínají rozpadat, a primární hmoty, které je tvoří, začínají přetékat na éterickou úroveň, kde se z formy hmoty **G** vytvoří přesná kopie viru (**obr. 17-2**).

Toto je — první kvalitativní odlišnost umožňující považovat virus za první primitivní živý organismus.

Druhou kvalitativní odlišností viru je jeho schopnost duplikovat vlastní

strukturu – vytvoření své kopie na fyzické úrovni – funkce, která je spojena s kvalitami struktury prostoru virus obklopující.

Vzniklý duplikát viru si rovněž zachovává schopnost vytvořit svou kopii. Tato schopnost je spojena s kvalitami prostorové struktury molekuly viru **RNA**. Molekula **RNA** se skládá ze dvou šroubovic. Atomy, které ji vytvářejí, mají nejvyšší stupeň vzájemné interakce (jsou spolu spojeny velmi silně), zatímco síla interakce mezi atomy různých řetězců je velmi malá (mají slabé spojení). Jinými slovy, pevnost spojení atomů každého řetězce mnohokrát převyšuje pevnost spojení řetězců mezi sebou. Tato prostorová nestejnorodost vlastností molekul **RNA** viru vytváří předpoklady pro novou kvalitu – schopnost replikace – která charakterizuje život.

Poprvé se viry objevily v oceánu: pohyb vody je přemísťoval z jednoho místa na druhé, a když se dostaly do odlišných vnějších podmínek, byly vystaveny záření různých druhů a intenzity. To vedlo k takové změně atomové struktury, kdy se vazby mezi spirálami molekuly **RNA** viru staly ještě slabšími, načež stačily nepatrné změny vnějšího prostředí k tomu, aby se tyto vazby rozpadly a molekula **RNA** viru se rozdělila do dvou na sobě nezávislých řetězců.

Ale každá část těchto řetězců mohla na své volné elektronové vazby (z okolních organických molekul) připojit pouze takové molekuly, které s nimi byly zrcadlově totožné. Tyto molekuly (tzv. **nukleotidy** — adenin, thymin, cytosin, uracil) se spojují, čímž reprodukuje přesnou kopii druhého chybějícího řetězce a namísto jedné molekuly **RNA** viru vznikají dvě navzájem totožné. Nezbytnou podmínkou, aby toto mohlo nastat, je pouze přítomnost potřebného počtu nukleotidů a jejich kvalitativní složení.

Za zmínku stojí jedna důležitá vlastnost, která odlišuje viry od jiných, vyspělejších živých organismů. **V okamžiku rozpadu molekuly viru na dvě šroubovice se opět snižuje zakřivení mikrokosmu a kanál mezi materiální a éterickou sférou se znovu uzavírá. Teprve poté, kdy každá ze šroubovic dokončí budování své zrcadlové kopie, stává se atomová hmotnost znovu kritickou a kanál mezi hmotnou a éterickou úrovní se opět otevírá.**

U jiných jednodušších živých organismů se v procesu dělení šroubovice molekuly **DNA** také rozdělují a poté vytvářejí své zrcadlové kopie. Ale v tomto případě má každá ze šroubovic svůj vlastní kanál mezi hmotnou a éterickou sférou.

Po dokončení obnovy celé struktury vzniká nadkritické zakřivení mikrokosmu při němž se ony samy začínají rozpadat, a primární hmoty, které je vytvářejí, začínají rovněž přetékat kanálem na éterickou úroveň. Podle míry rozpadu těchto molekul se kanály, jež vytvořily, začínají zmenšovat. Aktivita přetékaní hmot mezi úrovněmi se zmenšující se velikostí kanálů se postupně vrací do normálu.

Avšak po dobu nadměrného přetékaní forem hmoty mezi úrovněmi se koncentrace formy hmoty **G** na éterické úrovni oproti normě mnohonásobně zvýší a důsledkem toho dochází ke **změně toku hmoty G z éterické úrovně na fyzickou**. Při tomto přetékaní se éterické struktury molekul **DNA** objevují (projektují se) na fyzické úrovni, což vytváří příznivé podmínky pro obnovení plné struktury molekul **DNA** na fyzické

úrovni.

Když se systém přiblíží rovnovážnému stavu, na fyzické úrovni zůstanou dvě stabilní molekuly **DNA** s vyváženými kanály mezi fyzickou a éterickou úrovní. Pochopení tohoto procesu je velmi důležité pro **proniknutí do tajemství života na Zemi**. Podrobněji se na tento mechanismus podíváme o něco později na příkladu buněčného dělení. Nyní zpět k etapám vzniku života...

Virus s některými svými vlastnostmi je **prvním nejjednodušším živým organismem**. Jak již bylo řečeno, virus je vlastně molekula **RNA** obklopená proteinovou schránkou. Proteinová schránka odděluje molekuly **RNA** od vnějšího prostředí, chrání je a přispívá k maximální stabilitě.

Tato schránka zpomaluje pronikání organických i anorganických molekul, díky čemuž se okolo molekuly **RNA** vytváří vlastní „mikroklima“. Proteinová schránka viru je předobrazem buněčné membrány.

Během dalšího vývoje pod vlivem záření, teploty, tlaku a aktivních chemických látek vznikaly různé změny, mutace struktury molekul **RNA**. Změnily se jejich vlastnosti, míra vlivu na mikroprostor a na okolní prostředí. Zdaleka ne všechny změny byly pozitivní: z bezpočtu mutací se jako pozitivní mohla ukázat třeba jen jediná. Ale právě díky těmto pozitivním změnám, hromadícím se v průběhu času, vznikly nové kvality a schránka obklopující molekulu **RNA** se změnila.

Objevení se několika vrstev tohoto obalu vytvářelo kolem molekul **RNA** stabilnější prostředí. Změny vnějších podmínek tak čím dál tím méně ovlivňovaly strukturu a stav vnitřního prostředí uvnitř obalu. Objevení se tukové vrstvy, chránící jako brnění proteinové vrstvy okolo molekul **RNA** a později i **DNA** minimalizovalo vliv vnějšího prostředí. Vnitřní prostředí mohly ovlivňovat pouze drastické změny narušující obal.

Je to spojeno s tím, že tuková vrstva membrány s hydrofobními (tj. vodu odpuzujícími) vlastnostmi minimalizovala oběh látek a vnitřní prostředí tak získalo odolnost a relativní nezávislost na vnějším prostředí. Od tohoto okamžiku rozvoje života můžeme hovořit o vzniku **proto-buňky** (prvotní buňky).

Další evoluce jako důsledek chaotických a náhodných mutací vedla ke vzniku prvních **jednobuněčných organismů**. Některé z těchto nejjednodušších jednobuněčných organismů byly založeny na křemíkové bázi. Ale organismy založené na uhlíkové bázi je velmi rychle vytlačily. Strukturálně nepružné a velmi choulostivé křemíkové organismy, které se nestačily přizpůsobovat rychlým změnám okolního prostředí, postupně vymizely.

Jakýkoliv systém usiluje o dosažení maximální míry stability a rovnováhy. Vliv vnějšího prostředí na první jednobuněčné organismy vedl k jejich částečnému zničení, ztrátě organického materiálu uvnitř buněčné membrány a poškození buněčné membrány samotné. Pouze systém, který dokázal navrátit sebe sama ke stabilitě a obnovovat svou strukturu, se mohl zachránit a pokračovat v evoluci. Pro tento účel bylo nezbytně nutné nahrazovat utrpené ztráty.

Prvotní oceán obsahoval ještě velmi málo organických látek a první jednobuněčné organismy musely tyto organické látky, nezbytné k obnovení jejich celistvosti, složitě „lovit“ v okolní vodě. Připomeňme si, za jakých podmínek z anorganických molekul uhlíku, kyslíku, dusíku, vodíku a dalších vznikají organické sloučeniny...

Nastává to, když vodou nasycenou anorganickými molekulami a atomy pronikají elektrické výboje, vznikající jako výsledek rozdílu elektrického náboje mezi atmosférou a zemským povrchem. Elektrické výboje zakřivují mikrokosmos, což vytváří podmínky pro seskupování atomů uhlíku v řetězce — v organické molekuly.

K syntéze organických molekul z anorganických je nutná změna rozměru mikrokosmu alespoň o hodnotu $\Delta\lambda \approx 0,020203236...$

Aby první jednobuněčné organismy mohly obnovovat a udržovat svou strukturu, je **nutná syntéza nejjednodušších organických sloučenin přímo uvnitř samotných těchto organismů**. Vznik syntézy organických molekul z anorganických je možný při změně rozměru mikrokosmu o hodnotu $\Delta\lambda$. Žádný jednoduchý (nebo i složitý!) živý organismus **není schopen vytvořit** elektrický výboj **podobný** tomu atmosférickému.

V průběhu evoluce u nejjednodušších jednobuněčných organismů vznikla přechodná varianta dávající požadovanou hodnotu $\Delta\lambda$. Připomeňme si, že každá molekula, atom, ovlivňuje, zakřivuje svůj mikrokosmos o tu či onu hodnotu. Největší vliv na mikrokosmos mají organické molekuly. Velké organické molekuly, takové jako **DNA** a **RNA**, mají na mikrokosmos takový vliv, při němž nedochází k syntéze, ale k **rozpadu jednoduchých organických molekul**.

Pro syntézu organických molekul z anorganických je nutná změna rozměru mikrokosmu o hodnotu $\Delta\lambda$:

$$0 < \Delta\lambda < 0,020203236...$$

Takový vliv na mikrokosmos vykazují středně velké organické molekuly. Zdálo by se, že vše je velmi prosté... V jednobuněčných organismech musí být molekuly řádově menší než molekuly **DNA** a **RNA**, a problém je vyřešen... Ale není to tak jednoduché.

Každá molekula mění mikrokosmos kolem sebe, ale tato změna zůstává **stálou**, dokud je zachována celistvost samotné molekuly. Aby došlo k syntéze organických molekul, **musí vzniknout oscilace rozměru mikrokosmu s amplitudou:**

$$0 < \Delta\lambda < 0,010101618...$$

Oscilace rozměru mikrokosmu musí být **periodická**, aby vznikly normální podmínky pro syntézu organických molekul. Pro to musí být molekuly, které by se měnily **při drobných změnách vnějšího prostředí a vyvolávaly tak uvnitř jednobuněčných organismů nezbytná kolísání rozměrů mikrokosmu**. Tyto účinky vnějšího prostředí (záření) musí volně pronikat jejich membránami, ale současně nesmí samotné jednobuněčné organismy ničit .

Všechny tyto požadavky na vnější faktory splňuje slabé tepelné a světelné sluneční záření, zatímco jiná část slunečního záření (rentgenové a gama paprsky) jsou pro organické sloučeniny a organismy destruktivní.

A opět — záchrana je ve vodě... Mořská voda absorbuje rentgenové i gama záření a zároveň **propouští** tepelné a světelné sluneční záření, která do jednobuněčných organismů mohou volně pronikat. Aby vznikla vnitrobuněčná syntéza organických sloučenin, jsou nutné následující podmínky:

a) přítomnost takových organických molekul uvnitř jednobuněčných organismů, které při změně vnějších faktorů snadno mění svou strukturu v určitých hranicích, což vede k oscilaci rozměru mikrokosmu v rozmezí: $0 < \Delta\lambda < 0,010101618\dots$

b) přítomnost vnějších faktorů, které mohou způsobit nezbytné změny struktury těchto molekul, aniž by tyto molekuly, jakož i samotné jednobuněčné organismy, ničily (např. slabé tepelné a světelné sluneční záření).

V průběhu evoluce vznikla pro tento účel potřebná molekula — **molekula chlorofylu**.

Molekuly chlorofylu, absorbující část světelného (fotonového) a tepelného záření, mění svou strukturu a vytvářejí nové nestabilní sloučeniny. Tyto sloučeniny se rozkládají jakmile vliv tepelného a světelného záření ustává, a právě to způsobuje potřebné výkyvy rozměru mikrokosmu, které jsou pro vznik procesu syntézy uvnitř jednobuněčných organismů nezbytné.

Pohlcující fotony, molekula chlorofylu zapříčiňuje oscilaci rozměru mikrokosmu. Je to spojeno s tím, že při absorpci fotonů přecházejí elektrony v atomech molekuly chlorofylu na jiné orbity. Přitom na vzniklé elektronové vazby molekula chlorofylu přibírá skupiny **OH-** a **H+**, což vede k oscilaci molekulární hmotnosti a následně k oscilaci rozměru mikrokosmu, což zase vytváří nutné podmínky pro syntézu organických sloučenin.

Nashromážděný potenciál molekula chlorofylu ztrácí v čase syntézy a vrací se do původního stabilnějšího stavu, připravena k novému pohlcení fotonů. Syntéza probíhá za účasti oxidu uhličitého (**CO₂**) z okolního prostředí a jako vedlejší produkt se vylučuje kyslík (**O₂**). Probíhá tzv. **fotosyntéza** a právě jsme prozkoumali záhadu jejíhož mechanismu.

Nejjednodušší jednobuněčné organismy tudíž v průběhu evoluce získaly (díky molekulám chlorofylu) schopnost pohlcovat sluneční svit a **samy syntetizovat organické sloučeniny**, které jsou k obnovování jejich struktury a života nezbytné.

Kromě toho syntézou a hromaděním organických látek uvnitř sebe nejjednodušší jednobuněčné organismy zabezpečovaly potřebné množství molekul pro proces své **duplikace** — **dělení**. Přesněji, nastane to, když jednobuněčný organismus nashromáždí kritické množství organických molekul, které změní rozměr mikrokosmu uvnitř buňky a vyvolají její nestabilitu. Při tom dochází k aktivnímu přetékání hmot z fyzické úrovně na éterickou, což vyvolá začátek procesu dělení — duplikace této buňky.

Co je to **buněčné dělení** a jak probíhá?!

Pokusme se pochopit, porozumět tomuto mechanismu, který je základem všeho živého. Podívejme se na proces dělení na příkladu nikoliv primitivní, ale složitě

koncipované buňky.

Když se koncentrace organických látek vzniklých uvnitř buňky jako výsledek fotosyntézy nebo buňkou absorbovaných z vnějšího prostředí stane kritickou, buňka ztrácí svou stabilitu a proces dělení začíná.

Centrioly se vzdalují na opačné póly buňky a stávají se ohnisky, kolem kterých probíhá proces dělení (**obr. 18**). Proteinová vlákna vytahují k centriolám chromozómy ze starého jádra buňky (**obr. 19**) a to je počátek formování dvou nových buněk. Nová jádra nejprve obsahují poloviční sadu potřebných chromozomů, proto dva kanály jimi vytvářené jsou prakticky rovnocenné kanálu jádra před začátkem dělení.

Rozměr mikrokosmu buňky zůstává téměř beze změn, udržuje se rovnováha toků mezi fyzickou a éterickou úrovní buňky. Hladiny spojených nádob jsou vyrovnané (**obr. 19**). Každý chromozóm pak začne z nahromaděných organických látek rekonstruovat svého zrcadlového dvojníka, což je manifestace přirozené tendence libovolného systému dosáhnout maximální stability.

Při završení tohoto procesu uvnitř jedné buňky vzniknou dvě jádra, z nichž každé má vlastní kanál, kterým na éterickou úroveň přetékají primární hmoty. Dvě jádra v lokálním prostoru buňky vytvoří takové zakřivení mikrokosmu, při kterém se sama buňka stává nestabilní, organické látky z nichž je vytvořena se samy začínají rozpadat a primární hmoty, které je tvoří, začínají přetékat na éterickou úroveň (**obr. 20**).

Množství hmoty přetékající z fyzické úrovně na éterickou přitom značně převyšuje množství hmoty přetékající z éterické úrovně na fyzickou (**obr. 20** — hladiny spojených nádob). Podle míry rozpadu fyzické buňky se na éterické úrovni vytvářejí dvě éterická těla buňky, protože **každé jádro vytváří identické zakřivení mikrokosmu i na éterické rovině (obr. 21)**.

Množství hmoty **G** přeteklé na éterickou úroveň se na této úrovni stane nadbytečným (**obr. 21** — spojené nádoby). Po dokončení rozpadu staré fyzické buňky zůstávají místo ní organické molekuly, z nichž byla postavena, tj. organické látky — **stavební materiál** pro vytvoření nových buněk.

Jakmile skončí intenzivní přetékání hmot z fyzické úrovně na éterickou, přebytek hmoty **G** ze dvou vzniklých éterických těl buňky začne stejnými kanály přetékat opačným směrem, z éterické úrovně na fyzickou a vytvoří tak projekci éterické buňky na fyzické úrovni (**obr. 21a**).

V oblastech projekcí na fyzické úrovni dojde k dalšímu zakřivení mikrokosmu, tj. vzniknou podmínky pro syntézu molekul z masy organických látek nahromaděných v buňce před jejím dělením (a také vzniklých při rozpadu staré buňky) a k jejich opětovnému složení podle vzoru éterických těl buněk (**obr. 22**).

Velmi blízkou analogií tohoto procesu je **zmagnetizování a uspořádání kovových pilin podle siločar magnetického pole**. Při zakončení syntézy vznikají dvě zcela nové buňky podle vzoru a podoby buňky staré s vyváženým přetékáním hmot mezi fyzickou a éterickou úrovní (**obr. 23**).

Nyní se ale vraťme zpět k jednobuněčným rostlinám. Dvě nové buňky vzniklé jako výsledek dělení začnou prostřednictvím fotosyntézy uvnitř sebe akumulovat organické látky a při dosažení kritické masy těchto látek dojde k nestabilitě buněk, které se opět začnou dělit. Tak se objeví čtyři totožné buňky, které se při akumulaci organických látek také začnou dělit, potom již osm buněk, šestnáct, třicet dvě, šedesát čtyři atd.

Jako výsledek tohoto procesu začal počet jednobuněčných organismů narůstat geometrickou řadou. Organismy syntetizující prostřednictvím fotosyntézy organické látky budeme dále nazývat **rostlinami**.

Tempo růstu množství nejjednodušších jednobuněčných rostlinných organismů — fytoplanktonu, je určováno **koeficientem biologické účinnosti** (biologickým faktorem efektivity **BFE**). Jinými slovy, tento faktor udává, **jaká část dopadajícího slunečního světla na jednotku plochy je absorbována a využita pro syntézu organických látek**.

U fytoplanktonu dosahuje **BFE** hodnoty **2 – 3 %**. Pro fotosyntézu je nutný sluneční svit který proniká nejdále do hloubky sta metrů, proto se fytoplankton aktivně vyvíjí blízko hladiny a postupně vytváří souvislou masu. Množství fytoplanktonu rostlo, ale množství slunečního světla připadajícího na jednotku plochy oceánu za jednotku času zůstávalo prakticky neměnným.

Pohyb povrchových vod oceánu vedl k tomu, že část fytoplanktonu klesla do hloubky, kam se sluneční světlo nedostane vůbec nebo jen v nedostatečném množství pro zajištění životních podmínek těchto jednobuněčných rostlin. Tyto rostliny se nemohly samy pohybovat a byly zcela závislé na pohybu vln. Velká část fytoplanktonu v takových podmínkách hynula a při svém rozkladu vytvářela masu organických látek. Ale některé z organismů, které se byly schopny novým podmínkám přizpůsobit, začaly nikoli syntetizovat, ale absorbovat již existující organické sloučeniny uvolněné do mořské vody zánikem jiných, jim podobných organismů.

Když se tyto organismy dostaly zpátky na světlo, opět začínaly samy syntetizovat organické látky. Některé z nich se zachovaly až do dnešních dnů. Nejznámějším představitelem těchto jednobuněčných organismů s podvojnými vlastnostmi je **krásnoočko zelené**, *Euglena viridis* (**obr. 24**).

Část podobných organismů se mohla méně a méně dostávat na světlo. Schopnost syntetizovat organické látky u nich s časem atrofovala a ony se staly **pouze spotřebiteli** (konzumenty) biomasy už vytvořené jinými jednobuněčnými rostlinnými organismy. Tak vznikly **dva základní typy živých organismů — rostliny a živočichové...**

Každý jednobuněčný organismus byl závislý na nahodilostech v chování okolního prostředí. Adaptací na tyto podmínky získaly některé jednobuněčné organismy v boji o přežití nové kvality — výběžky buněčné membrány — bičíky, které jim umožnily se v tomto prostředí pohybovat. V určitém okamžiku evoluce se několik jednobuněčných rostlin propletlo mezi sebou svými výběžky, zatímco volné bičíky svými opakovanými synchronními stahy uvedly celý shluk do pohybu. Dobrým zástupcem takových organismů je mnohobuněčná kulovitá kolonie **váleče** (*Volvox*) (**obr. 25**).

V průběhu dalšího vývoje došlo k tomu, že se jednobuněčné rostliny nezačaly mezi

sebou pouze splétat do kolonií, ale i srůstat do jednoho celku. Takový konglomerát jednobuněčných organismů, srostlých svými membránami, byl mnohem stabilnějším vůči nepředvídatelnostem vnějšího prostředí a stal se dalším krokem v evoluci života.

Buňky, které se ocitly uvnitř takového konglomerátu, byly ze všech stran obklopeny dalšími buňkami, takže se na ně vliv vnějšího prostředí snížil prakticky na nulu, zatímco buňky povrchové vrstvy byly ještě stále vystaveny působení okolního prostředí. V průběhu evoluce tak různé buňky konglomerátu začaly plnit i různé funkce. A v důsledku toho začaly také nabývat různých forem a struktur.

Tyto různé úlohy se stávaly stále vyhraněnějšími, vznikla tzv. **diferenciace formy a funkce buněk jednoho konglomerátu**. Dalším krokem bylo určování funkce potřebami daného konglomerátu — **mnohobuněčného organismu**.

S vývojovými etapami mnohobuněčných organismů se můžete blíže seznámit ve vývojové (evoluční) biologii. My se zaměříme na kvalitativní odlišnosti různých typů buněk jednoho mnohobuněčného organismu... K jakým kvalitativním rozdílům vedou odlišnosti ve funkci a stavbě buněk?!

Především změny zakřivení prostoru uvnitř buňky, jejího mikrokosmu, vedou k tomu, že se celá řada složitějších organických molekul začíná v takových buňkách rozpadat. Zakřivení prostoru již dosahuje i na astrální úroveň. Primární hmoty začínají vzniklým kanálem přetékat na astrální úroveň, kde se počíná formovat tzv. **astrální tělo buňky**, které je přesnou kopií těla éterického (**obr. 26**).

Astrální tělo se začíná formovat ze stejné hmoty jako éterické tělo buňky — z primární hmoty **G**. Vzniká **nižší astrální tělo buňky**. Další změna funkcí a struktur buněk vede k tomu, že nižší astrální tělo buňky zakřivuje mikroprostor astrální úrovně o hodnotu $\Delta\lambda'$ a když se tato hodnota stává blízkou:

$$\Delta\lambda'_2 \approx -2 \times 0,020203236...$$

Vzniká takové druhotné zakřivení prostoru, při kterém mizí druhá kvalitativní bariéra mezi fyzickou a astrální úrovní planety. A po otevření průchodu touto bariérou skrze buněčné kanály začínají přetékat již dvě formy primární hmoty — **G** a **F**, ze kterých se posléze formuje **kompletní astrální tělo buňky** (**obr. 27**).

Přitom se mění rychlost cirkulace hmot mezi těmito úrovněmi a také jejich množství. U buňky se objevují nové kvality, vlastnosti a možnosti.

Následuje změna fyzické struktury buňky, při které celý systém buněčných těl — fyzické, éterické i astrální — mění velikost zakřivení mikrokosmu na hodnotu $\Delta\lambda'$, při níž je možné druhotné ovlivnění prostoru mikrokosmu pro tři formy hmot:

$$\Delta\lambda'_3 \approx -3 \times 0,020203236...$$

Dochází k rozvolnění třetí kvalitativní bariéry — mezi fyzickou a první mentální úrovní planety. Buněčným kanálem začínají primární hmoty přetékat na první mentální úroveň a ze tří forem hmot: **G**, **F**, **E** se postupně vytváří **první mentální tělo buňky** (**obr. 28**).

Možnost propojení astrálního těla s prvním mentálním souvisí se změnou rozměru mikrokosmu buňky a je způsobeno jejími strukturálními změnami. V průběhu evoluce se diferenciaci buněk mnohobuněčných organismů projevuje nejen ve strukturálních a funkčních odlišnostech samotných fyzických těl buněk, ale i v syntéze různých typů buněk astrálního a prvního mentálního těla.

Je třeba také poznamenat, že minimální zakřivení prostoru vytváří fyzická buňka na éterické úrovni, největší — na první mentální úrovni (v případě přítomnosti tří těl buňky — éterického, astrálního a prvního mentálního):

$$\Delta\lambda'_1 < \Delta\lambda'_2 < \Delta\lambda'_3$$

Což objasňuje rozdílnou rychlost cirkulace hmot mezi úrovněmi; toto pak následně určuje kvalitativní odlišnosti buněk s různým počtem vytvořených těl a to se zase odráží v rozdílech jejich vlastností a funkcí. U složitých mnohobuněčných organismů vzniklo několik typů buněk:

- a) **kostní a chrupavkové buňky**, které mají pouze **éterická těla**;
- b) **buňky pojivové a tukové tkáně**, které mají **éterické a nižší astrální** (z jedné formy hmoty) **tělo**;
- c) **svalové buňky různých druhů**, které mají **éterické a plné astrální** (ze dvou forem hmot) **tělo**;
- d) **krvní buňky** (krvinky), které mají **éterické, plné astrální a první mentální** (z jedné formy hmoty) **tělo**;
- e) **nervové buňky sympatického a parasympatického nervového systému**, které mají **éterické, plné astrální** (ze dvou forem hmot) a **první mentální** (ze dvou forem hmot) **tělo**;
- f) **nervové buňky mozku a míchy**, které mají **éterické, plné astrální a plné první mentální** (ze tří forem hmot) **tělo**.

Zvláštním typem buněk jsou **pohlavní buňky**, které mají — **poloviční sadu chromozomů v jádře a pouze éterická těla**.

Rozdíly v rychlosti oběhu formy hmoty na různých úrovních buněk vedou k rozdílu rychlosti evolučního vývoje různých těl buněk. Pochopení tohoto jevu je nezbytné pro vyřešení záhady **stárnutí buněk**.

Zdravá, mladá buňka je harmonická na všech svých úrovních. Jinými slovy, rychlosti rozvoje fyzického, éterického, astrálního a mentálního těla buňky — jsou shodné (**obr. 28**). Formy hmot mezi úrovněmi buňky volně cirkulují a ta může s plným výkonem plnit svou funkci.

Fyzická buňka se neustále nachází pod vlivem okolního prostředí. V procesu její životní činnosti v ní uvízne část vytvářejících se jedů (toxinů) a souběh těchto vlivů vede k tomu, že se fyzická buňka stává stále pomalejší, její struktura se částečně narušuje. Zakřivení rozměru mikrokosmu buňky se zmenšuje a postupně se druhotně zakřivení mezi fyzickou a první mentální rovinou buňky začíná vytrácet.

Zmenšení zakřivení rozměru mikrokosmu buňky na hodnotu:

$$\Delta\lambda''_3 = + 0,020203236...$$

vede k tomu, že se kanál mezi fyzickou a první mentální rovinou buňky zužuje a přerušuje se přetékání hmot na tuto úroveň buňky (**obr. 29**).

Další vliv okolního prostředí na buňku a působení toxických produktů vlastního života buňky vede k postupnému zmenšení zakřivení rozměru mikrokosmu buňky, a když se tato hodnota dostane na:

$$\Delta\lambda''_2 = +2 \times 0,020203236...$$

přerušuje se přetékání hmot na astrální rovinu buňky a ona opět ztrácí část svých vlastností a kvalit. Fyzická buňka při tomto procesu ztrácí část své vnitrobuněčné vody (**obr. 30**).

Když vlivy vnějšího a vnitřního prostředí buňky vedou k přerušení cirkulace látek na fyzické úrovni buňky, přerušuje se rovněž cirkulace primárních hmot mezi fyzickou a éterickou úrovní buňky. **Nastává fyzická smrt buňky (obr. 31)**.

Po ukončení procesů životních projevů fyzické buňky nastupuje fáze rozpadu. Podle míry rozpadu fyzické buňky se složité organické molekuly vytvářející jádro buňky rozpadají na jednodušší. To vede k tomu, že se zakřivení rozměru mikrokosmu buňky ještě zmenší a když se tato hodnota přiblíží:

$$\Delta\lambda''_1 = + 3 \times 0,020203236...$$

obnovuje se původní rozměr prostoru odpovídající fyzické hmotné úrovni (na **obr. 32, obr. 33, obr. 34** jsou ukázány různé etapy rozpadu fyzické buňky).

Po rozpadu fyzické buňky éterické, astrální a první mentální tělo buňky i nadále nějaký čas udržují svou celistvost, existuje mezi nimi vzájemná interakce a cirkulace pro ně společné formy primární hmoty **G**. Pouze aktivita všech těchto procesů je tisíckrát menší. A pokud na tyto úrovně nepůsobí žádné další vnější faktory, **system skládající se z éterického, astrálního a prvního mentálního těla buňky může existovat velmi dlouho.**

Chci jen upozornit, že jsme zkoumali buňku **složitého mnohobuněčného organismu** a proto je nezbytné všechny tyto jevy pozorovat v měřítku celého organismu... Nyní se podíváme, jak vlastnosti vnějšího a vnitřního prostředí ovlivňují buňku, její funkce a vlastnosti. Shrneme-li to, co se děje s každou buňkou složitého mnohobuněčného organismu, **získáme představu o procesech v měřítku celého daného organismu.**

U všech mnohobuněčných organismů se všechny procesy probíhající v buňkách dějí synchronně a ve vzájemném propojení. Vytváří se tak jeden společný system vzájemných interakcí mezi všemi buňkami mnohobuněčného organismu a na všech úrovních: fyzické, éterické, astrální i první mentální. Není možno pohlížet na buňku odděleně od zbytku organismu.

Pokud se z těch nebo oněch příčin buňka nebo skupina buněk mnohobuněčného

organismu vyčlení ze systému vzájemné interakce celého organismu, vznikají narušení funkcí organismu jako celku. Vzniklá narušení funkcí (onemocnění) vedou k rychlejšímu ničení a smrti organismu. Na tyto procesy se podíváme později.

Mnohobuněčný organismus vytváří jediný složitě pracující systém nejen na fyzické úrovni. Éterická těla buněk mnohobuněčného organismu vytvářejí na éterické úrovni svůj vlastní vyvážený systém — nazvěme jej **éterickým tělem organismu**.

Astrální těla buněk vytvářejí na astrální úrovni svůj systém — **astrální tělo organismu**.

První mentální těla buněk vytvářejí na první mentální úrovni svůj systém — **první mentální tělo organismu**.

A následně pak fyzické, éterické, astrální a první mentální tělo organismu vytvářejí jeden systém, který je teprve živým organismem, živou hmotou, ŽIVOTEM...

Život ustává, když je tento systém narušen a objevuje se, když systém vzniká. Zvláštní místo v tomto živém systému zaujímají nervové buňky, přesněji, nervové centrum — **MOZEK**. Vzhledem k tomu, že nervové buňky díky své úrovni rozvoje zaujímají v mnohobuněčném organismu dominantní pozici, mají vliv na funkce všech ostatních typů buněk a řídí je. Zajišťují vyváženou práci všech buněk fyzického těla organismu což je nutnou podmínkou života, harmonie mezi fyzickým, éterickým, astrálním a prvním mentálním tělem.

Je třeba poznamenat, že mentální těla mají neurony pouze u několika složitých mnohobuněčných organismů, ale u libovolného živého organismu neurony evolučně dominují ve srovnání s jinými typy buněk těchto organismů. Každý neuron zvláště a mozek jako celek libovolného mnohobuněčného organismu vytvářejí (generují) pole (nazvěme jej **psi-pole**), jehož prostřednictvím ovládají všechny funkce organismu.

Kromě toho neurony a mozek svou činností zajišťují i několik dalších funkcí bez kterých by život každého živého organismu byl velmi problematický. Jedním z těchto úkolů je — zachování celistvosti a harmonie funkcí éterického, astrálního a prvního mentálního těla organismu vůči vlivům přicházejícím z vnějšího prostředí nebo od jiných organismů.

Jako má buňka membránu, chránící ji od vlivů vnějšího prostředí, tak se i kolem každého živého organismu vytváří **ochranný obal**, ochranné pole generované neurony a mozkem tohoto organismu. Tato vrstva chrání jak fyzické tělo organismu, tak i jeho další těla: éterické, astrální a první mentální od nežádoucích dopadů vnějšího prostředí a vlivu jiných živých organismů.

Dalším úkolem mozkových neuronů je zpracování, analýza a reakce na procesy probíhající ve vnějším prostředí organismu. To je umožněno tím, že procesy na vyšší astrální a první mentální úrovni neuronů probíhají s rychlostí o několik řádů vyšší, nežli je tomu na úrovni fyzické. Na vyšších úrovních u složitě uspořádaných organismů vzniká **ROZUM...**

Jaká je úloha psi-polí organismů v evoluci života, v evoluci druhů? ... Jakým způsobem je zajištěna harmonie vzájemných vztahů množství druhů živých organismů a jejich početnost uvnitř ekosystému? A hlavně, **co je to vlastně ekosystém, jaké má vnitřní mechanismy seberegulace?!**

Kapitola 3. Psi-pole v přírodě a evoluce inteligence

Většina živých forem, od nejjednodušších organismů až po ty nejsložitější, má nervový systém složený z nervových buněk – neuronů. Nervové systémy se liší v počtu neuronů a ve stupni vzájemného působení neuronů mezi sebou a ve složitosti struktury, která se vytváří v každém organismu. Čím složitější je nervový systém daného organismu, tím je složitější i jeho chování, které se projevuje reflexy – podmíněnými a nepodmíněnými. Na určitém stupni vývoje nervové soustavy vznikají v živých organismech nové kvality (úrovně), poznání svého bytí v přírodě, pochopení života a jeho zákonů. Vznikají začátky rozumu, objevují se nové úrovně života v přírodě a vědomá činnost živých organismů. Příkladem je – Člověk.

Vlastnosti a úroveň nervového systému určuje množství neuronů, jeho složitost, jeho struktura a úroveň jeho rozvoje. K projevu složitého chování v životě musí mít bytost velké množství vzájemně mezi sebou interagujících neuronů, při menším množství neuronů se u organismu projevuje jen jednoduché chování, reakce.

Je logické předpokládat, že živý organismus potřebuje mít minimální počet vzájemně interagujících neuronů k tomu, aby dosáhl určitého stupně složitosti interakce s okolním prostředím. Podobně je nutný určitý **minimální počet vzájemně interagujících neuronů pro intelektuální aktivitu nebo určité druhy myšlení**. Podívejme se na možnosti, které v průběhu evoluce života vyvstaly pro vytvoření systému s kritickým počtem neuronů nezbytným pro vznik inteligence:

a) takový systém mohl vzniknout, jestliže se spojily nervové systémy mnoha jedinců jednoho druhu do jednoho celku. Čím je nervový systém jednoho člena druhu jednodušší, tím více jedinců musí být spojeno v jeden celek, aby se projevila inteligence;

b) u některých druhů – přítomnost kritického množství neuronů v jednom jedinci dovoluje vznik a vývoj inteligence.

Několik potvrzujících případů. Biologové provedli sérii experimentů s termity. Na ohraničeném, uzavřeném teritoriu se jejich počet zvyšoval. Před tím, než se dosáhlo kritického množství, bylo jejich chování chaotické a nesmyslné. Poté, co počet překročil určité kritické množství, se chování dramaticky mění, jejich činnost se stává harmonická a inteligentní. Část termitů začala se stavbou termitiště, přičemž další začali současně stavět z jiných stran. Stavba byla provedena tak přesně, že lícovala s přesností milimetru. Další termity nosili materiál nezbytný pro stavbu, jiní zase nosili jídlo. Objevili se také vojáci, učitelé, zásobovači atd. Byl vytvořen řízený a organizovaný život. Podobné kolonie vytvářejí mravenci a včely. Je zajímavé, že mimo společenství tento hmyz nežije. Ve svých koloniích vytváří optimální mikroklima. Kolonie sama reguluje svou velikost a reguluje podle potřeby množství tvorů na určité činnosti. Pokud je například ve včelíně mnoho trubců, někteří jsou odsouzeni k zániku, nejsou vpuštěni do úlu. Co je podstatou tohoto fenoménu přírody? Pokusím se to vysvětlit...

Vzhledem k nervové soustavě tohoto hmyzu není jedinec bez kolonie takového

chování schopen. Pokud by toto chování bylo podmíněno geneticky, mohlo by se vyskytnout i mimo kolonie. Nemluvě o tom, že vzniká otázka – **kdo by tu možnost do genů vložil?**

Pro vznik složitých reakcí a chování je nezbytné velké množství neuronů v jediném systému. Jak to vysvětlíme? Příroda našla velmi originální způsob řešení tohoto problému. Každý jedinec (termit, včela...) má svůj nervový systém – **psi-pole** –, které vytváří okolo jedince ochrannou vrstvu, jež ho chrání (**obr. 35, 36**). **Při zvýšení koncentrace termitů na jednotku plochy začne psi-pole vytvářené všemi termity ničit jejich individuální ochranné obaly (obr. 37)**. A když se koncentrace jedinců jednoho druhu stane kritická, **rozpadne se individuální ochranné pole jedince a vzniká jeden celkový, společný ochranný obal pro celou kolonii (obr. 38)** Každý jedinec přitom získává otevřené psi-pole, **stává se součástí společného nervového systému celé společnosti**.

Každý druh má optimální množství členů kolonie jiné. Je třeba poznamenat, že při překročení hranice minimálního množství vzniká **společné, sdílené psi-pole** (a tak jsou možné složité reakce a chování), ale limitující je i horní hranice koncentrace členů daného společenství.

Zdá se, že čím větší je počet jedinců v kolonii, tím složitější a sofistikovanější je její chování. Jaké parametry určují horní limit počtu jedinců v kolonii se společným psi-polem?

a) Velikost a aktivita kolonie se společným psi-polem určuje velikost teritoria, kterou kolonie kontroluje – tzv. **životní prostor**;

b) hustota psi-pole kolonie, které je výsledkem spojení všech jednotlivých psi-polí. Existuje takzvaný **kritický bod hustoty psi-pole**. Zvýšení hustoty za kritický bod má nepříznivé účinky na fungování kolonie a nakonec jsou v zájmu zachování kolonie ničení jednotlivci;

c) neúplné sladění individuálních psi-systémů, což při nadměrném počtu jedinců může vést ke ztrátě koordinace v celé kolonii, ta se může stát i **neživotaschopná**.

Optimální počet jednotlivců v kolonii je regulován kolonií samotnou. **Psi-pole (nervový systém) jednotlivce – termita, včely, mravence – je pouze jedna buňka v daleko větším systému – psi-poli společenství**. Podobně by u mnohobuněčných organismů bylo správné považovat celou kolonii za jeden **SUPERORGANISMUS**, protože jen tento typ kolonie je životaschopný a je schopen se adaptovat na okolní prostředí. Člen kolonie není schopen samostatného jednání, tak jako **nemůže** buňka u mnohobuněčného organismu existovat odděleně. Sdílený psi-systém kolonie může řešit komplikované úlohy, jež vyvstávají během boje o přežití. To umožnilo druhům, vlastním taková psi-pole, přežít a zachovat se přes časové období více než tři miliard let.

Zatímco je stav superorganismu výhodný pro jedince druhu, jež takový stav vytváří, zároveň tento stav blokuje dosažení úrovně vývoje, která je nutná pro uvědomění – oddělení sebe sama sebe od okolního prostředí. To se děje z následujících důvodů:

1. Každý jednatel se svobodně pohybuje po celém teritoriu svého společenství a proto se stupeň interakce **psi-pole jednotlivce s celkovým psi-polem kolonie neustále mění**.

2. Přispíváním do společného psi-pole kolonie každý jedinec používá jen neurofyziologickou „rezervu“, která se aktivuje při ohrožení organismu. Regulace procesů v organismu jednotlivce je prováděno jinými neurony centrálního nervového systému. Jeden z důsledků tohoto rozdělení je snížení průměrného věku jednotlivce.

3. Interakce mezi psi-polem jednotlivce a sdíleným psi-polem kolonie se odehrává na jednotce prostoru. To nedovoluje optimální interakce mezi kolonií a jednotlivcem, kvůli neustále se měnícím interním a externím podmínkám prostoru okupovaném sdíleným psi-polem.

4. Pohyb jednotlivců je **náhodný**, což **neumožňuje specializaci psi-pole každého jedince v zájmu evolučního vývoje celého společenství**.

5. Nemožnost nahromadění a zachování dostatečné zkušenosti z generace na generaci vzhledem ke krátkému životu každého jedince i na základě výše uvedených důvodů.

6. Absence takových struktur neuronů, které umožňují měnit jednu formu hmoty na jinou a syntetizovat psi-pole požadovaných vlastností.

7. Nemožnost evolučního rozvoje neuronů u jedinců na úrovni, při které vznikají kvality nezbytné pro vznik inteligence.

Proč a z jakého důvodu nedošlo k evolučnímu vývoji těchto společenství, proč na naší planetě nevznikla civilizace mravenců, včel nebo termitů, i když na jiných planetách, kde se přidávají další vhodné podmínky, to je docela možné? Přírodní společenství termitů, mravenců a včel jsou v plném souladu s Hegelovou teorií „**absolutní idey**“, na planetě Zemi však nejsou jiné druhy s trvale aktivním společným psi-polem.

Existují však druhy, které dočasně fungují jako superorganismus. Co je základem pro jejich existenci a jaký je jejich evoluční vývoj?

U většiny druhů živých organismů je psi-pole ve větší či menší míře „uzavřené“. Je to způsobeno tím, že při vývoji druhu je nezbytné **eliminovat zcela** (nebo v krajním případě přivést k minimu) **možnost působení psi-pole jednoho jedince na druhého**, a to jak u stejného druhu tak i u jiného. V důsledku takového působení může dojít k **narušení rovnováhy i snížení životaschopnosti a biologické aktivity, což může vést k zániku, jak k tomu došlo u mnoha forem života během vývoje na Zemi**.

Evoluční rozvoj druhu se projevuje v pružnosti jeho reakcí (přizpůsobení se) na změnu prostředí, je to zakódováno v genech, které se předávají novým pokolením jako výchozí bod pro další rozvoj druhu.

Evoluční změny vedly k **harmonickým změnám vnitřního světa jedince každého druhu**. Tím se změnila struktura a funkce buněk organismů, včetně neuronů, což vytvářelo příznivé podmínky pro evoluční vývoj (samozřejmě v případě pozitivní

mutace). Každý druh, který přežil, si vyvinul obranný mechanismus, **ochranný štít psi-pole**, který vytváří maximálně příznivé podmínky pro vývoj každého jednotlivce daného druhu.

V jakých případech se může u jednotlivých druhů projevit **superorganismus**, kdy se individuální ochranné pole rozpadnou a vzniká **jediné psi-pole superorganismu**?

1. Při hrozbě smrti populace v důsledku přírodní katastrofy (sucho, zemětřesení, povodně...).

2. Při narušení ekologické rovnováhy mezi druhem a životním prostředím.

3. V případě nutnosti přemístění velkého počtu jedinců druhu na dlouhé vzdálenosti (migrace).

Podívejme se na příklady podporující tyto předpoklady. U králíků vzniká při disproporcii mezi množstvím populace a životním prostředím zajímavý jev. Každá populace má teritorium, kde žije – svoje stanoviště (**S**). Na tomto teritoriu bez narušení ekologické rovnováhy může přežít určité množství jedinců daného druhu (**n**). A tato daná optimální velikost populace je stále podporována vnitřním mechanismem samotné populace. Jaký je to mechanismus? Jaká hnací síla udržuje určitou úroveň velikosti u populace? Kolísání plodnosti ovlivňují vnější faktory, což vede ke **kolísání velikosti populace**. Při nepříznivých vnějších faktorech se **velikost populace zmenšuje a stává se méně optimální (N-)**. Při příznivých vnějších faktorech se porodnost zvyšuje a velikost populace se stává optimální (**obr. 39**).

Když se velikost populace **zvýší nad optimální velikost (N+)**, vznikají uvnitř populace procesy, které **zvyšují úmrtnost a snižují porodnost** a po čase se velikost populace vrátí k normálu (**obr. 40**).

Co je to za tajemný mechanismus fungující uvnitř každé populace? A **kdo** nebo **co** tento jev spouští?

Králíci žerou trávu a konzumují takzvané **rostlinné biomasy**, které rostou na místě obsazené populací. **Množství této biomasy je závislé na počasí, sluneční aktivitě a přítomnosti vody**. Jinými slovy, **na daném území se vyprodukuje pouze určité množství biomasy za jednotku času**. Každý králík požíváním trávy **zmenšuje** množství biomasy. Pro normální život musí králík sníst určité množství rostlinné biomasy $m(n)$. Populace jako celek konzumuje $m(n) \times n$ rostlinné biomasy. Samozřejmě, když se velikost populace velmi rozroste, může být zničena všechna biomasa. V té oblasti vzniká poušť a to vede k samotné smrti králíků, kteří zkonsumovali všechnu biomasu. Proto, aby ekologický systém mohl existovat dlouhou dobu, je nezbytné splnit následující podmínky: **rostlinná biomasa reprodukována za jednotku času v určité oblasti musí být větší nebo rovna spotřebě živočichů, konkrétně králíků, kteří v dané oblasti žijí**.

Lze předpokládat, že při množství (**N-**) je část vyprodukované biomasy nadbytečná. Toto příznivé prostředí stimuluje porodnost díky změně celé řady fyziologických parametrů a tento fakt je v souladu s logikou. Fakt, že při přemnožení se spouští

mechanismus snížení plodnosti a zvýšení úmrtnosti, a to se stane i když rostlinná biomasa může po nějakou dobu (i několik let) zajistit život populace s množstvím (N^+) (vysoká úroveň porodnosti) s logikou na první pohled nesouhlasí. Je těžké předpokládat, že králík bude přemýšlet o tom, co bude příští rok jíst a zda má snížit svůj příděl potravy, nebo že bude přemýšlet o regulaci své rodiny. Co se v tomto případě odehrává?

Co a jakým způsobem upravuje a reguluje množství populace králíků a dalších druhů živých organismů na daném místě? Pokusme se tento jev analyzovat a pochopit další záhadu přírody...

Každý jedinec kolem sebe vyzařuje psi-pole. Psi-pole vyzařované jednotlivci na sebe vzájemně působí a má vliv na procesy probíhající v organismu každého jednotlivce. Předpokládejme, že existuje optimální intenzita (hustota) populace se sdíleným psi-polem, která zajišťuje optimální existenci jednotlivce a udržuje ekologickou rovnováhu:

$$W = \int_n \int_s k(N;S) \omega dS dN \quad (1)$$

Kde:

W – sdílené psi-pole populace

S – oblast přírodního stanoviště populace

ω – psi-pole vyzařované jedním jedincem

$k(N,S)$ – koeficient vzájemného působení mezi psi-polem jedince uvnitř populace

Populace s množstvím větším než optimálním vytváří celkové psi-pole větší hustoty a menší množství populace má menší hustotu psi-pole. V jednom případě vzniká přebytek a v druhém nedostatek.

$$\Delta W^{(+)} = \int_{N^+S} k(N;S) \omega dS dN - \int_n \int_s k(N;S) \omega dS dN \quad (2)$$

$$\Delta W^{(-)} = \int_n \int_s k(N;S) \omega dS dN - \int_{N^-S} k(N;S) \omega dS dN \quad (3)$$

(2) – větší než optimální hustota

(3) – menší než optimální hustota

Přebytek hustoty psi-pole $\Delta W^{(+)}$ potlačuje (oslabuje) fyziologické procesy jednotlivce – vznikají hormonální změny, které blokují činnost hypofýzy a brzlíku, což vede k poklesu porodnosti a průměrné délky života. Nedostatečná hustota psi-pole $\Delta W^{(-)}$ stimuluje a působí na procesy, které u jedince vedou ke zvýšení porodnosti. **Právě celková hustota psi-pole populace W , která je vytvořena všemi jedinci, je mechanismem, který zabezpečuje rovnováhu mezi množstvím druhu a ekologickým systémem.**

Velmi důležitý význam má koeficient interakce, charakterizující stupeň interakce mezi psi-polem jednotlivce a populace – $k(N,S)$. Tento koeficient závisí na **množství jedinců v populaci a na velikosti teritoria**. U většiny druhů nabývá rozsahu:

$$0 < k(N;S) < 1$$

i když existuje možnost negativních hodnot tohoto parametru, stejně jako případy, kdy může být větší než jedna.

Podívejme se na přírodní jevy, které ovlivňují koeficient interakce a v důsledku se hodnota tohoto parametru mění a stává se větší nebo rovna jedné. V době silného sucha, kdy celým populacím různých druhů živočichů hrozí vyhubení, lze pozorovat zajímavý jev: všichni jedinci populace se sjednotí – jejich velikost někdy dosahuje mnoha miliónů a někdy i miliard (sarančata, termiti...) a tato uskupení se začínají chovat velmi zajímavě...

Vezměme si jako příklad populaci potkanů a myší ve stavu superorganismu. Stav superorganismu u nich vzniká při koeficientu interakce rovném jedné:

$$k(N,S) = 1$$

Individuální pole jedince při tom mizí a vytváří se všeobecné psi-pole populace. Ohromné spousty potkanů a myší se přemísťují, překonávají všechny druhy překážek a putují tam, kde není sucho a populace může přežít. Na tomto jevu je zajímavé následující:

a) při setkání s překážkou na cestě (potoky, řeky, rokle...) tisíce a někdy statisíce jedinců zaplní svým tělem překážku a zemřou, aby zbylé miliony mohly pokračovat vpřed. Je zajímavé, že ve stavu superorganismu se u určitých jedinců úplně vytratí pud sebezáchovy. Každý jedinec se stává buňkou v obrovském organismu, pro který je ztráta tisíců a někdy statisíců takových buněk neznatelná a slouží k ochraně celého superorganismu.

b) Pohybující se superorganismus se přemísťuje na desítky a někdy stovky kilometrů na území, kde není sucho nebo jiné přírodní katastrofy. Pohyb masy živých organismů probíhá správným směrem, i když žádný z jedinců nikdy předtím neopustil původní území.

Odkud ví, kudy je třeba se pohybovat, **jak** se orientovat v terénu, kde dříve nikdo

z těchto jedinců nebyl?

Pokusme se tento jev vysvětlit. Prudký nárůst teploty, nedostatek vody a snižování množství potravy v průběhu několika dní, to vše díky receptorům působí na kůru hlavního mozku jedince a má vliv na různé funkce, včetně ochranného psi-pole (ω), které zabezpečuje a zachovává jeho osobnost. Nepříznivé přírodní podmínky vedou k ohrožení života jak u jedince, tak i celé populace. Mozek jedince se s tak složitou situací vzhledem k jeho omezeným schopnostem nemůže vyrovnat. Proto v případech nepříznivých přírodních jevů dochází ke **změně v mozkové kůře hlavního mozku vytvářejícího a kontrolujícího ochranné psi-pole jedince**. Přitom ochranné psi-pole jedince zmizí, koeficient interakce $k(N,S)$ se zvýší na jedna a nervový systém jedince je zahrnut do fungujícího kolosálního nervového systému superorganismu. U většiny druhů se superorganismus projevuje pouze v extrémních podmínkách. Při nastolení normálních podmínek se stav nervové soustavy jedince vrací zpět do normálu a fenomén superorganismu je ukončen (koeficient interakce se sníží na hodnotu menší než jedna).

Stav superorganismu je pro tyto druhy evoluční zisk, který jim umožnil přežít a přizpůsobit se měnícím se podmínkám životního prostředí. Ve stavu superorganismu dovoluje celková hustota psi-polí jednotlivců sjednocenému nervovému systému řešit kvalitativně nové úkoly, jako je orientace v prostoru při pohybu populace na velké vzdálenosti a podobně. Toho je dosaženo za cenu poškození jednotlivců, kteří superorganismus tvoří. Pokud ale tento stav trvá krátce, po obnovení individuálních psi-polí se fungování organismu vrací do normálu.

Jev superorganismu vzniká u celé řady druhů pravidelně, často se vztahuje ke střídání ročních období a ke změnám klimatických podmínek. Jako příklad může sloužit cestování na velké vzdálenosti u stěhovavých ptáků. Studie ornitologů ukázaly v šesti případech z deseti, že v čele hejna byli mladí ptáci, poprvé vykonávající tah k místu zimoviště a samozřejmě bez znalosti trasy.

Je zajímavé, že jeden pták, i zkušený, neodlétá na zimoviště sám (stejně jako malé skupiny). Někdy můžou zemřít hlady, zmrznout, ale nic je nemůže přinutit vydat se k místu zimoviště. Proč k tomu dochází? Jaká je příčina takového chování? V průběhu evoluce si ptáci vyvinuli schopnost vytvářet superorganismus. To se projevuje před začátkem tahu ptáků. Základem tohoto jevu jsou vnitřní biologické hodiny, které reagují na změnu teploty (ochlazení), zkrácení délky dne, snížení kvality a množství potravy. Vliv přírodních podmínek vede ke změnám v začátku tahu. Na jaře a v létě, kdy jsou přírodní podmínky pro život ptáků příznivé (snášejí vejce, krmí mláďata...), mozek jedince vytváří ochranné psi-pole, které zabezpečuje maximálně příznivé podmínky pro fungování organismu jako celku (**obr. 41**). Roční biologické cykly vedou k oslabení psi-pole jedince, to se stává slabé a téměř mizí, což je nutné pro vznik superorganismu (**obr. 42**).

Tradiční pohled, že na aktivaci biologických hodin jsou postačující přírodní život ohrožující faktory je v rozporu s faktem, že náhlé prudké změny teploty a klimatu stěhovavé ptáky k odletu nemotivují, i když někteří z nich nebo všichni mohou

setrváním zemřít.

Změny biochemických procesů u buněk v organismu (zejména u nervových buněk v mozku) vedou ke změně struktury, kterou vyzařuje neuronové pole a ke změně psi-pole celého organismu. Tedy, psi-pole se změní z uzavřeného na otevřené, když se koeficient interakce $k(N,S)$ blíží k jedné.

Každý druh ptáků má jiné minimální množství jedinců potřebných ke vzniku superorganismu. Ve stavu superorganismu se hejno ptáků může orientovat podle hvězd, slunce, spočítat správnou trajektorii a rychlost letu, apod. Při tomto úkolu bere sdílený nervový systém hejna v úvahu množství náhodných faktorů – sílu a směr větru, mění se rychlost letu v závislosti na atmosférických podmínkách atd... (**obr. 43**). Jednotlivci daného druhu takových komplikovaných akcí nejsou schopni. Nervový systém jednotlivce umožňuje řešit problémy spojené s normálním životem a s činností a fungováním těla. Přitom stupeň rozvoje jednotlivých nervových buněk závisí na životním prostředí, ve kterém druh žije. V procesu evoluce získalo mnoho druhů schopnost vytvářet integrované nervové systémy populace jako celku (superorganismus) v situacích, kdy jednotlivci nebyli schopni vyřešit daný problém sami.

Evoluční vývoj vytvořil i druhy, u nichž má každý jedinec strukturu nervového systému takovou, aby umožňovala řešit složité problémy. Taková struktura představuje systém miliard vzájemně propojených neuronů soustředěných v jednom jedinci. Vzájemná vazba mezi neurony je v tomto systému maximální a blíží se k jedné. Přitom je celý systém maximálně izolovaný od vlivu jiných psi-polí (koeficient interakce mezi těmito systémy $k(N;S)$ se blíží k nule). Ochranné psi-pole vytváří každý jedinec daného druhu. U takto složitých psi-systémů je maximální izolace nutná pro rozvoj a získávání individuálních zkušeností, které se předávají dalším generacím. Předávání se uskutečňuje **prostřednictvím změn v genetickém kódu a přímé výchovy**.

Přítomnost individuálního komplexního psi-pole, obsahujícího miliardy neuronů, umožňuje vytváření specializovaných funkcí a tím zajištění životních pochodů a souvisejících podpůrných procesů behaviorálních reakcí pro zpracování a uchovávání informací o vnitřním a vnějším prostředí. V určité fázi shromažďování informací a rozvoje těchto psi-systémů se objevuje schopnost analyzovat informace a realizovat inteligentní akci a reakci na procesy odvíjející se v okolním prostředí.

Přitom se ohromné množství neuronů specializuje na přetváření jedné formy primární hmoty na jinou, na tvorbu hologramů, syntézu a rozvoj éterického, astrálního a materiálního těla. Syntéza a rozvoj těchto těl je možná pouze tehdy, **pokud neurony mozku dosáhnou určitého stupně evolučního vývoje**.

To je podmíněno akumulací dostatečného množství informací, které do mozku vstupují prostřednictvím vizuálních, sluchových, hmatových a čichových kanálů ve formě různých nervových signálů. Kvalita vstupních informací hraje také důležitou roli. Tyto signály mění kvalitativní stav vnějšího a vnitřního prostředí neuronů – receptorů. Informace nashromážděné v neuronech ve formě seskupení různých forem hmot vedou ke **kvalitativní i množstevní změně organických a anorganických molekul, iontů**

uvnitř neuronů. To vše dohromady vede ke změně hodnoty (rozsahu) zakřivení mikrokosmu v buňce. Když hodnota zakřivení dosáhne $\Delta L'_2$, v zóně působení zakřivení dochází k narušení kvalitativní bariéry mezi fyzickou a astrální úrovní. Přitom vznikají podmínky pro prolnutí materiální a astrální úrovně a začnou pracovat astrální těla neuronů (viz. Kapitola 2).

Hovoříme-li o člověku, mozek dítěte musí vstřebat určitý objem informací, pokud možno kvalitních. Potřebné informace nutné k všestrannému rozvoji musí dítě vstřebat v určité době svého rozvoje (do 4 – 6 let). Jestliže do tohoto věku mozek dítěte neshromáždí kritický objem informací, jeho neurony nemají čas vyvinout éterická těla do požadované kvalitativní úrovně, při které změna zakřivení mikrokosmu neuronu vede k odkrytí kvalitativní bariéry mezi éterickou a astrální úrovní. **Takový mozek není schopný dále se vyvíjet.** I přesto, že jsou organismu poskytnuty všechny biologické potřeby, **inteligenci v chování takového dítěte nenalezneme.** Takový stav vzniká ve dvou případech:

a) když **mozek dítěte nedostává z okolního prostředí informace v požadované kvalitě a množství nebo kvalita informace je nedostatečná pro změnu struktury neuronů mozku.** Příkladem může být skutečný příběh „Mauglího“, kdy se malé děti ocitly mezi divokými zvířaty. Vše – jejich chování i životní styl je shodný s chováním zvířat, která je živila. Někdy se šťastnou náhodou tyto děti vrátí do společnosti lidí, bohužel se dále chovají jako zvířata a nejsou schopny projevovat lidské rysy chování.

b) Když **není možný normální vývoj neuronů v mozku dítěte kvůli genetickým problémům nebo infekcím a toxinům, které jsou vylučovány do mozkomíšního moku.** To má za následek vrozené nebo získané mentální retardace s různým stupněm závažnosti. V některých případech vůbec žádný vývoj nenastane, anebo je daleko pod normálem a to vede ke zpoždění duševního vývoje.

Jestliže mozek obdržel včas správné množství informací a ve správné kvalitě, v neuronech dochází k požadované změně mikrokosmu a mizí bariéra mezi éterickou a astrální úrovní, **začne formování a evoluční vývoj astrálních těl neuronů mozku.** Po dokončení vývoje astrálních těl neuronů se dimenzionalita mikrokosmu neuronů změní na hodnotu $\Delta L'_3$ (Kapitola 2) a mizí kvalitativní bariéra mezi astrální a mentální úrovní mozkových neuronů. Vznikají tak podmínky pro **rozvoj mentálních těl neuronů.**

S každým dalším tělem (éterické, astrální, mentální) se podstatně mění vlastnosti neuronů a možnosti mozku při akumulaci a zpracování informací přicházejících z vnějšího i vnitřního světa. Vývoj těchto psi-systémů (nervových systémů) vede k tomu, že si jedinci během evolučního rozvoje začínají uvědomovat sami sebe a svou individualitu. Získávají schopnosti ovlivňovat okolní přírodu a prostředí a různými způsoby je rozvíjejí. Přetvářením prostředí ve svůj prospěch ale až příliš často narušují ekologickou rovnováhu. Pro kapacitu ekologického systému tolerovat zásahy existuje maximální přípustný limit. Když je překročen, vede to obvykle k narušení integrity systému.

O inteligence v plném smyslu slova lze hovořit pouze v případě, kdy evoluční vývoj druhu vede k pochopení jeho jednoty s přírodou a k aktivitám, které

nevedou k ničení ekologického systému, ale naopak podporují harmonické procesy v přírodě bez jejich narušení. To ve výsledku způsobuje periodické evoluční změny v ekologických systémech.

Podobně složité psi-pole má na Zemi několik druhů. Všechny tyto druhy patří do jedné podtřídy – vyšší savci. Zvláštní místo v této podtřídě mají **delfíni** a **lidé**. Lidské bytosti jsou jediným inteligentním druhem vlastním komplexní psi-pole, jehož evoluční vývoj **byl a stále je doprovázen změnami v ekologickém systému**. Bohužel, člověk je ve vztahu k přírodě místo harmonického spojení spíše ve „válečném stavu“ s občasným příměřím. Nezbyvá než doufat, že harmonického vztahu bude dosaženo v blízké budoucnosti.

Zvláštní postavení člověka v přírodě je důsledkem jeho zvláštního chování. Především člověk je vzpřímená bytost, má pár volných končetin – rukou, což mu umožnilo během evoluce vyrábět nástroje, které mu pomáhaly upravovat životní prostor pro svou potřebu. Sociální forma existence člověku pomohla vyřešit i další problém – hromadění a předávání potřebných informací budoucím generacím (nejprve ústně, později písemně). Tyto znalosti, tyto nahromaděné zkušenosti, nebyly jen produktem jedné rodiny či kmene, ale postupně nabývaly a měly kořeny ve zkušenostech tisíců, statisíců, ve skutečnosti milionů lidí z mnoha generací. Z pokolení na pokolení se informace násobí a mění se jejich kvalita. To vše vede k tomu, že nové pokolení vstřebává předešlé zkušenosti a tím si zvýší stupeň evolučního vývoje. A když lidstvo vynalezlo různá média – knihy, rozhlas, noviny, televizi, internet – došlo v tomto vývoji k náhlému kvalitativnímu skoku. Tento jev byl obzvláště patrný v posledních sto letech. Je to ohromné množství intuitivně získaných nebo odpozorovaných informací, které jsou v podstatě správné a v souladu s realitou. Ale teoretické vysvětlení pozorovaných přírodních jevů je založeno na chybných logických základech a končí to tím, že **„inteligentní“ člověk přivedl přírodu na pokraj katastrofy**. A pokud katastrofa nastane, výsledek bude znamenat nejen smrt lidstva jako živočišného druhu, ale také virtuální devastaci celého ekologického systému.

Je třeba opět zdůraznit, že **lidská bytost se inteligentní nerodí, ale má pouze potenciál být inteligentní** za předpokladu, že mozek vstřebává potřebné množství informací ve formě znalostí, zkušeností, přesvědčení, zákonů a morálních kodexů nashromážděných lidstvem, na základě čehož vzniká vlastní myšlení a vlastní Já (ego).

V případě harmonického rozvoje osobnosti může lidský jedinec získat úroveň vědomí a schopností konzistentní se **skutečným a harmonickým splynutím s přírodou**. Naskytá se otázka, zda v průběhu evolučního vývoje získalo schopnost v kritických situacích vytvářet superorganismus hodně druhů živých organismů, a **zda a v jakých situacích se to projevuje u lidí?!**

Člověk má komplexní psi-pole skládající se ze čtrnácti miliard neuronů, které mu, správně vyvinuté, poskytují schopnost vyřešit téměř všechny problémy, na které může narazit. Kromě toho mají neurony v mozku člověka nejvyšší možný stupeň vzájemné interakce. Takové kvality vzájemné interakce je prakticky nemožné dosáhnout ve stavu superorganismu, a to ze stejného důvodu, z jakého se (superorganismus) objevuje u

včel, termitů a mravenců, apod. V takové situaci superorganismus, hegelianské „absolutno“, není evoluční výhoda, ale z mnoha důvodů (popsány budou ve druhém díle) je to krok zpět. Navíc, při normálním vývoji lidské bytosti poskytuje ochranný štít vytvářený mozkem dokonalou izolaci lidského psi-pole před externími vlivy. A ve většině případů vyžaduje otevření tohoto ochranného štítu podnět zevnitř. To nicméně vyžaduje dvě podmínky:

a) **velká koncentrace lidí na malém prostoru.** Zde psi-pole každého člověka ovlivňuje ochranné pole lidí v okolí a samozřejmě naopak, psi-pole okolí utlačuje účinek ochranného pole každého člověka. V důsledku toho se schopnost jedince získávat ze svého psi-pole ochranu značně snižuje.

b) Při snížení ochranného potenciálu psi-pole člověka je zažívána **vnitřní emoční nestabilita, obvykle s negativní tendencí.** Při překročení určité úrovně emocionálního rozkolísání **se stává ochranné psi-pole člověka nestabilní a mizí.** Každý člověk ve skupině postupně tím, jak jeho mozek kapituluje před „mentalitou davu“, **ztrácí svou individualitu. V tomto stavu stačí jen zuřící dav „SPRÁVNĚ“ NASMĚROVAT a bude dělat vše, co je potřeba, pro ty, kdo ho ovládají. Takto se projevují a pracují PSI-ZBRANĚ.**

V dějinách lidstva, jak vzdálených tak nedávných, můžeme vidět mnoho případů podobného dění a zajímavé je, že **v davu člověk často dělá takové věci, které by nikdy předtím ani potom vědomě neudělal.** Často je to v rozporu s jeho principy etiky a morálky. A pokud vezmeme v úvahu, že pouze 3 – 5 % neuronů mozku člověka se aktivně podílí na jeho vědomí a zbylých 95 – 97 % není do vědomé aktivity zapojeno, potom může nastat následující situace: **pokud má někdo „klíč“ k oněm 95 – 97 % mozku a ví, jakým způsobem může tyto dveře otevřít, potom člověk nebo skupina může ovládat nespočetné množství lidí.** Přitom lidé, kteří jsou takové zbraní vystaveni, nemají absolutně žádné tušení o tom, že jsou ovládáni, jednájí slepě, a nedokážou pochopit, **proč a co dělají.** Je to velmi silná a strašná zbraň a je mnohem nebezpečnější než radiace, bomby a chemické nebo biologické zbraně. A ti, kteří ji používají, unikají trestu. Nejčastěji se jedná o ty, kteří se snaží své oběti přesvědčit, že samotná myšlenka na takový vliv je absurdní a nesmyslná. **Jsou přesvědčiví a schovávají se za falešné filozofie postavené na falešných konceptech, což oni sami dobře vědí. Tyto zbraně jsou nejnelidštější zbraně na celém světě, a jestliže skončí v rukou temných sil, můžeme se všichni připravit na uvěření v brzký příchod „soudného dne“.**

U člověka tedy může stav superorganismu vzniknout jednak spontánně – pod vlivem negativních emocí velkého davu, nebo použitím psi-zbraní cílených na ovlivňování lidského psi-pole za účelem manipulace a kontroly.

Shrnutí

Příroda během evoluce vytvořila tři typy psi-polí živých organismů:

1. Kontinuálně fungující sdílené psi-pole vytvářené kolonií jedinců jednoho druhu. Velikost těchto kolonií závisí na složitosti úkolů a problémů, kterým čelí jejich

sjednocené psi-pole, a na složitosti psi-pole jedince. Psi-pole jednoho člena je otevřený systém: $k(N;S) = 1$. Psi-pole kolonie je složeno z překrývajících se psi-polí všech jedinců, kteří ji tvoří. Společné psi-pole tohoto systému má v normálních podmínkách po celou dobu fungování superorganismu uzavřenou strukturu. Příkladem jsou včely, termity, mravenci, atd..

2. Dočasně fungující sdílené psi-pole se skládá z kolonie jedinců jednoho druhu. Velikost kolonie také závisí na složitosti problému, který řeší, a na složitosti psi-pole jedince. Důvody, které vedou ke vzniku dočasného superorganismu, jsou:

a) evolucí získané schopnosti, které zajišťují život a rozvoj druhu. Příklad: stěhovaví ptáci;

b) náhlé, život ohrožující změny a jiné přírodní události. To platí pro všechny druhy. V normálním stavu je psi-pole každého jedince uzavřený systém: $k_{com}(N;S) \rightarrow 0$. Při hrozbě se uzavřený systém mění na otevřený: $k_{com}(N;S) \rightarrow 1$. Po obnovení optimálních přírodních podmínek se psi-pole jedince vrátí do původního stavu.

3. Permanentně aktivní komplexní uzavřené psi-pole, které je složeno z několika miliard neuronů soustředěných v jednom jedinci. Psi-pole každého neuronu je otevřený systém: $k(N;S) \rightarrow 1$, zatímco celkové psi-pole všech neuronů představuje uzavřený systém: $k_{com}(N;S) \rightarrow 0$.

Interakce mezi neurony vytváří celkové ochranné psi-pole, které zajišťuje stabilní fungování systému jako celku. Psi-pole člověka má schopnost sebezdokonalování a evolučního rozvoje. Mozek člověka od prvního dne absorbuje vše, co je jeho smyslovým orgánům dostupné. Při nahromadění informací dochází ke kvalitativní změně a ke změně struktury původního neuronu. Po dosažení určité kvalitativní úrovně informací dochází k vývojovému skoku lidského mozku. Začíná rozlišovat sebe od okolí, získává možnost pochopení dějů v přírodě a v sobě samém. Mozek člověka je nástroj k poznávání přírody a může se sebezdokonalovat. Tento kvalitativní skok je podmíněn množstvím absorbovaných informací, jež jeden člověk není schopen nashromáždit ani za tisíc životů. Je to společná zkušenost stovek generací a miliónů lidí. Pouze tyto generacemi nashromaděné informace dávají mozku člověka možnost jít ve svém vývoji dále.

Při pokusu o vysvětlení těchto jevů se naskýtá otázka: jestliže psi-pole regulují procesy uvnitř daného druhu jak v normálních, tak extrémních podmínkách existence, jaký mechanismus poté reguluje procesy odehrávající se v ekologickém systému jako celku?

Kapitola 4. Formování ekosystému planety Země

První život se objevil v prvotním oceánu (viz kapitola 2) z mnoha různých důvodů. Hlavním z nich byla schopnost **mořské vody absorbovat tvrdé sluneční a kosmické záření, škodlivé pro veškerý život na Zemi**. Další, stejně důležitou příčinou bylo, že se v mořské vodě koncentrovaly nejen anorganické molekuly, ale také jednoduché a složité organické molekuly, které vznikly z anorganických během atmosférických elektrických výbojů.

Voda oceánu byla neustále nasycována plyny, které tvořily prvotní atmosféru planety: oxidem uhličitým a siřičitým, dusíkem, vodíkem, kyslíkem a dalšími plyny. To vše dohromady tvořilo nezbytné podmínky pro vznik života (kvalitativní procesy, které probíhaly v prvotním oceánu, jsou podrobněji popsány v Kapitole 2).

Prvními živými organismy po virech byly jednodušší jednobuněčné rostliny, které prostřednictvím fotosyntézy, absorpcí viditelného slunečního spektra, začaly samy v sobě syntetizovat organické sloučeniny nezbytné pro svůj život. Do vzniku fotosyntézy získávaly jednoduché organismy nezbytné organické sloučeniny pouze z mořské vody, v níž, jak bylo řečeno výše, vznikaly pouze v průběhu atmosférických elektrických výbojů.

Fotosyntéza byla evolučním skokem, který dal obrovský impuls k rozvoji života na planetě.

První rostlinné organismy byly ještě velmi primitivní, využívaly jen malou část slunečního světla dopadajícího na povrch prvotního oceánu. Fytoplankton dokázal využít řádově **1,5 – 2 %** dopadajícího slunečního záření. Rychlost růstu rostlinné biomasy závisí na takzvaném koeficientu biologické účinnosti (*biologickým faktorem efektivity – BFE*).

Fytoplankton začal dobývat prvotní oceán, jenž se stal královstvím nejjednodušších jednobuněčných rostlin. V procesu fotosyntézy fytoplankton absorboval oxid uhličitý, rozpuštěný v mořské vodě, a jako vedlejší produkt uvolňoval kyslík. V noci, kdy se fotosyntéza zastavila, využíval fytoplankton pro svou obživu organické sloučeniny syntetizované za dne. Tyto sloučeniny pomáhaly fytoplanktonu obnovovat a udržovat celistvost a aktivitu jeho struktur.

Za tím účelem fytoplankton rozkládal organické sloučeniny a při tomto procesu, opačném k fotosyntéze, absorboval kyslík rozpuštěný v okolní mořské vodě, který byl opět z větší části produktem fotosyntézy. Tedy **při libovolném rozkladu organických sloučenin se absorbuje kyslík a jako vedlejší produkt rozkladu se uvolňuje oxid uhličitý.**

Živočišné mikroorganismy (pokud vynecháme krásnoočka a jim podobné) se ani za podmínek pro ně ideálních **nemohly objevit v prvotním oceánu, dokud fytoplankton a později složitější rostlinné organismy nenasytily povrchové vrstvy oceánu kyslíkem v takovém množství, které by umožňovalo normální život i pro živočišné organismy**, jež – opět – vznikly v průběhu evoluce z těchto jednoduchých

rostlinných organismů.

Neboli o prvním jednoduchém ekologickém systému lze hovořit až v okamžiku, kdy vznikli živočichové, tj. organismy absorbující organické sloučeniny. Ekologický systém není nic jiného než rovnováha mezi všemi formami a druhy živých organismů a jejich prostředím...

S příchodem mnohobuněčných organismů začala další kvalitativní etapa vývoje života. Zlepšující se v nemilosrdném boji o přežití, mnohobuněčné organismy, v první řadě opět rostliny, získaly novou kvalitu – rozdělení funkcí, vyskytujících se v jednobuněčném organismu, mezi skupiny buněk tvořících mnohobuněčný organismus.

Vznikly buňky specializované na provádění těch či oněch funkcí nezbytných pro normální fungování celého mnohobuněčného organismu. V důsledku toho se v buňkách mnohobuněčných rostlin specializovaných na fotosyntézu zvýšila aktivita tohoto procesu a následně vzrostla biologická účinnost (BFE), která u mnohobuněčných rostlin prvotního oceánu – mořských řas – už dosahovala okolo 4 %.

S příchodem mnohobuněčných rostlinných organismů nastal v prvotním oceánu boom biomasy. To mělo za následek rychlý nárůst množství a rozmanitosti mnohobuněčných živočišných organismů, které se na základě své větší aktivity vyplývající z boje o přežití staly evolučně dominantní.

Přesto zůstaly i nadále závislé na množství biomasy produkované rostlinami v průběhu fotosyntézy. Postupně se živočišné mnohobuněčné organismy rozdělily do tří hlavních typů:

- 1) býložravé živočišné organismy;
- 2) masožravé živočišné organismy (požírající býložravé živočišné organismy);
- 3) všežravé živočišné organismy, které mohly požírat rostliny i zvířata.

Evoluční vývoj rostlinných organismů vedl k bouřlivému rozvoji živočišných organismů. Ekosystém se stal složitější a rozmanitější. Co a jakým způsobem udržovalo harmonii, rovnováhu mezi všemi živými organismy, které ho tvořily?

Hlavním mechanismem samoregulace ekosystému se stala psi-pole vyzařovaná každým živým organismem. Samoregulace probíhala uvnitř každého druhu živých organismů (podrobně je tento mechanismus vysvětlen v Kapitole 3).

Kyslík, uvolněný fotosyntézou z mořské vody, se dostával do atmosféry planety a jeho koncentrace postupně rostla. Během atmosférických elektrických výbojů se část atmosférického kyslíku přeměnila na ozón a díky růstu jeho koncentrace v horní vrstvě atmosféry začala vznikat ozónová vrstva planety.

Ozónová vrstva vytvořila ochranný štít před nepříznivým (tvrdým) slunečním a kosmickým zářením. V průběhu času se ozónová vrstva stále zvětšovala a zvětšovala, až byla její tloušťka dostatečná k odražení většiny tohoto záření. Vznikly podmínky pro rozvoj suchozemského života planety.

Jako první si souš začaly osvojovat rostliny. Nejprve se rozvíjely v hraničních zónách a posléze pronikaly stále hlouběji a hlouběji na pevninu. První si souš podmanily plavuně, přesličky a kaprad'orosty. Jak se první pozemní rostliny rozvíjely v podmínkách atmosféry, v níž byla koncentrace oxidu uhličitého mnohonásobně vyšší než v mořské vodě, pokročily dále v mechanismu fotosyntézy. **Biologická účinnost (BFE)** těchto rostlin dosáhla již **5 %**.

Po rostlinách vyšli na souš i živočichové. Prvními suchozemskými živočichy byli obojživelníci, kteří se objevují jako výsledek evoluce lalokoploutvých ryb. Začalo formování ekosystému i na souši. Vývoj života na Zemi nabral mnohem bouřlivější charakter. Obří přesličky, plavuně a kapradiny vytvořily obrovské množství rostlinné biomasy. Požírat takové gigantické rostliny mohla jen velká zvířata. Na Zemi nastala éra obrů...

Za obojživelníky na souš následovali plazi, kteří měli řadu evolučních výhod a brzy se stali na souši dominantními. Říše obrů – dinosaurů trvala stovky miliónů let. Ale koncentrace oxidu uhličitého v atmosféře opět klesala, jak bylo obrovské množství oxidu uhličitého absorbováno fotosyntézou a stávalo se součástí biomasy planety.

Oxid uhličitý, nashromážděný v atmosféře před vznikem života, byl v průběhu stovek milionů let postupně spotřebován gigantickými rostlinami. Planetární „zásoby“ oxidu uhličitého se vyčerpaly. Nadále se dostával do atmosféry během vulkanických erupcí a jako odpadní produkt živých organismů. Tektonická aktivita Země postupně klesala, z nitra do atmosféry se uvolňovalo stále méně a méně plynů, včetně oxidu uhličitého. To bylo důvodem, proč gigantické rostliny souše začaly umírat. Bylo jich stále méně a to byla nakonec jedna z příčin zániku království obrů – dinosaurů...

Místo obřích rostlin, plavuní, přesliček a kaprad'orostů vstoupily na evoluční scénu složitější rostlinné organismy – nahosemenné, jejichž **koeficient biologické účinnosti (BFE)** dosáhl již **7 %**. Giganti, dokud byly podmínky příznivé pro jejich růst a vývoj, jednoduše potlačili možnost rozvoje nahosemenných rostlin. A jen se zánikem těchto obrů nahosemenné rostliny dostaly prostor pro svůj rozvoj.

Tyto rostliny byly výrazně menší než jejich předchůdci. Fauna, která nahradila království obrů, měla také mnohem skromnější rozměry. Ale evolučně ji tvořili mnohem vyspělejší živočichové. Jako střípky bývalé velikosti zahrnovala i potomky dinosaurů a obojživelníků.

Další etapu charakterizoval vznik krytosemenných rostlin, jejichž **koeficient biologické účinnosti (BFE)** dosáhl již **10 %**, nicméně tyto rostliny nenahradily nahosemenné, jako nahosemenné nahradily plavuně, přesličky a kaprad'orosty. Jednoduše ovládly různé klimatické zóny planety. Přitom se ukázalo, že nahosemenné se lépe přizpůsobují drsným klimatickým podmínkám a ovládly tak chladnější klimatická pásma planety. Současně s formováním flóry Země vznikala i její bohatá fauna - svět zvířat.

Tento poslední typ ekosystému se zachoval až dodnes. Příroda dosud nedokázala vytvořit rostlinný organismus s vyšším než desetiprocentním koeficientem **biologické**

účinnosti (BFE). A jestliže předchází vznik nových typů rostlin vedl k bouřlivým změnám v živočišné říši, se vznikem krytosemenných tento proces skončil.

Nové druhy, vznikající v průběhu evoluce, nejprve zaplňovaly volné ekologické niky¹¹ a po zaplnění volných míst se **nový druh mohl prosadit pouze tehdy, pokud vytěsnil z nějaké ekologické niky jiný druh, který ji už obsadil.** To vedlo ke **kvalitativní evoluci živočichů na planetě.** Evoluce živočichů **postoupila na jinou kvalitativní úroveň,** jejíž normální vývoj nezbytně vede ke **vzniku inteligence.**

Toto všechno se tak či onak stalo a děje na mnoha planetách **Velkého Kosmu.** Na naší planetě Zemi se také objevil inteligentní druh - **Homo sapiens.** Ale **Homo sapiens přišel zvenku** a obsadil ekologickou niku patřící před ním neandrtálcům, kteří byli výsledkem evoluce života na naší planetě.

Vzhledem k tomu, že neandrtálci byli početnější, přizpůsobeni pozemským podmínkám a silnější, Homo sapiens v začátku, kdy si osvojoval planetu, prostě nebyl schopen sám je vytěsnit. To bylo vykonáno za něj. **Kdo a jakým způsobem** ho nastěhoval do ekologické niky – to rozebereme později...

Chtěl bych zmínit jen jednu zvláštnost, která je charakteristická pro typ živočišných organismů, **u nichž může v průběhu evoluce vzniknout inteligence – a to je všežravost...** A sice z velmi jednoduchého důvodu. Každý organismus je schopen, bez poškození sebe sama, odbourat jen určité množství jedů, jež přijme z okolního prostředí.

Pro každý typ a druh existuje vlastní kritická koncentrace jedu v organismu, kterou je tento organismus schopen odbourat. Jestliže organismus přijme větší než kritickou dávku nějakého jedu, jeho přebytek ohrožuje funkce nebo systémy organismu.

Tak **mají rostlinné jedy,** které obsahuje ve větší či menší míře každá rostlina, **negativní vliv na buňky typu neuronů.** A není náhoda, že u rostlin nenajdeme buňky strukturně podobné neuronům...

Býložravci, živící se rostlinami, dostávají větší dávky rostlinných jedů, než jsou jejich organismy schopny odbourat. Přebytek rostlinných jedů působí negativně na **evoluci neuronů a způsobuje nemožnost vzniku vyšších astrálních a mentálních těl neuronů těchto živočichů, bez nichž nemůže vzniknout inteligence.**

Masožravci dostávají z potravy takové množství ptomainu (jed vznikající rozkladem mrtvých těl), které jejich organismy naprosto nejsou schopny odbourat. Ptomain narušuje metabolismus organismu a mozkové neurony těchto živočichů nedostávají potřebné množství látek nezbytných pro vznik a rozvoj mentálních těl.

Všežravci dostávají z potravy jedy jak jednoho, tak i druhého typu. Ale množství těchto jedů je takové, že organismus je schopen je plně rozložit, což vytváří u všežravců příznivé podmínky pro **vznik neuronů majících vyšší astrální a mentální**

---

¹¹ Ekologická **nika** - termín s několika alternativními významy. Například 'Zaměstnání' nebo 'povolání' organismu či druhu. Rozsah podmínek prostředí, úroveň zdrojů a hustota jiných druhů umožňující přežití, růst a reprodukci organismů nebo druhů. = nároky organismu na prostor - prostorová nika + nadprostorová nika.
Nároky organismu na potravu - potravní nika.

těla, u nichž je možný vznik inteligence...

Takto jsou **rostlinné formy života základem každého ekosystému**. Na čem závisí množství rostlinné biomasy v konkrétním ekosystému? Základní charakteristické znaky každého ekosystému jsou:

a) množství slunečního záření (jeho optické části) dopadajícího na jednotku plochy za jednotku času (při překročení přípustného množství slunečního záření živé organismy umírají);

b) koeficient biologické účinnosti (**BFE**) rostlinných organismů, tj. jaká část slunečního světla je absorbována rostlinami a využita při syntéze organických sloučenin;

c) počet různých druhů rostlinných organismů;

d) počet rostlin jednoho druhu.

Zapišeme-li toto vše v matematickém tvaru, získáme výraz:

$$\int_0^s \int_0^i \int_0^j W(t) \Psi(ij) n(ij) ds di dj = m_p^{ij}(t) \quad (4)$$

Kde:

$m_p^{ij}(t)$ – množství rostlinné biomasy syntetizované za jednotku času všemi rostlinnými organismy na jednotku plochy planety.

Část rostlinné biomasy spotřebují fytofágní (býložraví) živočichové. Z této části se po příslušném rozložení a přeměnění syntetizuje biomasa býložravých živočichů:

$$\int_0^s \int_0^a \int_0^b m_p^{ij}(t) \Psi(ab) n(ab) ds da db = m_p^{ab}(t) \quad (5)$$

Kde:

$m_p^{ab}(t)$ – biomasa býložravých živočichů syntetizována za jednotku času na jednotku plochy.

Masožraví živočichové požírají část býložravců; po příslušném rozložení a přeměnění se z této části syntetizuje biomasa masožravců:

$$\int_0^s \int_0^c \int_0^q m_{p}^{ab}(t) \Psi(cq) n(ab) dsdcdq = m_{p}^{cq}(t) \quad (6)$$

Kde:

$m_{p}^{cq}(t)$ – biomasa masožravých živočichů syntetizována za jednotku času na jednotku plochy.

Je třeba poznamenat, že k býložravým se řadí všechny druhy, které se živí jak živými, tak odumřelými rostlinnými organismy. Pomocí výrazů (4), (5), (6) můžeme zapsat matematický model ekosystému ve tvaru:

$$m_{p}^{ij}(t) + m_{p}^{ab}(t) + m_{p}^{cq}(t) = const_{\Psi} \quad (7)$$

Jak ukázaly praktické výzkumy biologů, pouze 10% biomasy rostlin je přeměněno na biomasu býložravců a 10% biomasy býložravců je přeměněno na biomasu masožravců. Pokud dosadíme do rovnice hodnoty a vytkneme před závorku společný jmenovatel, dostaneme tuto rovnici v mírně odlišném, jasnějším tvaru:

$$\int_0^s \int_0^i \int_0^j W(s) \Psi(ij) n(ij) dsdidj [1 + \dots + \dots] = const_{\Psi} \quad (8)$$

Z rovnice (8) vyplývá, že všechna rozmanitost forem živé přírody, její kvalitativní a kvantitativní složení jsou určeny:

a) hustotou toku slunečního záření dopadajícího na jednotku povrchu planety za jednotku času;

b) koeficientem **biologické účinnosti (BFE)** rostlinných organismů, tj. jaká část slunečního záření je absorbována a přeměněna na rostlinnou biomasu.

Koeficient $\Psi(ij)$ se liší u různých typů rostlinných organismů a může nabývat hodnot v rozsahu:

$$0 \leq \Psi(ij) \leq 1$$

Nejpokročilejší typy rostlinných organismů na Zemi mají **koeficient biologické účinnosti (BFE)** roven **0,1** (10%). Takto je složitost, rozmanitost forem a druhů konkrétního ekosystému primárně určena dvěma parametry - $W(s)$ a $\Psi(ij)$.

A když si uvědomíme, že hustota toku slunečního světla dopadajícího za jednotku času na jednotku plochy se mění velmi pomalu a přitom postupně klesá (když srovnáme časový interval od vzniku života na planetě a současnost), a během stejného

období byl jednoduchý ekosystém nahrazen složitějším, dokonalejším, můžeme vyvodit následující závěr:

Biologická účinnost BFE je klíčovým parametrem určujícím rozmanitost forem a druhů v každém ekosystému.

Rovnice (8) je základní zákon evoluce živé hmoty. Zároveň z tohoto zákona vyplývá zákonitost vzniku rozličných forem života ve vesmíru na různých planetách (nejen bílkovinných). Zdrojem vzniku života může být nejen hustota toku slunečního světla $W(s)$, jak se stalo na planetě Zemi, ale jakékoliv jiné energetické proudění, což přirozeně vede k vytvoření jiných forem života.

Rozmanitost forem života je zákonitostí.

Kromě toho ze vzorce ekosystému (8) vyplývá možnost umělého vytvoření rostlinných organismů s různým **koeficientem biologické účinnosti $\Psi(ij)$** , vyšším než u krytosemenných (více než 10 %).

To poskytuje klíč k řízené evoluci ekosystému, možnosti umělého vytvoření kvalitativně nových ekosystémů a řešení mnoha ekologických a jiných problémů, které lidstvu vznikly!

Kapitola 5. Evoluční cyklus na Zemi. Multidimenzionalita života

Kvalitativní rozdíl mezi živou a takzvaně mrtvou hmotou je **ve struktuře organických molekul tvořících buňky každého organismu**. Tyto molekuly mění mikrokosmos buňky do té míry, že kvalitativní bariéra mezi fyzickou a éterickou úrovní mizí a primární hmoty proudí z fyzické úrovně na éterickou. Na éterické úrovni se vytváří přesná kopie buňky fyzické úrovně z primární hmoty **G** (podrobněji je o těchto mechanismech zmíněno v Kapitole 2). Syntetizuje se takzvané **éterické tělo buňky**.

Během evoluce života vznikají v jisté fázi mnohobuněčné organismy, u nichž každá samostatná buňka funguje v zájmu celého společenství. A všechny buňky mnohobuněčného organismu tvoří vyvážený systém – jediný organismus z množství jednoduchých organismů – buněk, v němž jsou všechny funkce jednoduchých organismů vzájemně koordinovány. I fyzicky tvoří ucelený systém - **fyzické tělo mnohobuněčného organismu**.

Co se děje s éterickými těly buněk mnohobuněčného organismu?

U jednobuněčných organismů je podmínkou života **harmonie mezi fyzickým a éterickým tělem, při níž vzniká cirkulace (proudění) primárních hmot mezi oběma úrovněmi**. Mnohobuněčný organismus na fyzické úrovni představuje koordinovaně fungující buněčný systém.

Podmínkou života mnohobuněčného organismu není jen harmonie mezi fyzickým a éterickým tělem každé buňky, ale také **harmonie mezi éterickými těly všech buněk tvořících tento mnohobuněčný organismus**. Jinými slovy, éterická těla buněk mnohobuněčného organismu tvoří na éterické úrovni také jediný systém – **éterické tělo mnohobuněčného organismu (obr. 44, obr. 45)**.

Podmínkou normálního fungování je vyváženost procesů mezi fyzickým a éterickým tělem organismu. V průběhu evoluce mnohobuněčných organismů se fyzické buňky, které je tvoří, specializovaly na různé funkce nezbytné k zajištění fungování a životaschopnosti organismu jako celku.

Při zdokonalování těchto mechanismů se buňky, které v organismu plní různé funkce, změnily zvenku i uvnitř, což vedlo **ke vzniku různých typů buněk organismu**. Různá struktura buněk organismu vedla k tomu, že tyto buňky vykazovaly různé působení na svůj mikrokosmos. V důsledku toho některé typy buněk organismu nabyly novou kvalitou.

Změna mikrokosmu těchto buněk dosáhla úrovně, při které se **otevřela kvalitativní bariéra mezi fyzickou a astrální rovinou**. Na astrální rovině začala syntéza astrálního těla těchto buněk, které zase na této úrovni vytvořily svůj systém interakce. Rozvoj tohoto systému na astrální rovině vedl k formování astrálního těla organismu.

Vzhledem k rozdílům mezi astrální a fyzickou rovinou může být astrální tělo organismu tvořeno jak jednou primární hmotou **G (obr. 46, obr. 47)**, tak dvěma - **G a F (obr. 48, obr. 49)**. Astrální tělo organismu vytvořené jednou primární hmotou **G** se nazývá **nižší astrální tělo**, astrální tělo vytvořené dvěma primárními hmotami **G a F** se

nazývá **vyšší, neboli plné astrální tělo.**

Až do vzniku vyšších astrálních těl u organismů prošla evoluce živé hmoty mnoha různými evolučními fázemi, vzniklo obrovské množství rozmanitých živých organismů a forem. Ale jen několika druhům živočichů, u nichž nervové buňky – neurony – vytvořily jediný systém zkoncentrovaný uvnitř lebky organismu – mozek, složený z mnoha miliard neuronů, se podařilo v průběhu evoluce vypracovat vyšší astrální tělo. Lidský mozek tvoří 14 miliard neuronů.

Všichni živočichové, kteří mají vyšší astrální tělo, náleží k **vyšším savcům**. Jsou to **sloni, delfíni a lidé**. A pouze člověk, vzhledem k jeho druhovým zvláštěm, má možnost při plnohodnotném rozvinutí svého mozku vypracovat další těla na ostatních úrovních planety (**mentální těla - první, druhé, třetí a čtvrté**).

Při absorbování ohromného množství informací shromážděných lidstvem za celou historii jeho existence na planetě Zemi a kvalitativním pochopením těchto informací dochází v mozkových neuronech člověka ke strukturálním a funkčním změnám (ve větší míře na éterické a astrální úrovni).

Přitom se éterická a astrální těla neuronů stávají hustšími, "těžkými", což po vyvinutí plného vyššího astrálního těla vede ke zániku další kvalitativní bariéry mezi fyzickou a první mentální rovinou planety. Přitom začíná syntéza a vývoj prvního mentálního těla (**obr. 50, obr. 51**), jehož kompletní evoluce je postupnou syntézou tří forem primárních hmot **G, F a E**.

Při dalším harmonickém duchovním vývoji člověka první mentální tělo zhoustne, což v určitém bodě tohoto vývoje vede k prolomení další kvalitativní bariéry mezi fyzickou a druhou mentální rovinou planety. Začíná postupné vytváření druhého mentálního těla ze čtyř forem primárních hmot **G, F, E a D** (**obr. 52, obr. 53**).

A dále, za stejných podmínek harmonického vývoje se postupně vytváří třetí mentální tělo z pěti forem primárních hmot – **G, F, E, D, C** (**obr. 54, obr. 55**) a čtvrté mentální tělo z šesti forem primárních hmot – **G, F, E, D, C, B** (**obr. 56, obr. 57**).

Při plném rozvinutí posledního těla pro takového člověka **zmizí všechny kvalitativní bariéry planety, zakončuje se nultý (planetární) cyklus vývoje bytosti a začíná fáze kosmického vývoje.**

Jogíni mylně věří, že „Nirvána“ – dokonalé splynutí s „Absolutnem“ – reprezentuje nejvyšší evoluční cíl člověka. Ve skutečnosti je to jen završení planetárního cyklu vývoje a počátek kosmického cyklu vývoje. Mohli bychom to přirovnat k člověku chystajícímu se opustit dům, který, otevírajíc dveře, zastaví se v předsíni a po krátkém zamyšlení se rozhodne, že je jeho cesta u konce. **Tato představa brzdí evoluční vývoj jedince.**

Podle úrovně správného evolučního vývoje člověka se jeho duchovní podstata více a více přibližuje k fyzickému tělu (**obr. 44-57**). To vytváří podmínky pro nejefektivnější fungování fyzického těla a duchovních těl **jako jednoho harmonického systému.**

Existence mentálních těl dává člověku obrovskou psychickou sílu, prostřednictvím

níž může ovlivňovat procesy probíhající v přírodě, a to jak v lokálním, tak i v globálním měřítku. Jenom silou své mysli může ovlivňovat a kontrolovat procesy odehrávající se v lidské společnosti. Může vidět a slyšet minulé, přítomné i budoucí.

Může ovlivňovat a měnit budoucnost jak jednotlivce, tak lidstva jako celku. Silou mysli se může přemisťovat v prostoru, ve vesmíru ... a mnoho, mnoho dalšího. Taková síla **by měla být a může být pouze u člověka s čistou myslí, čistou duší a srdcem otevřeným dobru**. Proto této úrovně může dosáhnout pouze člověk jdoucí správnou cestou vývoje - cestou dobra. Zlo, bez ohledu na to, jak silné se na první pohled zdá, **není schopno evoluce**.

Zdánlivá síla zla je v jeho názornosti pro většinu těch, kteří nechápou a nemohou vidět, co se děje na jiných úrovních. Nejvyšší síla ve vesmíru se projevuje harmonickým, "blahodárným" vlivem na procesy probíhající v přírodě nebo v lidské společnosti.

Rozebrali jsme všechny etapy evoluce živých organismů, od nejjednodušších až po nejvyšší, na všech úrovních planety – éterické, astrální, první, druhé, třetí a čtvrté mentální úrovní.

Jak už víme, každý živý organismus má esenci (duchovní podstatu). Minimální počet těl esence je jedno (éterické) u nejjednodušších, primitivních organismů, maximální počet je šest (éterické, astrální, první, druhé, třetí a čtvrté mentální). Dokud je jakýkoliv organismus naživu, fyzické tělo a esence tvoří jeden celek.

Dokud je organismus naživu ... A co se děje s esencí tohoto organismu, když umírá přirozenou nebo násilnou smrtí?! Co se děje s esencemi všech živých organismů, které žily nebo žijí během čtyř miliard let existence života na Zemi?!

Během této doby se objevily a zmizely miliony druhů živých organismů. Část z nich nadále tvoří ekosystém současné planety. Miliardy a miliardy živých organismů žily a vymřely. V přírodě je už nelze spatřit. Co se stalo s esencemi těchto organismů?! Možná, že esence se smrtí fyzického těla také zahyne?!

Pokud ano, za jakých podmínek? Pokud ne, co se s nimi po smrti fyzického těla děje, kam potom jdou? Co se s nimi děje dál? ... Co se stalo s esencemi zvířat vyhynulých druhů, co se děje s esencemi živočišných druhů v ekosystému Země dosud žijících? ...

Pojďme se pokusit rozebrat nejzajímavější fenomén živé přírody ... Obráťme další stránku **záhady života** ...

V okamžiku přirozené nebo násilné smrti jakéhokoliv živého organismu dojde k destrukci ochranného psi-pole organismu. Primární hmoty uvolněné při tomto procesu způsobí erupci energie, která otevírá větší či menší počet kvalitativních bariér mezi úrovněmi planety. Vzniká energetický kanál a tímto kanálem se esence daného živého organismu pohybuje na tu úroveň planety, která je identická s její strukturou.

Esence nejjednodušších a primitivních živých organismů, kterých je drtivá většina, se dostanou na éterickou rovinu. Esence ostatních, v závislosti na stupni evolučního

vývoje každého druhu, se ocitnou na různých podúrovních nižší astrální roviny planety. Esence několika vysoce rozvinutých druhů živých organismů přejdou v okamžiku smrti na různé podúrovně vyšší astrální roviny planety. A pouze esence malého počtu jedinců těchto druhů přecházejí na mentální roviny Země.

Dále, v okamžiku početí jakéhokoliv živého organismu na planetě dochází k erupci energie odpovídající genetickému potenciálu daného druhu. Otevře se odpovídající počet kvalitativních bariér, vznikne energetický kanál, kterým je vtažena esence bytosti totožné s danou genetikou.

Probíhá proces opačný k procesu smrti. Po vyčerpání energie uvolněné v okamžiku početí se bariéry začínají uzavírat a za nějaký čas se vše obnoví do podoby, v jaké to bylo před vznikem této erupce. Poté si esence začne vytvářet z rostoucí biomasy nové fyzické tělo. A kruh se uzavírá ... (**obr. 58**).

Ale co se stalo s esencemi milionů druhů živých organismů, které zmizely z tváře Země v průběhu evoluce?... Co se děje s esencemi vyhynulých živočichů, které se v okamžiku přirozené nebo násilné smrti, stejně jako esence všech ostatních živých organismů, ocitly na odpovídajících úrovních planety?...

Pro ně už nikdy nenastane erupce vznikající v okamžiku početí, protože není nikdo, kdo by tuto erupci na fyzické rovině vytvořil... Tyto bytosti **ztratily svůj biologický základ**. Bez fyzického těla není žádná bytost schopna aktivního evolučního vývoje, protože ve fyzickém těle probíhají procesy rozkladu látek, vytváří se proudy primárních hmot, které proudí na všechny úrovně (do všech těl) esence a umožňuje aktivní existenci a vývoj.

Tím, že nemá fyzické tělo, zůstává esence bez aktivního zdroje energie. To, co esence může získat skrze svá těla na jiných úrovních, stačí pouze k **udržení integrity této esence**. Proto se esence vyhynulých druhů, které se ocitly v těchto podmínkách, začaly přizpůsobovat životu na jiných úrovních. Přitom esence různých druhů našly různé možnosti přizpůsobení.

Některé **začaly pohlcovat a používat** jako zdroj nové energie pro svou aktivnější existenci **esence jiných druhů, které se ocitly v podobných podmínkách a nemají na těchto úrovních energetickou ochranu, nebo ji mají, ale příliš slabou, neschopnou ochránit jejich integritu**.

Esence, které se adaptovaly na život na jiných úrovních, nazvěme **astrální zvířata (predátoři)**. Některá astrální zvířata začala požírat nejen esence vyhynulých zvířat, ale i esence živých organismů, které nadále žijí a vyvíjejí se na fyzické úrovni planety. A opět se jejich oběťmi staly ty esence, které neměly dostatečně spolehlivou ochranu po dobu, kdy pobývaly v těchto úrovních do příští erupce vznikající při početí, která jim dávala možnost vrátit se na fyzickou úroveň a vytvořit si nové fyzické tělo.

Další část esencí vyhynulých zvířat **vytvořila symbiózu s živými organismy, které se dále vyvíjejí na fyzické úrovni** (viz Kapitola 6). Nejčastěji jsou to esence vyhynulých zvířat s primitivnější strukturou než živočichové, s nimiž tvoří symbiotický vztah. Tato varianta adaptace přináší užitek oběma stranám.

Při početí esence vstupuje do oplodněného vajíčka, které má strukturu jednobuněčného organismu. Kvalitativní struktura vysoce organizované esence je velmi odlišná od kvalitativní struktury zygot (zárodečných buněk). Intenzita procesů proudění primárních hmot mezi zygotou a takovou esencí je tak malá, že by trvalo velmi dlouho, než by si esence z této biomasy mohla vytvořit nové fyzické tělo. A dlouhou dobu na to příroda bohužel, k dispozici nedala...

Takže jakým způsobem lze tuto kvalitativní překážku mezi rozrůstající se biomasou a esencí vstupující do této biomasy překonat? Je to velmi jednoduché... Při početí, v okamžiku energetické erupce, vstoupí do oplodněného vajíčka nejen esence totožná s genetikou této buňky, ale také jedna nebo více esencí vyhynulých zvířat z nižších úrovní planety. A esence, která je svou kvalitativní úrovní nejbližší zygotě, do ní vstoupí.

Zygota se začíná aktivně vyvíjet až do té doby, než se kvalitativní úroveň vyvíjející se biomasy dostane nad úroveň esence, která ji vyvíjí. V tom okamžiku nastane pro tuto esenci stav analogický stavu smrti. Vzniká erupce, při němž tato esence opouští vyvíjející se biomasu a odchází na svou úroveň. Je třeba poznamenat, že po dobu setrvávání této esence v rozvíjející se biomase zárodek přijímá vzhled zvířete odpovídajícího této esenci.

Po odchodu první esence vstupuje do „volné“ biomasy esence rozvinutějšího druhu, která se může kvalitativně harmonizovat s vyvíjející se biomasou... Tento proces se opakuje znovu a znovu dokud vznikající biomasa není v souladu se svou geneticky totožnou esencí, která si začne vytvářet tělo ke svému obrazu.

V této situaci vyhrávají všichni: esence vyhynulých zvířat nějaký čas používá vyvíjející se biomasu, aby pro sebe akumulovala potenciál a zároveň tuto biomasu aktivně rozvíjí. A esence totožná s genetikou zárodku dostává možnost vytvořit nové fyzické tělo několikanásobně rychleji.

Bez této symbiózy by velmi rychle vyhynuly druhy u nichž se kvalitativní struktura esence silně liší od struktury zygoty. Bez této symbiózy by prostě nebyla možná evoluce života, neobjevily by se vysoce složité organismy a samozřejmě by nebyl možný vznik inteligentního života...

Další část vyhynulých astrálních zvířat se přizpůsobila novým podmínkám využitím tzv. **energetického upírství...** Co je podstatou tohoto jevu?

Připomeňme si, že každý živý organismus disponuje ochranným psi-polem, které zabezpečuje nejpříznivější podmínky pro fungování každého mnohobuněčného organismu a chrání ho před vlivy ostatních psi-polí. Kromě toho ochranné pole pomáhá maximalizovat akumulaci energetického potenciálu z primárních hmot vznikajících při štěpení potravy tímto organismem.

Energetičtí upíři vyhledávají živočicha s oslabenou nebo zničenou psi-ochranou, vniknou skrze ni do duchovní struktury živočicha a **přisvojí si část životní síly – energetického potenciálu generovaného fyzickým tělem oběti.** To má za následek podstatně rychlejší opotřebování a vyčerpání fyzického těla a taková bytost mnohem

rychleji umírá násilnou nebo přirozenou smrtí. Toto energetické vniknutí může být jak opakované, tak trvalé.

Ale pro vznik takového energetického vniknutí musí astrální zvířata "otevřít", překonat kvalitativní bariéru mezi fyzickou a éterickou rovinou planety, a v některých případech dvě bariéry - éterickou a astrální. K tomu je potřeba potenciál. V různých denních dobách je tloušťka těchto bariér různá. Maximální síla bariér je ve dne, minimální v noci.

Nejmenší hustotu mají tyto bariéry mezi půlnocí a čtvrtou hodinou ranní. Proto jsou energetičtí upíři většinou **noční dravci** vycházející na lov po setmění (vysvětlení příčin najdete v následující kapitole)...

Kromě toho samotný povrch planety má různou energetickou strukturu, což má zase vliv na tloušťku bariér. Vliv může být buď negativní (při němž se hustota bariér v oblastech s takovou energií zmenšuje), nebo pozitivní (při němž se hustota bariér zvyšuje). Neboli povrch planety má negativní oblasti – negativní geomagnetické zóny, ve kterých tyto bariéry chybějí nebo jsou velmi slabé, a to i ve dne.

Každý organismus, který se nachází v těchto zónách, je vystaven negativním vlivům, včetně vlivu astrálních upírů. To vede k rychlému oslabení, vyčerpání a posléze, při dlouhodobém pobytu v této zóně, k rychlé destrukci organismu.

To je důvod, proč organismus člověka, který spí v místnosti, jež se nachází v takové zóně, rychle slábne, jeho spánek nemá normální průběh a postupem času u něj vznikají těžká onemocnění, velmi často rakovina...

Takto esence vyhynulých zvířat, astrální zvířata, přizpůsobující se životním podmínkám na jiných úrovních planety, nabyly několik nových kvalit:

1) Schopnost absorbovat a využít jako „potravu“ ty esence nacházející se na stejných úrovních, které mají silně oslabenou nebo žádnou energetickou ochranu.

2) Symbióza s druhy, které pokračují v evoluci na fyzické úrovni, prostřednictvím postupného společného vývoje embrya esencemi na různých úrovních evolučního vývoje.

3) Energetické upírství, při němž esence vyhynulých zvířat vnikají do těl a duchovních struktur živočichů žijících na fyzické úrovni, kteří mají slabou nebo zničenou psi-ochranu.

Tímto způsobem na sebe život na jiných úrovních planety vzal několik dalších forem. A s nimi vznikly i další, kvalitativně odlišné, ekosystémy (obr. 59).

Kapitola 6. Evoluce ducha, organismu a inteligence

Evoluce živé hmoty vede k objevení se organismů se **složitými mnohobuněčnými psi-poli**. Vývoj takových psi-systémů vede na určité úrovni rozvoje k **sebe-uvědomování**. Zpočátku tedy existuje primitivní inteligence, která, pokud se rozvíjí, vede k interakci mezi inteligentními bytostmi a přírodou. Složitost psi-systému a jeho potenciál pro evoluci závisí na kritickém minimu **kvantity neuronů a jejich stupni vzájemné interakce. Ale jak potom nabývá mozek schopnost myšlení?**

Paradoxem je, že mozkové neurony samy o sobě myslet nedokážou; ony prostě jen poskytují substrukturu pro myšlení generováním energetických potenciálů a rozvíjejících se **duchovních** struktur. Pro myšlení na nejprimitivnější úrovni musí mít neurony funkční éterické a astrální struktury na těchto úrovních. Proces pokročilejšího myšlení se odehrává na **neuronové mentální úrovni**. **Ale rozvoj ducha je nemožný bez řádného rozvoje fyzického těla.** Toto prozkoumejme důkladněji, protože je to klíč k pochopení rozvoje inteligence.

Začneme s inkarnací ducha. Když splyne spermie a vajíčko, vyšlehnou energetický kanál a proniká skrze odlišné materiální úrovně planety (**éterickou, astrální a mentální**). V souladu s tím, jaké **úrovně dosáhne**, duch obývající tuto úroveň vstoupí do kanálu. Jaké faktory potom určují amplitudu této energetické erupce?

1. Genetika rodičů.
2. Úroveň duchovního rozvoje rodičů.
3. Geografické místo početí.
4. Astronomická orientace hvězd a planet v okamžiku početí.
5. Emoční stav rodičů v okamžiku početí.
6. Přítomnost jakýchkoliv toxinů (jako alkohol, nikotin nebo narkotika) v rodičích v okamžiku početí.
7. Ekologické podmínky prostředí, ve kterém k početí došlo.

Silnější a zdravější genetika rodičů zvýší amplitudu erupce. Povrch planety má **oblasti pozitivních, negativních a neutrálních energií**. Amplituda erupce tedy bude **záviset na kvalitě energie místa početí. Pozitivní energie ji zvýší a negativní energie ji sníží.** Na planetu Zemi směřují proudy energií z hvězd, planet a vesmíru, které **také mohou být pozitivní nebo negativní.** Navíc, **odlišné typy genetických struktur reagují odlišně na energetické proudy přicházející ze Země a z vesmíru.** Stejně energetické proudy mohou mít pozitivní vliv na jeden typ genetické struktury a negativní vliv na jiný. Oblasti planety se liší svým energetickým složením a mohou zapříčiňovat pozitivní nebo negativní vlivy na určitou genetickou strukturu. Pokud v okamžiku početí prožívali rodiče hluboké a silné pocity jeden vůči druhému, jejich láska vytvoří silnou erupci pozitivních pocitů, které amplitudu erupce v okamžiku početí ještě zvýší. Pokud rodiče takové silné city postrádají a vzájemně se přitahují pouze fyzicky, erupce vzešlá z početí bude mít nízkou amplitudu. Pokud je početí

výsledkem zvrácené sexuality, bude amplituda ještě nižší. Narkotika, alkohol, nikotin a jiné toxiny v tělech rodičů vytvářejí silné negativní pole které snižuje amplitudu erupce. Pokud jsou rodiče chronicky pod vlivem toxinů, je erupce tak slabá, že kanál dosáhne pouze nižší astrální nebo éterické úrovně. V takovém případě se bude materializovat slabě vyvinutý duch a dítě bude mentálně neplnohodnotné. Také špatné podmínky prostředí mají za následek oslabení organismu rodičů a sexuálních buněk a tedy snižují intenzitu energetické erupce během početí.

Duch, který vstupuje do oplodněného vajíčka při početí, má **složitou strukturu sestávající z éterického, astrálního a mentálního těla**. Zygota (oplodněné vajíčko) má **jednoduchou strukturu jednobuněčného organismu a disponuje pouze éterickým tělem** (kromě svého fyzického těla). Kvalitativní struktury ducha a zygoty jsou tedy tak odlišné, že je nemožné je spolu harmonizovat. Zygota se musí vyvinout do bodu, kdy kvalitativní struktury jak éterického, tak i požadovaného astrálního těla dovolují harmonizovat je s duchem.

Jak je toto možné? Jak se může lidská embryonální buňka vyvíjet skrze nutně evoluční fáze? Během procesu vývoje života na planetě byly četné druhy živých organismů vyhnány ze svých ekologických útočišť těmi, kdo se dokázali lépe adaptovat na měnící se podmínky (Kapitola 4 a 5). Vystěhované druhy ztratily příležitost vývoje na fyzické úrovni naší planety, ale jejich éterická a astrální těla stále existovala na éterických a nižších astrálních úrovních planety, kde nebyla schopná významného rozvoje.

Jak popisují v kapitole 5, tyto druhy si našly několik způsobů jak urychlit svůj vývoj. Jeden byl skrze ustanovení symbiotického vztahu s fyzickým embryem. Duchové na odlišných úrovních evolučního vývoje nepřetržitě vstupují do embryonální biomasy a rozvíjejí embryo na tu úroveň, kde se duch (který je geneticky identický s embryem) může s embryem harmonizovat a vytvořit příslušné fyzické tělo. Nejvíce zřejmým příkladem takového procesu v přírodě jsou **motýli**. Každý obdivuje krásu a půvab motýlů, ačkoliv housenky často vyvolávají celkem opačné pocity. Jak potom dochází k tomu, že se z nehezké housenky zrodí nádherný motýl? Je toho dosaženo procesem metamorfózy, který je v moderní biologii stále záhadou. Můžeme vnést do tohoto procesu světlo?

Metamorfóza motýla je jedním z nejlepších příkladů **symbiózy mezi dvěma druhy v jedné biomase**. Motýl před svou smrtí naklade vajíčka, ze kterých se vylíhnou housenky třídy kroužkovců.

Housenky konzumováním rostlin rychle získávají biomasu, která se potom v zámostku rozpadne. Z této biomasy motýlí éterické tělo vytváří fyzické tělo. Po vytvoření svého fyzického těla opouští motýl kuklu a metamorfóza je u konce (**obr. 60**). Motýli konzumují nektar a pyl z květů, potom před smrtí nakladou svá vajíčka, ze kterých se vylíhnou housenky. Cyklus se opakuje.

Pokud by se motýli líhli přímo z vajíček, byli by velmi malí a brzy by zemřeli. Pro svou velikost potřebují dostatek potravy – nektar a pyl, které je v tom ročním období obtížné najít. A dokonce, i kdyby potravu najít dokázali, taková nepatrná stvoření by

nemohla přežít. Nedokázala by létat pomocí vlastních křídel – aby uspokojila své potřeby nebo rozmarny – smetl by je jakýkoliv vánek a způsobil tak jejich předčasnou smrt. Na druhé straně housenky mohou žít na stéblech trávy, keřích a stromech a nenasytně konzumovat listy rostlin a rychle získávat biomasu, která je potřebná k tomu, aby se vyvinul motýl.

Dva odlišné druhy živých organismů tedy mohou nepřetržitě žít v jediné biomase. Taková symbióza druhů dovoluje stvořením přežít skrze životní cyklus. Existuje spousta typů hmyzu, které podobně demonstrují symbiózu dvou odlišných druhů, např. komáři, včely, termity apod.

Stejný scénář lze spatřit na jiných kvalitativních úrovních evoluce. Ve svém biologickém vývoji mají žáby (oobjživelníci) dvě evoluční fáze – pulec a žába. Ve fázi pulce obývá biomasu éterické tělo ryby. Ale kompletní transformace biomasy do ryby se nekoná, protože biomasa má genetiku žáby. Evoluční vývoj rybího ducha uvnitř žabí biomasy pokračuje, dokud vyvíjející se biomasa nezíská vyšší strukturální a kvalitativní úroveň než ty, které má rybí duch. V tomto bodě éterické tělo ryby vystoupí z biomasy, kterou vyvíjelo, a vstoupí do ní éterické tělo žáby. Pomalu se rozvíjí transformace biomasy podle vzoru žabího éterického těla. Nejdříve začínají růst zadní nohy, potom přední, upadne ocásek, vnitřní orgány se modifikují a mění se vnější vzhled. Jistě, mnoho vědců si je těchto fází vědomo, ale žádné uspokojivé vysvětlení tohoto procesu se nekonalo. Zdá se, jako by to bylo samo sebou. Říci, jako to dělá moderní biologie, že „ontogeneze opakuje fylogenezi“, opravdu nevysvětlí vůbec nic. Příroda, která nás obklopuje, disponuje jedinečným bohatstvím životních forem a záhad. Všechno, co potřebujeme udělat, je podívat se hlouběji do nás samotných a do přírody a budou odhalena řešení mnoha jejích mystérií.

V mnohých myslích přirozeně vyvstane otázka: „Kdo nebo co je odpovědné za tyto evoluční změny a jak se uskutečňují?“

Evoluční vývoj živé přírody odráží genetika. Éterické tělo symbiotického tvora a biomasy, do které tvor vstupuje, jsou kvalitativně identické v okamžiku, kdy spolu splývají. Poté se však rychlost jejich vývoje liší. Pokud má biomasa více vyvinutou genetiku než tu, kterou disponuje éterické tělo splývajícího tvora, pomalu se začnou odchylovat od vzájemné harmonie. V okamžiku kulminace tohoto procesu éterické tělo symbiotického tvora opouští biomasu a je nahrazeno éterickým tělem odlišného hostujícího tvora, který je kvalitativně ve větší harmonii s genetickou strukturou vyvíjející se biomasy.

V okamžiku výstupu ducha, který biomasu obýval, vyšlehnou energie a vytvoří kanál, který proniká kvalitativní bariérou mezi fyzickou planetární sférou a sférami éterickými. Hostující éterické tělo tvora se pohybuje kanálem z fyzické planetární úrovně na éterickou úroveň, aby bylo v biomase nahrazeno éterickým tělem tvora se stejnou genetikou jako hostitel.

Na vyšších úrovních evoluce života savců a plazů je tento proces o něco komplikovanější. Během vývoje v děloze projdou savci několika po sobě jdoucími výměnami nižších úrovní ducha s embryonální biomasou. Duch tvora s nižší úrovní

evoluce je nahrazen tím, který je na vyšším stupni evolučního vývoje. Výměny pokračují, dokud stupeň evolučního vývoje hostujícího éterického těla a těla hostitelské biomasy nejsou stejné. Během tohoto procesu se fyzické tělo embrya podobá éterickému tělu hostujícího ducha.

Jak tento proces probíhá v **lidských bytostech**? Nejdříve bychom měli poznamenat, že u lidí existují dvě evoluční fáze – **nitroděložní a mimoděložní**. Později bude jasné, proč potřebujeme toto rozlišení. Duch většiny lidí sestává z několika duchovních těl – éterické, astrální a jedno mentální tělo. S vyššími úrovněmi duchovního vývoje může existovat mnohem více mentálních těl. Pokud duch vyvinul **čtyři mentální těla**, je jeho **pozemský evoluční cyklus** kompletní.

Jak bylo zmíněno dříve, energetický kanál, který používá duch, aby vstoupil do oplodněného vajíčka, se otevírá v okamžiku početí (**obr. 61**). Poté co duch vstoupí, kanál zmizí a kvalitativní bariéry mezi duchovními úrovněmi se uzavřou (**obr. 62**). Oplodněné vajíčko (zygota) reprezentuje nejjednodušší živý organismus. Kvalitativní struktury jednobuněčného organismu a lidského ducha nemohou být v harmonii, protože struktura člověka je složitě organizovaný mnohobuněčný organismus.

První věc, která se stane během vývoje zygoty, je rychlá multiplikace buněk ústící v kvantitativní růst. To pokračuje, dokud počet zygot nedosáhne minima množství, jež dovoluje vstup éterického těla ryby – mnohobuněčného organismu. Následuje harmonizace a éterické tělo ryby začíná rozvíjet lidskou biomasu. To vysvětluje, proč se lidské embryo zpočátku podobá **rybě**.

Embryonální buňky člověka se rozvíjejí mnohem rychleji než éterické tělo ryby. Proto přibližně za jeden měsíc éterické tělo ryby opouští lidské embryo, aby bylo nahrazeno éterickým tělem druhu s vyšším stupněm vývoje, to znamená **obojživelníkem**. Biomasa embrya se harmonizuje s éterickým tělem obojživelníka a současně se rozpadnou embryonální buňky, především ty, které byly předtím vytvořeny podle plánu ryby. Když se to stane, do matčina krevního oběhu vstoupí skrze placentu velká množství rozpadlých buněk a vedlejších produktů buněčného rozkladu.

Toto je období nejvíce náchylné k potratu. Během třetího měsíce, ze stejných důvodů, jak bylo popsáno výše, opouští embryo éterické tělo obojživelníka. Uskuteční se nová erupce a éterické tělo obojživelníka je nahrazeno éterickým tělem **plaza**.

Nyní se embryonální biomasa harmonizuje s éterickým tělem plaza: embryonální buňky obojživelníka se rozpadnou a odpadní vedlejší produkty jsou uvolněny do matčina oběhového systému. Po tomto přízpusobení se lidské embryo podobá plazovi a jeho biomasa rychle nabývá na objemu: embryo vyrostě z jednoho centimetru v prvním měsíci na 9 centimetrů během tří měsíců.

Během čtvrtého měsíce lidské embryogeneze éterické tělo plaza embryo opouští a je nahrazeno éterickým tělem **savce**. Embryo se ním harmonizuje a do matčina krevního oběhu opět vstoupí odpadní produkty.

V pátém měsíci kvalitativní fyzická a duchovní struktura embrya dovoluje éterickému tělu **lidského ducha** harmonizovat se s embryem a vstoupit do něj. S

rozpadem embryonální tkáně provázeným uvolněním předchozího ducha vstoupí do oběhového systému matky opět velké množství bílkovinného odpadního materiálu.

V šestém měsíci vývoje se rozpustí embryonální zakrnělý ocásek a embryo začne fyzicky nabývat podobu lidského éterického těla a tento proces se završí porodem zdravého a normálního dítěte (**obr. 63**).

Jak bylo poznamenáno výše, teprve v pátém měsíci vývoje vstupuje do embrya éterické tělo lidského ducha a harmonizuje se s ním. Do té doby existuje kvalitativní bariéra mezi embryem a duchem, který je na embryonální biomasu vázán, ale nemůže do ní vstoupit. Vstup lidského éterického těla do embrya a harmonizace těchto dvou je umožněna až v důsledku po sobě jdoucích transformací uvnitř biomasy těl **ryby, obojživelníka, plaza a savce, které pozvedají kvalitativní strukturu lidského embrya na novou úroveň. Tedy, lidská embryogeneze opakuje vzor přirozeného vývoje z jednobuněčného organismu v organismus, který je mnohobuněčný a ve svém uspořádání složitý.**

V okamžiku početí se lidský duch připoutá k oplodněnému vajíčku a vede embryogenezi po dobu jeho vývoje uvnitř dělohy. Pokud nastane potrat (většinou v tom období, kdy je organismus matky zaplaven odpadními produkty z rozpadu embryonální tkáně), potom duch ztrácí příležitost vytvořit si pro sebe nové fyzické tělo. Během potratu se energetický kanál neobjeví, jako se stane v okamžiku smrti vyvinuté lidské bytosti. **Duch tedy není schopen návratu na stejnou planetární úroveň, ze které přišel v okamžiku početí.** Pokud je to vysoce vyvinutý duch (takový, který má nejméně jedno mentální tělo), bude schopen použít svůj vysoký potenciál aby si vytvořil energetický kanál a unikl na planetární úroveň, na které dokáže přežít. V tom případě se ovšem musí vzdát části svého energetického potenciálu a proto spadne na nižší úroveň duchovního vývoje. Duch, který vývojově nevlastní alespoň jedno mentální tělo, je **snadnou kořistí pro nestvůry žijící na éterické a nižších astrálních úrovních.** Toto je fakt života.

Astrální zvířata konzumují duchovní těla duchů (**obr. 64**). **Výsledkem je, že duch zemře. Destrukce ducha znamená, že veškerá evoluční zkušenost a schopnosti získané ze všech inkarnací navždy zmizí. To je EVOLUČNÍ SMRT.**

Když zemře člověk, jeho duch se energetickým kanálem přesune na některou z pozemských planetárních úrovní a po nějakém časovém období se může reinkarnovat, vytvořit si pro sebe nové fyzické tělo. V novém těle může duch pokračovat ve své evoluci. Toto vysvětluje kvalitativní rozdíl mezi smrtí fyzického těla a smrtí ducha. V jádru přesvědčení katolíků, že **umělý potrat je nejhorší hřích ze všech, se skrývá velká pravda. Je to mnohem vážnější porušení přírodních zákonů než vražda. V interrupci se skrývá největší nebezpečí trvalé destrukce ducha.** Prostě to není jenom záležitost odstranění poměrně beztvareho kousku fyzické tkáně postrádajícího jakoukoliv podobnost s člověkem. Je to záležitost duchovní bytosti zbavené biomasy, kterou tato bytost zamýšlela použít na vytvoření nového fyzického těla. **Vykonáním interrupce jak žena, tak i lékař na sebe uvalují těžkou karmu.**

Interrupce ničí imunitní systém ženy a vážně poškodí rovnováhu jejího

hormonálního systému. Velmi často je interrupce základem budoucího onkologického onemocnění.

Vraťme se k procesu, kterým si duch pro sebe vytváří nové tělo. Aby si duch mohl vytvořit fyzické tělo, musí použít část svého energetického potenciálu. Když se to stane, jeho kvalitativní struktura poklesne na nižší úroveň evoluce. Jak se ale dítě vyvíjí, duch je obnoven na svou předchozí vyšší úroveň. Po narození fyzické tělo dítěte pokračuje ve svém růstu a vývoji. Současně se rozvíjejí jeho duchovní těla – éterické, astrální a mentální. Ovšem pro astrální tělo a mentální těla **není možné** se normálně vyvíjet, dokud duch neobnovil své éterické tělo na stejnou úroveň, jaká byla v okamžiku jeho vstupu do vajíčka.

To se může stát pouze tehdy, pokud mozek dítěte absorbuje příslušné minimální množství informací. Informace získané mozkem transformují kvalitativní strukturu jeho neuronů, vybaví ji novou kapacitou – **základní inteligencí**. Aby se to uskutečnilo, musí mozek dítěte vstřebat minimální nutné množství informací během **prvních tří až pěti let** života. Je to období, kdy probíhá obnovení **éterického těla**. Pokud během tohoto období mozkové neurony evoluci svých éterických těl nedokončí, bude pro ně nemožné začít rozvíjet **astrální těla**. Mozek takové osoby nikdy nezíská schopnost myšlení, dokonce i když bude anatomicky a fyziologicky zdravý.

Po dokončení obnovy éterického těla, bude rovněž dokončena kvalitativní struktura mozkových éterických struktur. Pokud se éterická struktura mozku nevyvine na určitou kritickou úroveň, **mozek ztratí příležitost vyvíjet a formovat své astrální tělo a později svá mentální těla**, opravdovou existenci, která lidem poskytuje možnost chápat svět, který je obklopuje, a své místo v něm. Z tohoto jediného důvodu dítě jako houba nasává všechny informace během prvních 4 až 8 let svého života, aniž by se soustředovalo na jejich původ nebo význam. Tyto informace začíná chápat, teprve když **začíná rozvíjet astrální těla svých mozkových neuronů**. Prostor pro kompletní zformování astrálního těla je věk 14 až 18 let. Pokud se v tomto období neurony mozku vyvinou na mentální úroveň, duch vyvine a obnoví rovněž mentální těla člověka. **Pokud se ovšem ve věku 14 až 18 let astrální tělo kompletně nevytvořilo, duch ve své současné inkarnaci ztratí příležitost posunout se na úroveň evolučně vyšší, než je ta, kterou měl předtím, než vstoupil do oplodněného vajíčka**. V takovém případě bude život člověka produkovat pouze neplodnou evoluci.

Řádný vývoj vede k vytvoření **mentálních** struktur mozkových neuronů a k získání **prvního mentálního těla**. Když se mozkové mentální struktury vyvinou na stejnou kvalitativní úroveň, jakou duch disponoval před vstupem do biomasy, **osoba získá dříve nedostupné vzpomínky svého ducha a svých předcházejících inkarnací, jako kdy a kde žila, kým byla a co dělala v minulých životech**.

Řádným vývojem v předcházejících letech **se kompletně vytvoří mentální tělo ve věku 30 až 33 let (obr. 65)**. Pokud byl vývoj osoby harmonický a úplný, jeho éterické, astrální a mentální těla budou mezi sebou vytvářet **harmonii**. Tato harmonie vytvoří kvalitativní proud ve vývoji ducha osoby. Taková osoba se začne rychle duchovně rozvíjet a následně získá **druhé, třetí a čtvrté mentální tělo**. Vývoj vyšších mentálních

těl jí dává individuální ohromující duchovní a mentální síly, které **jí dovolují léčit druhé, hluboce ovlivňovat přírodu a „vidět“ a ovlivňovat minulost a budoucnost.** Síla takové osoby může ovlivňovat nejenom osud jednotlivců, ale dokonce i osud národa nebo civilizace.

Její mentální síla může rovněž působit na anorganickou přírodu, měnit počasí nebo ekologický systém bez jakýchkoliv omezení. Ale pouze několik málo lidí v celé historii lidstva dokázalo této mimořádné úrovně vývoje dosáhnout – Buddha, Krišna a Ježíš, všichni do určitého stupně. Bohužel byli nepochopeni a odmítáni svými současníky, kteří z nich později udělali bohy...

Všichni tři **opustili planetu Zemi ve svých fyzických tělech a dosáhli nesmrtelnosti**, ale jejich znalosti a teorie byly zničeny. Někdy se to stalo v důsledku nevědomosti, někdy to bylo úmyslné překroucení podstaty jejich poselství. Vznikly a stále existují náboženské kultury, uctívající tyto mimořádné jedince. Ale jak Ježíš často varoval: *„Tedy, jestli vám někdo řekne – toto tady je Kristus nebo tam; nevěřte mu. Neboť objeví se falešní Kristové a falešní proroci a budou ukazovat velká znamení a zázraky; tou měrou, že by svedli oklamat i skutečné vyvolené.“*¹²

A miliony lidí sledují falešná učení, upřímně věříce v jejich pravdivost. Pokud by je však mohli slyšet z původních úst, byli by zděšeni monstrózním zkrácením pravdy.

Opravdoví učitelé byli nazýváni **Velkými Zasvěcenci**. Používáním síly svého intelektu a ducha pronikali do mystérií vesmíru a toužili veškeré poklady svých znalostí věnovat lidstvu. Byl to jejich omyl, protože lidé odmítali přijmout jejich znalosti nebo jejich podstatu překroutili do jiných významů. Opět si připomeňme Krista: *„Dívají se, ale nevidí; a slyší, ale nerozumí.“*¹³ Avšak nelze svalovat vinu na lidi té doby. Pokřivení pravdy a neschopnost ostatních správně chápat vědění Zasvěcenců má co činit se zákony evoluce celé civilizace.

Evoluce civilizace, stejně jako evoluce ducha, má jistá stádia v souladu s procesy rozvíjejícími se v našem vesmíru. Velcí Zásvěcenci znali objektivní zákony vesmíru a civilizačního vývoje. Není náhoda, že jejich oči byly plné smutku a žalu. Jaké tyto zákony jsou a proč tyto velké duše nebyly schopny pomoci lidem své doby? Pokusme se tomu porozumět.

Abychom tak učinili, musíme se vrátit k zákonům evoluce ducha. Po sobě jdoucí obnovování éterického, astrálního a mentálních těl na úroveň vývoje, kterou měl duch před vstupem do biomasy a jejich další vývoj závisí na po sobě jdoucím nabývání éterických, astrálních a mentálních struktur neuronů mozku. Genetická nerovnováha, nemoc, zánětlivé procesy v mozku a mozkomíšním moku v dětství mohou vývoj a obnovení těchto struktur ohrozit.

Pokud není obnovena éterická struktura neuronů v dětském mozku, mozek zůstane navždy spící, což vede k různým stupňům mentální nedostatečnosti. Výskyt genetických poruch a/nebo zánětlivých procesů může znamenat neúplné obnovení

---

12 Nový Zákon, Matouš, kap. 24, verše 23 a 24.

13 Nový zákon, Marek, kap. 4, verš 12.

duchovních struktur s oslabením a zpomalením vývoje astrální a později mentálních struktur mozku. Nutno poznamenat, že pro harmonický vývoj těchto struktur je nezbytné, aby primární hmoty, které proudí skrze duchovní těla, zůstávaly v kvalitativní a kvantitativní rovnováze. **Tři proudy, které v normálním vývoji ustanovují tuto rovnováhu, jsou:**

1. **primární hmotné proudy, které vytvářejí éterické tělo**, duchovní základnu kvalit aktivity a vůle;
2. **primární hmotné proudy, které vytvářejí astrální tělo**, duchovní základnu emočních stavů;
3. **primární hmotné proudy, které vytvářejí mentální tělo**, duchovní základnu inteligence.

Stručně, jsou to **proudů vůle, srdce a inteligence. Jejich rovnováha vytváří zlatý trojúhelník a je základem harmonického vývoje individuální osobnosti. Nedostatek proudů potřebných pro vytvoření plného éterického těla vyústí do pasivity a nedostatku vůle. Nedostatek proudů, které vytvářejí astrální tělo, povede k různým emocionálním poruchám. Nedostatek proudů vytvářejících mentální tělo povede k nedostatečnému intelektuálnímu vývoji.**

Nastane také změna v podílech primárních hmot které určují různé aspekty inteligence a výslednou nerovnováhu v intelektuálním fungování, takže namísto zdravého završení osobnosti se bude jednatlivec vychylovat ve svých intelektuálních preferencích a inklinacích.

Rovnováha proudů vůle, srdce a intelektu je tedy pro úplný vývoj klíčová. Pokud rovnováha existuje, je celý lidský organismus včetně mozku chráněn proti vnějším vstupům a manipulacím. Průměrná osoba používá přibližně **3 až 5 procent svého mozku, zbytek (95 až 97 procent) pro ni zůstává nedostupný.** Zbytek se stává použitelným pouze tehdy, pokud se osoba posune na evoluční úroveň nejvyšších mentálních rovin. **Je to duchovní evoluční rezerva.** Její původ a povahu odhalíme v dalším díle. Prozatím si jenom uvědomme, že kromě obrovských potenciálních výhod s sebou evoluční rezerva nese pro člověka i velká nebezpečí. Jaká je povaha tohoto nebezpečí?

Pokud jsou primární hmotné proudy vůle, srdce a intelektu v rovnováze, mozek má **silnou energetickou ochranu před jakýmkoliv vnějším psi-vlivem** na jakémkoliv stupni svého vývoje. Vzájemnou rovnováhu proudů lze znázornit tvarem trojúhelníku (**obr. 66**). Většinou je nemožné nebo přinejmenším velmi obtížné manipulovat s mozkiem člověka, jehož proudy jsou v rovnováze. Aby bylo možné **člověka kontrolovat prostřednictvím jeho psi-pole, což znamená udělat z něj BIOROBOTA, musí být nejdříve narušena harmonie těchto proudů.**

Je-li některý z proudů nějak oslabený, zbývající dva zvýší svůj podíl a harmonie mezi těmito třemi složkami bude narušena. **To dovolí vnější entitě ovlivňovat nepoužívanou část mozkových neuronů (95 až 97 procent) a tím manipulovat podvědomím a skrze ně vědomou myslí.** Objekt manipulace nebude cítit, vidět nebo

slyšet nic mimořádného. **Bude se chovat jako by jednal ze své vlastní svobodné vůle, zatímco ve skutečnosti vykonává něčí program, aniž by si uvědomoval, že je k tomu přinucen.** Je nemožné uskutečnit tuto robotizaci na úrovni ducha, protože **éterické, astrální a mentální těla na takovéto podněty nereagují.**

Během vývoje organismu, fyzické tělo podporuje duchovní těla transformováním dostupných primárních hmot. Rozpad tkáně na fyzické úrovni tyto hmoty uvolňuje a ty jsou potom používány, aby se vytvořila a vyvinula éterické, astrální a mentální těla ducha. Fyzické tělo má antény pro přímou absorpci primárních hmot. Lidé vlastní **sedm těchto antén neboli čakr. To odpovídá počtu těl, která si musí člověk vytvořit, aby dokončil pozemský cyklus evoluce tak, aby mohl začít kosmický cyklus evoluce.**¹⁴

Otevřenost **sexuální čakry** (oranžová, **obr. 66**) je nezbytná pro vývoj **éterického těla**, které určuje **fyzickou sílu** člověka a energetickou úroveň využitelnou pro všechny **aktivity** včetně sexu. Proudů pro vývoj éterického těla budeme nazývat **proudy vůle**.

Čakra solar plexu (žlutá) zprostředkovává vývoj astrálního těla, které určuje **emocionální bohatství** člověka a tvůrčí schopnosti. Proudů vyvíjející astrální tělo budeme nazývat **proudy srdce**.

Srdeční čakra (zelená) uskutečňuje vývoj **prvního mentálního těla**, které určuje úroveň **mentálního vývoje** člověka a **rozsah jeho intelektu**. Proudů

vyvíjející první mentální tělo budeme nazývat **proudy inteligence**.

Pokud **existuje harmonie mezi proudy vůle, srdce a rozumu, to znamená mezi éterickým, astrálním a mentálním tělem, člověkem nelze manipulovat (obr. 66)**. Uzavřením nebo blokadami kterékoliv ze sedmi čakr se naruší duchovní harmonie a evoluce éterického, astrálního a mentálního těla v různých stádiích vývoje.

Přemýšlejme o tom, které proudy musí být blokovány, která čakra musí být uzavřena, aby bylo možné člověkem manipulovat nebo z něj učinit robota. Pokud uzavřeme sexuální čakru, budou oslabeny proudy vůle a éterické tělo se nebude schopné plně vyvíjet. Naskytá se otázka: kdo potřebuje slabého, bezpáteřního, neschopného člověka? Myslím, že nikdo... (**obr. 67**).

Pokud uzavřeme srdeční čakru, budou oslabeny proudy inteligence. Výsledkem bude člověk fyzicky silný, emocionálně agresivní, ale mentálně na nízké úrovni (**obr. 68**). Takový člověk by se mohl projevat jako nebezpečný.

Pokud uzavřeme čakru solar plexu, budou oslabeny proudy srdce. V tomto případě máme fyzicky silného, houževnatého člověka, který efektivně myslí, ale je emocionálně nedostatečný, s minimálními tvůrčími schopnostmi (**obr. 69**). Takovým člověkem je velmi snadné manipulovat a učinit z něj **dokonalého biorobota**, že ano? – Člověk připravený a dychtivý následovat jakýkoliv řád plnou silou své mysli, s absencí jakéhokoliv svědomí. Kdokoliv, kdo touží manipulovat s lidskou bytostí podle svých vlastních sobeckých záměrů, si nemůže přát dokonalejší loutku. **Různé způsoby blokace solar plexu tedy dělají z člověka svolného robota.** Mrazivou tvrdostí robota

---

¹⁴ Více o tomto subjektu viz druhý díl.

odráží spousta lidových příběhů zobrazujících postavy se železným, ledovým nebo kamenným srdcem – např. „srdce z kamene“, „ledová královna“, apod.

Nehledě na robotizaci, blokáda solar plexu může zmenšit astrální tělo nebo dokonce zastavit jeho vývoj. **Výsledná disproporce proudů primárních hmot přeruší a zablokuje evoluční vývoj.** Nezáleží na tom, kdo se robotizace dopouští: jejich cílem je kontrolovat lidi prostřednictvím podvědomí. Dříve nebo později se k problému robotizace jednotlivců a lidské rasy vrátíme. Nyní pokračujme v našem studiu normálního vývoje člověka a jeho ducha.

Buňky fyzického těla se během života několikrát regenerují. Různé typy buněk jako krevní, nervové, buňky žláz, gonád, lipidů a pojivových tkání a kostí mají odlišné stupně regenerace. Lidské krevní buňky jsou vytvářeny červenou a žlutou kostní dřeví a jsou nepřetržitě reprodukovány (pro jejich fungování je to nutné). Kostní buňky se reprodukuje každých patnáct let. Všechny ostatní buňky se reprodukuje v intervalu menším než patnáct let.

Proto jsou každých patnáct let všechny buňky v lidském těle replikovány. To znamená, že buněčný věk patnáctiletého chlapce a devadesátiletého patriarchy jsou STEJNÉ i přes odlišnosti v jejich vzhledu. Faktem je, že **proces stárnutí je způsoben disharmonií mezi fyzickým tělem a duchovními těly** spíše než stárnutím buněk. Existují stovky teorií ohledně stárnutí, ale žádná z nich neposkytuje tomuto fenoménu úplné porozumění. Pochopením mechanismu stárnutí se dostáváme k porozumění možnosti **fyzické nesmrtelnosti**, představě, která vzrušovala lidské mysli po tisíce let.

Co je tedy příčinou stárnutí? Odpověď zní – je to rozdíl v rychlosti evolučního vývoje mezi fyzickým a různými duchovními těly. Když duch vstoupí do oplodněného vajíčka, potřebuje fyzické tělo, které odpovídá jeho úrovni vývoje.

Během vytváření fyzického těla duch spotřebovává část svého energetického a evolučního potenciálu. To znamená, že v okamžiku narození je duch na nižší evoluční úrovni, než jakou měl v okamžiku početí. Potenciál získaný z ducha fyzickým tělem dovoluje progresivní vývoj duchovních těl během prvních tří dekád života. Podle odlišných stupňů evolučního vývoje nastává zpočátku obnovení éterického těla odpovídající úrovni okupujícího ducha v době jeho vstupu do vajíčka. Jakmile je obnoveno éterické tělo, začíná obnovení astrálního těla. Jakmile je astrální tělo obnoveno, začíná obnovení a další vývoj mentálních těl. V určitém bodě tohoto procesu se stupeň evolučního vývoje fyzického, éterického, astrálního a mentálních těl vyrovná. Mezi různými těly je ustanovena harmonie, je to období, kdy vrcholí inteligence a kreativní schopnosti osoby. V tomto období je proudění primárních hmot mezi různými těly maximálně vyrovnáno.

Evoluční vývoj duchovních těl probíhá rychleji než je tomu u fyzického těla. Tento rozdíl narůstá, čím déle osoba žije (**obr. 65**). Navíc rychlost vývoje různých duchovních těl je pro každé **odlišná**, což v čase vede k rozdílům v jejich kvalitativních strukturách. Když se to děje, dochází k narušení harmonického proudění primárních hmot mezi těly. Mění se kvalita a kvantita energetického toku z fyzické úrovně na úrovně duchovní.

Když budou rozdíly velmi velké, skončí tok určitých druhů primárních hmot na astrální a mentální úrovně. Tento proces byl popisován na buněčné úrovni již dříve v Kapitole 2 (buňka s éterickou astrální a mentálními úrovněmi na **obr. 28**).

Éterické tělo buňky je vytvářeno jednoduchým typem primární hmoty, vidíme je na obrázku v oranžové barvě, astrální tělo ze dvou druhů hmot, ukázaných v oranžové a žluté, a vytvoření prvního mentálního těla ze tří druhů hmot, ukázaných v oranžové, žluté a zelené.

Nerovnováha v harmonii toku hmot mezi odlišnými úrovněmi má za následek nedostatečné množství hmot, které dosahují úrovní potřebných pro vývoj astrálního a prvních mentálních těl. Jak bylo ukázáno na **obr. 28**, pouze jeden typ hmoty (zobrazený červenou) prochází skrze tyto úrovně a nemá význam pro jejich evoluci. Výživa těchto úrovní je odpojena a jejich vývoj se ukončuje. Pouze éterické tělo pokračuje ve vývoji, i když s oslabeným zdrojem potenciálu. **Ztráta výživy na mentální a astrální úrovni vede ke kompromisům myšlenkového procesu a ztrátě paměti.** To je často vidět na stárnutí a senilitě, stejně jako na návratu k dětskému chování. Kanál mezi fyzickým a éterickým tělem se pomalu zužuje a energetický tok podporující evoluci a život éterického těla se zastavuje. Fyzické tělo není schopné vyživovat všechny buněčné úrovně, a **když všechna duchovní těla ztratila kompatibilitu s fyzickým tělem, následuje fyzická smrt.**

Erupce energie v okamžiku smrti prorazí ochranný štít osoby a vytvoří kanál, skrze který **duch** složený z éterického, astrálního a mentálních těl opouští fyzické tělo (**obr. 70, 71**). Amplituda erupce závisí na úrovni duchovního vývoje dosaženého osobou v okamžiku smrti. **Čím vyšší úroveň dosáhla během svého života, tím vyšší je planetární sféra, kam po smrti vstoupí.** Pokud se osoba během svého života vyvíjela na úroveň získání mentálních těl, odchází do mentální sféry planety (první, druhá nebo třetí mentální úroveň). Pokud ukončila pozemský cyklus evoluce a její duch vlastní éterické, astrální a všechna čtyři mentální těla, **může proniknout planetárními bariérami, tedy odejít z planety, a dokonce i ze solárního systému. To však bohužel nastává zřídka. Završení pozemského cyklu evoluce je jen počátkem evoluce kosmické.**

V jogínské filozofii existuje koncept splynutí s „absolutnem“, stav nirvány jako nejvyšší dosažitelný stupeň duchovní evoluce. Ale **stav, kdy všechny kvalitativní bariéry Země zmizí, nesignalizuje konec evoluce člověka. Pouze znamená, že je ukončen první cyklus vývoje a nyní může začít kosmický cyklus vývoje.** Ocitnout se na prahu nové, kvalitativně odlišné úrovně evolučního vývoje by pouze mělo povzbudit k dalšímu růstu, nikoliv k samolibosti a znehybnění sebe sama. Později se k tomuto tématu ještě vrátíme.

Nyní pojďme detailněji prozkoumat, co se s člověkem děje v okamžiku smrti. Pokud během svého života získal jen éterické a astrální tělo, jeho duch se po smrti přesune na astrální úroveň planety. Je nutno si uvědomit, že **astrální úroveň v sobě obsahuje dvě pod-úrovně.** Jaké jsou?

Osoba, která vyvinula kompletní astrální úroveň složenou ze dvou forem hmoty

(obr. 48, 49), se po své smrti přesune na **vyšší astrální úroveň**. Křesťanství tuto úroveň nazývá „NEBE“ (obr. 72). Dosažení této úrovně po smrti je možné pouze tehdy, pokud člověk nenabyl **těžké břemeno „karmy“** páčáním hříchů nebo negativními činy během svého života.

Co je karma? Pojdme se podívat na markantní příklad těžkého karmického břemena – osoby, která z důvodů jí vlastních úmyslně zabije někoho, kdo tak **v okamžiku smrti nedokončil svůj plný vývoj**. Následkem toho se duch oběti v okamžiku smrti přesouvá na úroveň nižší, než je ta, které by možná dosáhl, pokud by žil. To je **násilí páchané na Zákonu Života**.

Vrah za to nese plnou zodpovědnost. Aby zabil, musí se vrah dostatečně rozlítit, aby byl schopen druhou osobu zabít. Pokud se to stane, proudy negativní energie se pohybují skrze pachatelovo fyzické, éterické a astrální těla, zaplaví astrální tělo a **transformují** je. Astrální tělo se změní, ale bohužel k horšímu. Negativní emoce mohou vyživovat pouze tu část astrálního těla, která sestává z jednoho druhu primární hmoty (nižší astrální tělo). Pokud bylo pachatelovo astrální tělo složeno ze dvou druhů primárních hmot (tedy vytvářelo vyšší astrální tělo), **později bude zničeno, protože negativní emoce nejsou kompatibilní se strukturou a kvalitou vyššího astrálního těla**.

Následně se u osoby extrémně vyvíjí pouze nižší astrální tělo a zbytnuje (obr. 44, 45). Pokud osoba zabíjí opakovaně, do jejího astrálního těla proudí pouze negativní nižší astrální proudy.

Po smrti může vrahův duch přejít jen na nižší astrální úroveň planety. Tuto úroveň obývají pouze vyhynulé druhy jako jsou dinosauři a různé typy a třídy predátorů (obr. 73).

Obvykle se takový duch, pokud je jeho ochranný štít velmi slabý nebo úplně chybí, stane snadnou kořistí astrálních predátorů. V křesťanství je **o nižší astrální úrovni referováno jako o „PEKLE“**, kde hříšníci pykají za své hříchy, jsou mučeni d'áblem atd.

Pokud někdo spáchá zločin, který přeruší evoluci druhého, ale disponuje pro sebe dostatečnou duchovní ochranou, astrální predátoři jej nebudou schopni napadnout (obr. 74, 75). Avšak v příští inkarnaci bude astrální tělo jeho ducha deformováno, což pokříví vývoj jeho fyzického těla, a bude to manifestováno jako jedna nebo více variant velmi závažných onemocnění (např. rakovina), tedy **„karmická onemocnění“**.

Navíc regresí na nižší astrální úroveň je zdeformované astrální tělo pachatele zranitelné vůči pronikání proudů primárních hmot.¹⁵

Tyto proudy slouží jako **vstup pro stvoření z nižší astrální úrovně, které pronikají do struktur ducha pachatele a vysávají jeho životní energii. Astrální vampíři mohou žít pouze z energie ostatních, proto se co nejdéle snaží udržovat**

---

15 Poměry mezi sedmi primárními hmotami jsou odlišné v každém duchovním těle. Když organismus funguje na nižší astrální úrovni, bude zranitelný vůči vstupu těch specifických poměrů primárních hmot nacházejících se na nižší astrální planetární úrovni.

své oběti naživu, ale ve velmi oslabeném stavu.

Lidé s negativní karmou mívají velmi často podivné sny, kdy jsou loveni a prchají před stvůrami, které je ohrožují. Co to naznačuje? Kdo jsou tyto stvůry? Proč se objevují pouze ve snech? Co se děje člověku a jeho duchu, když spí? Odpovědi na tyto otázky nalezneme ve vysvětlení **povahy spánku** a jeho funkcí.

Fyzické tělo osoby je zdrojem potenciálu pro ducha a jeho evoluci.

Biochemické procesy, které v organismu probíhají, štěpí složité organické molekuly získávané z jídla na jednodušší sloučeniny. Prostřednictvím cirkulace krve jsou tyto jednoduché sloučeniny používány všemi buňkami organismu, kde je jejich rozklad dokončen. Výsledkem je, že se organické molekuly rozloží na původní primární proudy, které začnou proudit z fyzické roviny do rovin duchovních. Duchovní těla akumulují jejich potenciál absorbováním primárních hmot odpovídajících jejich kvalitativní struktuře. Opačný proud primárních hmot z duchovních na fyzickou úroveň nastává, když jejich koncentrace na duchovních úrovních dosáhne stavu nasycení. **Cirkulace primárních hmot mezi fyzickým a duchovními těly je to, co známe jako ŽIVOT.** Současně fyzické tělo vytváří nutný energetický potenciál pro vývoj ducha a jeho těl.

Vyvíjející se těla ducha rozvíjejí fyzické tělo prostřednictvím proudů primárních hmot cirkulujících dolů, z duchovních na fyzickou úroveň. Čím větší je dynamika tohoto procesu, tím větší zátěž to pro fyzické tělo znamená. Štěpením složitých organických molekul se v organismu akumuluje nadměrné množství vedlejších toxických produktů, které, pokud by nebyly odstraňovány, otráví organismus. Lidský organismus má stejně jako jiné formy života svůj vlastní detoxikační systém skládající se ze skupiny orgánů a metabolických systémů. Organismus může maximálně vyčistit sebe sama pouze tehdy, pokud neabsorbuje nová množství jedů a toxinů, které jsou produkovány během metabolismu.

Každý organismus má schopnost každý den neutralizovat a vyloučit **určité množství toxinů**. Denní tolerované množství neutralizovaných toxinů se individuálně liší a dokonce se kontinuálně mění i během života. Pokud by organismus neustále pracoval bez dostačujícího odpočinku, úměrně tomu by vzrostla i koncentrace negativních látek. Pokud by se koncentrace jedů stala vyšší, nežli je tolerance organismu, „volné“ nezneutralizované toxiny by začaly ničit samotný organismus a rychle by jej učinily nefunkčním.

Všechny buňky organismu tedy musí odpočívat, aby mohly být zbaveny toxinů, které nahromadily během své denní aktivity. To se děje, když člověk **spí**, když jeho duch opouští hranici ochrany psi-pole a cestuje mimo tělo. Tím, že načerpal energii nahromaděnou aktivitami fyzického těla, duch **otevřít kvalitativní bariéry mezi planetárními úrovněmi a potom, podle úrovně svého evolučního vývoje a kondice svého fyzického těla, může cestovat na éterickou, astrální nebo mentální úroveň.** Pokud duch z nějakého důvodu cestuje na nižší astrální nebo éterickou úroveň, stává se „kořistí“ pro astrální zvířata – predátory, která obývají tyto roviny. Je to podobné, jako když se osoba nachází v džungli, kde se to hemží samými krokodýly, hady, lvy, tygry a

jinými predátory, pro které není člověk nic jiného než potrava. Stejným způsobem se duch pohybuje na nižší astrální úrovni stává vítanou potravou pro astrální bytosti.

Ve fyzické realitě se člověk může dostat z nebezpečí únikem do auta, najít si útočiště v úkrytu nebo použít nějaký druh zbraně. Ale duch, vstupující na nižší astrální úroveň při cestování mimo fyzické tělo během spánku, se může zachránit jedině tehdy, když si kolem sebe vytvoří energetický štít, kterým je pro astrální bytosti obtížné proniknout. Pokud se to duchovi nepodaří, musí se vrátit do fyzického těla, kde má mnohem silnější ochranu. Vyděšený spáček se často probudí zbrcený studeným potem a vzpomíná si na noční můru, jak padal do hluboké bezedné propasti. Takový náhlý návrat ducha do fyzického těla je **ochranná reakce, která zachraňuje ducha před zničením**. Pokud se duch nemůže do svého těla vrátit, stane se kořistí astrálních predátorů. Pokud se to stane, bude tomuto člověku stanovena diagnóza „**zemřel ve spánku**“. Lidé se mylně domnívají, že je to milosrdná smrt. Velmi často však tento typ situace vede nejenom ke smrti fyzického těla, ale i **ke smrti ducha**.

Co je spánek? Co se skutečně děje s mozkem člověka během spánku? Lidský mozek funguje ve dvou stavech:

1) Stav bdělosti, kdy jsou fyzické tělo a těla ducha v těsné a živé součinnosti. V této době prodělávají bio-potenciály mozku rychlé změny a často vykazují v amplitudě velké výkyvy.

2) Stav spánku, kdy duch opouští hranice energetické ochrany organismu. V této době neuronové aktivity značně poklesnou a tím se i zpomalí a zmenší amplituda mozkových bio-potenciálů.

Když je člověk unavený, v jeho těle se nahromadila spousta toxinů, a proto potřebuje adekvátní odpočinek a spánek. Když usne, jeho mozek nemůže okamžitě vypnout a náhle se posunout z jednoho funkčního stavu do druhého. Všechny systémy mozku potřebují čas, aby se připravily na výstup ducha. Na počátku spánkového cyklu tedy mozek pokračuje nějaký čas ve stejné aktivitě, jakou měl před nástupem spánku. Poté začíná stádium skutečného usínání (**obr. 76**). V tomto okamžiku mozek změní stav svého fungování, takže duch může opustit hranice energetické ochrany fyzického těla (psi-pole). S tím je spojeno zpomalení bio-fyzických parametrů (fáze 2, **obr. 77**). Když duch odchází, zpomalí se všechny neurální procesy (fáze 3, **obr. 78**). Poté, co duch zcela opustil tělo, neurální aktivita těla poklesne na minimum (fáze 4, **obr. 79**).

V tomto stavu mozek ještě není připravený na rychlý návrat ducha do fyzického těla. Ale mohou nastat určité situace, kdy duch prchající před astrálními predátory potřebuje rychle vstoupit do ochranného psi-pole těla. Nebo když se osoba v život ohrožující situaci musí rychle sama probudit a být připravena na akci. V takových případech se mozek vrací ke své normální aktivitě pouze po určitém časovém intervalu, který následuje po vstupu ducha. A pouze ten, jehož mozek a organismus se dokážou rychle vrátit do stavu bdělosti, unikne, aniž by se stal obětí predátorů astrálních nebo pozemských. V současné době, s výjimkou války, není pravděpodobné, že by se člověk nacházel v situacích, kdy by mu hrozilo přílišné nebezpečí od „pozemských“ predátorů, ale citlivost ve spánku zachrání spoustu lidí od astrálních predátorů.

Ale proč se mozek kompletně nevypne, když duch opustí tělo? Pokračování aktivity v tuto dobu je možné díky evolučním změnám. Po úplném výstupu ducha z těla jsou periodicky aktivovány svaly, které zodpovídají za pohyby očí (tzv. REM fáze spánku – „**Rapid Eye Movement**“ – „rapidní pohyby očí“). Neurální signály z očí proudí do mozku, aktivují příslušné zóny mozkové kůry (týlové zrakové zóny), což dovoluje mozku zůstat ve stavu minimální pohotovosti. Signály vycházející z pohybu očních svalů vytvářejí stav částečné aktivace mozku, který je identický tomu, když duch poprvé opouští tělo (**obr. 79**). Fyzické tělo a mozek poté očekávají ducha a jsou připraveny na rychlý návrat do aktivního stavu (**obr. 80**). Během normálního spánku aktivace mozku tímto způsobem nastává několikrát a vrací mozek do stavu pohotovosti.

Před probuzením, když se duch začíná vracet do těla, se mozek rychle aktivuje (stádium probuzení, **obr. 81**). Potom mozek postupně prochází těmi stejnými stádii, jako tomu bylo v okamžiku, kdy duch odcházel, jenom v opačném pořadí. Když duch znovu vstoupí do těla (**obr. 82**), člověk se probouzí (**obr. 83**).

Nyní se vraťme k jinému důležitému tématu – co se s námi děje v okamžiku smrti. Zaprvé, biochemické substance, které obíhají v těle, se přestanou pohybovat; aktivita kortikálních a sub-kortikálních mozkových neuronů se zpomalí, jakmile začne klesat nezbytné zásobování kyslíkem a jinými prvky (**obr. 84**). Kortikální bio-potenciály začnou napodobovat stav, jako když člověk usíná (**obr. 85, 86, 87**). Ale zde veškerá podobnost mezi stavy spánku a smrti končí.

Po zastavení biofyzikálních procesů, které udržují život, ochranné psi-pole slábne a během prvních dvou až tří minut po smrti se začíná rozpadat. Po destrukci ochranného pole se rázem uvolňuje veškerý potenciál, který organismus nahromadil, vznikne energetická erupce a vytvoří se kanál, který prolomí kvalitativní bariéry oddělující planetární úrovně. Duch skrze kanál stoupá na úroveň, která mu přísluší (**obr. 88, 70, 71, 73**).

Následující analogie poslouží jako příklad pro lepší pochopení tohoto procesu. Představme si, že by naše planeta byla sedmipodlažní budova. Na prvním podlaží bydlí žijící lidé, zvířata a rostliny s fyzickými a duchovními těly. Na druhém podlaží přebývají stvoření, která mají pouze astrální tělo. Na třetím podlaží stvoření s éterickým a astrálním tělem. Na čtvrtém podlaží stvoření s éterickým, astrálním a prvním mentálním tělem. Na pátém podlaží stvoření s éterickým, astrálním, prvním a druhým mentálním tělem. Na šestém podlaží stvoření s éterickým, astrálním a třemi mentálními těly. A na sedmém podlaží stvoření s éterickým, astrálním a všemi čtyřmi mentálními těly.

Pokud člověk, zvíře nebo rostlina zemře a ztratí své fyzické tělo, postoupí na druhé podlaží, potom třetí atd., závisí to na úrovni vývoje, které bylo dosaženo. Nemůže přeskočit svůj vývoj postoupením na vyšší podlaží (úroveň), ale může sestoupit na úroveň nižší. Odešlý duch se může vždycky vrátit na nejnižší úroveň na které existoval zatímco pobýval ve fyzickém stavu, ale aby to mohl udělat, musí se vzdát části svého potenciálu. To se děje například tehdy, pokud si přeje manifestovat se na fyzické úrovni.

Poté, co duch vzestoupí na úroveň, která mu přísluší, zůstávají šňůry poutající ho k jeho mrtvému fyzickému tělu (**obr. 89**). Jedna z nich spojuje duchovní mentální tělo s jeho fyzickým tělem. Během rozpadu neurální tkáně toto spojení slábne a **po devíti dnech se mentální tělo od fyzického zcela uvolní (obr. 90)**. Proces organického rozkladu pokračuje a **po čtyřiceti dnech je přerušeno spojení mezi astrálním a fyzickým tělem (obr. 91)**. **Po roce, když se v kostní tkáni dokončil rozklad posledních organických vsuvek, je konečně přerušeno spojení mezi duchovním éterickým tělem a zbytky jeho fyzického těla (obr. 92, 93)**.

Pouze tehdy je duch plně osvobozený od vazby s fyzickým tělem. Nyní je jasné, proč v prastaré tradici příbuzní vzpomínali na zesnulého po devíti dnech, po čtyřiceti a po jednom roce. Například v některých asijských zemích a v buddhistických klášterech přinášeli příbuzní zesnulého k mnichovi, aby očistil jeho duši. Mnich se nachází ve středu kulatého sálu, sedí v lotosovém sedu a medituje.

Během meditace jeho duch opouští tělo a vstupuje do těla zesnulého, pozvedá je a udělá okolo fyzického těla mnicha nacházejícího se ve stavu transu tři rituální kruhy. Potom se mnichův duch vrátí do svého vlastního těla a zesnulý je pohřben. Má se za to, že mnich během rituálu uvolní mentální, astrální a éterické tělo z jejich vazby na fyzické tělo zesnulého.

Kremace byla praktikována po staletí. Během hoření se veškerá organická tkáň rozpadá a duch zesnulého okamžitě opouští svou mrtvou fyzickou schránku. Egypťané, Inkové a Guančové z Kanárských ostrovů své mrtvé balzamovali a mumifikovali. Podle jejich přesvědčení ti, kdo si uchovali svou mrtvou schránku, měli získat nesmrtelnost, až se bůh opět objeví na Zemi. Po nabalzamování Egypťané umístili své faraony a osoby významného postavení do speciální zóny ve středu pyramidy. Uvnitř této zóny, vytvořené tvarem pyramidy, se virtuálně zastavil čas. Nejzajímavější je, že buňky mumii po exhumaci vykazovaly na tomto místě stále živoucí kvality. Jakmile byly mumie ze zóny v pyramidě odstraněny, zbytky života rychle vymizely.

Jiný zajímavý fakt se týká uchování „svatých“ mnichů ve sklepním komplexu v klášteře Kyjev – Pečora, který se nachází v Kyjevě. Údajně lebky a kosti těchto svatých dokonce i v současnosti vylučují kapalinu, o které se mnichové domnívají, že napomáhá v uzdravování. Chemické složení vod v podloží vytvořilo nezbytné podmínky pro přirozenou mumifikaci těl a proudy energie pronikající skrze základy kláštera vytvořily příslušné podmínky, za kterých buňky kostí zůstávají naživu a pokračují ve vylučování sekretu. V tomto případě **duch zůstává spojený s ostatky fyzického těla a nemůže se pohybovat po jiných úrovních planety. Jakmile existuje organická tkáň, duch zůstává spojený se svou mrtvou fyzickou schránkou.**

Pokud osoba zemře násilnou smrtí, **její duch nedokončil evoluční cyklus ve fyzickém těle.** Za takové situace se duch vždy posouvá na nižší úroveň, než by měl, kdyby zemřel přirozenou smrtí. Pokud je smrt násilná, jsou energetická erupce a kanál slabé a nestabilní.

Pokud osoba spáchala sebevraždu, **její duch nemůže jít dál než na éterickou planetární úroveň** a často se stane potravou pro astrální a éterická zvířata. V některých

případech, **pokud má duch dostatečnou ochranu ze svého psi-pole, pokračuje v existenci mezi živými lidmi.** Někdy se takový duch manifestuje v různých projevech jako **poltergeist** – fenomén, který stále zůstává pro moderní vědu záhadou. Je důležité poznamenat, že v případě sebevraždy, pokud duch přežije útoky astrálních bytostí, vystupuje z cyklu reinkarnací a zůstává v „zamrzlém“ stavu. Ať už to ví nebo ne, katolická církev má dobrý důvod, proč považuje sebevraždu za jeden z nejtěžších hříchů, což znamená nejtěžší negativní karmu.

Nyní si zopakujme, co se děje s fyzickou schránkou po smrti. Když se rozpadnou poslední organické složky mrtvého fyzického těla, **duch je zcela osvobozen a připraven dále se vyvíjet.** Když spolu splynou vajíčko a spermie, vytvoří se energetický kanál, skrze který duch z příslušné úrovně vstupuje do biomasy **a sekvence se opakuje, ale na odlišné úrovni.**

Ve světle řečeného je velmi zajímavé podívat se na okolnosti kolem klinické smrti člověka. V okamžiku, kdy duch začne opouštět tělo (**obr. 94, 95, 96, 97**), stále vidí a slyší vše, co se okolo něj děje. Pokud se nachází na operačním sále, může se dokonce pokoušet něco vysvětlit chirurgům. Pokud se začne oddělovat od těla, nechápe, proč jej jiní nemohou vidět nebo slyšet, když on vidí a slyší každého. Prvních několik minut po smrti je pro každého velmi obtížných, protože většina lidí není absolutně připravena na to, co se děje. S destrukcí ochranného psi-pole se otevírá kanál a vtáhne ducha osoby dovnitř (**obr. 98**). V tomto okamžiku často přicházejí duchové zesnulých přátel a příbuzných, aby mu pomohli rychleji a snadněji se přemístit do nového stavu bytí. Nebo, někdy sestoupí vysoce vyvinutí duchové z mentálních sfér, aby asistovali přechodu, tomuto „narození“ na jiné úrovni existence. Častokrát, v případech, kdy se lidé později vrátili do života, vyprávěli o tom, že viděli anděly, kteří přišli, aby jim pomohli.

Pokud se lékařům podaří vrátit fyzickému tělu alespoň minimální aktivitu, mozek se probudí do funkčního stavu a energetická schránka je reaktivována. Pokud dojde k reaktivování mozku, podobá se to stavu probuzení (**obr. 81**) s tím rozdílem, že amplitudy mozkových vln a jejich frekvence jsou větší a připravují mozek na návrat ducha do těla (**obr. 99**). Duch znovu vstoupí do těla, jako by došlo k probuzení ze spánku (**obr. 100, 101, 102**) a osoba se vrací do života.

Hodně lidí kteří prožili klinickou smrt si vzpomíná, co se s nimi dělo. Popisují pobyt ve světelném tunelu a prožívání ohromujících emočních stavů. Lékaři ovšem podávají zjednodušené vysvětlení těchto okolností, které spočívá v tom, že nedostatkem kyslíku má osoba halucinace. S tímto vysvětlením zůstává nezodpovězená jedna otázka – proč všichni lidé, kteří prožili klinickou smrt bez ohledu na široké rozdíly věku, rasy, náboženství a úrovně vzdělání popisují naprosto stejnou halucinaci?

Dále, pokud se vrátíme k historii lidstva a podíváme se na literaturu každé doby a národa, jsou tam popisy podobných stavů se stejnými detaily (například legenda o „Orfeovi a Eurydice“). Tyto „halucinace“ zůstávají překvapivě odolné a přetrvaly věky! Takže možná to vůbec nejsou halucinace, ale skutečný (dokonce fyzický) proces průchodu ducha z jednoho místa na druhé. Dříve nebo později každý, bez ohledu na

jeho přání, zemře a osobně tento průchod absolvuje.

Ve většině případů, pokud se duch nevrátil do těla během prvních sedmi až osmi minut po smrti, začne v organismu nevratný proces a následuje kompletní smrt fyzického těla. Pouze lidé, kteří prožili klinickou smrt a zotavili se, mohou popsat, co se s nimi dělo. A teprve až zemřou ti, co pochybovali a takové zážitky nikdy neměli – uvědomí si, jak velmi se mýlili, když nevěřili, ale bohužel už bude pozdě, aby to řekli živým.

Ve většině případů, pokud se duch nevrátil do těla během prvních sedmi až osmi minut po smrti, začne v organismu nevratný proces a následuje kompletní smrt fyzického těla. Pouze lidé, kteří prožili klinickou smrt a zotavili se, mohou popsat, co se s nimi dělo. A teprve až zemřou ti, co pochybovali a takové zážitky nikdy neměli – uvědomí si, jak velmi se mýlili, když nevěřili, ale bohužel už bude pozdě, aby to řekli živým.

Opravdu musíme být „nevěřící“? Jistě by bylo vhodnější a užitečnější, kdybychom se pokusili porozumět tomu, co bylo odhaleno. A potom možná, až se přiblíží naše poslední hodina, obávané přiblížení se smrti nebude pro takovou spoustu duší skličující!

Dodatek 1. Odvození rovnice pro sebe-regulaci druhů

Areál výskytu — tj. oblast teritoria obsazovaná populací daného druhu — může bez narušení ekologické rovnováhy uživit určité množství živočichů (n).

Změna podmínek na stanovišti, výkyvy v porodnosti periodicky vedou k tomu, že počet jedinců v populaci vzrůstá a stává se rovným:

$$N^{(+)} = n + \beta$$

kde:

β — přebytek jedinců vyvolávající narušení ekologické rovnováhy.

Přítom stejná onemocnění a stejné vnější negativní faktory potom vedou k vyšší úmrtnosti a počet jedinců v populaci se tak znovu přibližuje k optimu.

$$N^{(+)} - (\beta \pm \Delta n) \rightarrow n \quad (1)$$

kde:

Δn — označuje nepatrné odchylky od optimální velikosti populace.

Pokud je ovšem velikost populace menší než optimální, pak při stejných přírodních podmínkách dochází ke zvyšování porodnosti a početnost populace se opět přibližuje k optimu.

$$N^{(-)} - (p \pm \Delta n) \rightarrow n \quad (2)$$

kde:

$N^{(-)}$ — početnost populace menší než optimální

p — počet jedinců chybějících do optimální velikosti populace

V čem tkví příčina takových reakcí populace v závislosti na kolísání její početnosti? Předložíme řadu předpokladů a zanalyzujeme je. Uvažujme o vzájemném poměru:

$$m(t) / m(n)n \rightarrow 1 \quad (3)$$

kde:

$m(t)$ — rostlinná biomasa obnovující se na území obývaném danou populací za jednotku času

$m(n)$ — rostlinná biomasa nezbytná pro býložravce (králíka) pro jeho optimální existenci

n — optimální hustota populace odpovídající stavu ekologické rovnováhy

Při prosté reprodukci je poměr (3) roven jedné. Při rozšířené reprodukci je poměr (3) menší než jedna. K rozšíření reprodukce dochází, pokud část rostlinné biomasy, vzniklé prostřednictvím fotosyntézy — po její konzumaci býložravci — přebývá.

Poměr (3) je v rovnováze. Kolísání hustoty populace lze zapsat způsobem:

$$m(t) / N^{(+)} m(n) < 1 < m(t) / N^{(-)} m(n) \quad (4)$$

Co se tedy děje v populaci vykazující vztah (4) ke vztahům (5) a (6):

$$m(t) / [N^{(+)} - (\beta \pm \Delta n)] m(n) \rightarrow 1 \quad (5)$$

$$m(t) / [N^{(-)} - (p \pm \Delta n)] m(n) \rightarrow 1 \quad (6)$$

Pokusíme se dát logické vysvětlení tohoto jevu. Každý jedinec kolem sebe vytváří psi-pole. Označme psi-pole vyzařované jedincem — ω . Psi-pole vyzařovaná jedinci dané populace se navzájem ovlivňují a mají vliv na procesy probíhající v organismech vytvářejících tato pole. Dejme tomu, že existuje optimální hustota celkového psi-pole populace, při níž je existence jedinců optimální.

$$W = \int \int_{n \ S} k(N;s) \omega ds dN \quad (7)$$

kde:

W — celkové psi-pole populace

S — plocha stanoviště obývaného danou populací

ω — psi-pole vyzařované jedincem

$k(N, S)$ — koeficient vzájemné interakce psi-polí jedinců navzájem uvnitř dané populace

Zavedeme nový parametr:

$$P_w = \int \int_{n \ S} k(N;s) \omega ds dN / \int_S ds = W/S \quad (8)$$

kde:

P_w — optimální hustota celkového psi-pole na jednotku plochy při optimální početnosti populace

Analogicky výrazu (4) můžeme získat vztahy:

$$\int \int_{N^{(-)} \ S} k(N;s) \omega ds dN / \int_S ds < W/S \quad (9)$$

$$\int \int_{N^{(+)} \ S} k(N;s) \omega ds dN / \int_S ds > W/S$$

Zapsáním tohoto vztahu v poněkud odlišné podobě získáme:

$$\int_{N^{(-)}s} \int k(N;s)\omega ds dN < W$$

$$\int_{N^{(+)}s} \int k(N;s)\omega ds dN > W \quad (9a)$$

Z výrazu (9a) získáme dva vztahy definující tendenci populace k obnovení stavu ekologické rovnováhy.

$$\int_{N^{(-)}s} \int k(N;s)\omega ds dN \rightarrow W$$

$$\int_{N^{(+)}s} \int k(N;s)\omega ds dN \rightarrow W \quad (10)$$

Z těchto výrazů můžeme získat parametr změny hustoty psi-pole při změně početnosti populace.

$$\Delta W^{(+)} = \int_{N^{(+)}s} \int k(N;s)\omega ds dN - \int_{n s} \int k(N;s)\omega ds dN \quad (11)$$

$$\Delta W^{(-)} = \int_{n s} \int k(N;s)\omega ds dN - \int_{N^{(-)}s} \int k(N;s)\omega ds dN \quad (12)$$

Analýzou těchto vztahů je možno dojít k následujícímu závěru:

1. **Psi-pole (ω)** jedince **působí negativně** na stav a fungování organismu jiného jedince.
2. **Psi-pole** každého jedince plní také **ochrannou funkci** — blokuje a výrazně snižuje intenzitu negativního vlivu psi-polí dalších jedinců.
3. **Při rovnováze** mezi početností populace a ekosystémem jako celkem **ochranná funkce** psi-pole každého jedince **neutralizuje negativní vliv psi-polí** ostatních jedinců dané populace.
4. Při **nadměrné hustotě** celkového psi-pole populace (**W**) ochranná funkce psi-pole každého jedince **neutralizuje pouze část** negativního vlivu psi-polí ostatních jedinců dané populace. Vlivy psi-polí ostatních jedinců, které nebyly neutralizovány, **mají negativní dopad** na funkce organismu každého jednotlivce, což vede ke snížení porodnosti a zvýšení úmrtnosti.
5. Při **nedostatečné hustotě** celkového psi-pole populace (**W**) se část potenciálu, část životní síly jedince, která byla vynakládána na vytváření ochranného psi-pole,

využívá na zabezpečení **maximálně efektivního** režimu fungování organismu, což vede ke zvýšení porodnosti a k prodloužení délky života.

Tímto způsobem u každého druhu platí jednoduchý a spolehlivý mechanismus samoregulace početnosti populace, bez něhož by ekosystém jednoduše nemohl existovat.

Dodatek 2. Odvození rovnice ekosystému

Podívejme se, jaké přírodní faktory ovlivňují vytváření a složitost ekosystému. Rostliny absorbující prostřednictvím fotosyntézy část slunečního světla vytvářejí rostlinnou biomasu, přičemž vyšší rostlinné organismy jsou schopny absorbovat více dopadajícího slunečního svitu, což vede k syntéze většího množství rostlinné biomasy za jednotku času. Jinými slovy, **různé druhy rostlinných organismů mají sobě vlastní biologický faktor efektivity (BFE). Množství vzniklé rostlinné biomasy pak závisí na následujících parametrech:**

a) vydatnosti slunečních paprsků dopadajících na jednotku plochy za jednotku času;

b) BFE rostlinných forem;

c) množství rostlinných organismů každého druhu.

Převedením výše uvedeného do matematických znaků dostaneme výraz:

$$\int_0^s \int_0^i \int_0^j Ws \chi_{(ij)} n_{(ij)} ds di dj = M_p^{(ij)}(t) \quad (1)$$

$M_p^{(ij)}(t)$ — množství rostlinné biomasy syntetizované za jednotku času všemi rostlinnými organismy rostoucími na jednotce plochy

Ws — vydatnost slunečního svitu dopadajícího na jednotku plochy za jednotku času

$\chi_{(ij)}$ — BFE ukazující, jaká část Ws je absorbována a přeměněna každou rostlinou (i) daného druhu (j)

$n_{(ij)}$ — množství rostlinných organismů (i) daného druhu (j) rostoucích na jednotce plochy

Přičemž:

$$0 < j \leq n_{j0}$$

$$0 < i \leq n_{oi}$$

kde:

n_{oi} — optimální počet rostlin každého druhu (j) na jednotce plochy odpovídající stavu ekologické rovnováhy

n_{j0} — množství rostlinných druhů vyrůstajících na jednotce plochy

Část rostlinné biomasy konzumují býložraví živočichové. Z této části po odpovídajícím štěpení a přeměně (metabolismu) vzniká biomasa býložravých živočichů.

$$\int_0^s \int_0^a \int_0^b M_p^{(ij)}(t) \chi_{ab} n_{ab} ds da db = M_p^{ab}(t) \quad (2)$$

kde:

$M_p^{ab}(t)$ — biomasa býložravých živých organismů vytvářející se za jednotku času na jednotce plochy

χ_{ab} — BFE býložravců ukazující, jaká část absorbované rostlinné biomasy se přeměňuje v biomasu býložravých organismů (a) každého druhu (b)

n_{ab} — množství býložravců (a) daného druhu (b) žijících na jednotce plochy

Příčemž:

$$0 < a < n_{ao}$$

$$0 < b < n_{ob}$$

kde:

n_{ao} — optimální početnost populace býložravých organismů každého druhu (b) na jednotce plochy odpovídající stavu ekologické rovnováhy

n_{ob} — optimální množství druhů býložravých organismů na jednotku plochy odpovídající stavu ekologické rovnováhy

Část býložravých živočichů požívají masožravci. Po odpovídajícím štěpení a přeměně se z této části vytváří biomasa masožravců.

$$\int_0^s \int_0^c \int_0^g M_p^{ab}(t) \chi_{cg} n_{cg} dsdc dg = M_p^{cg}(t) \quad (3)$$

kde:

$M_p^{cg}(t)$ — biomasa masožravých živočichů vytvářející se za jednotku času na jednotce plochy

χ_{cg} — BFE masožravých živočichů ukazující, jaká část absorbované biomasy býložravých živočichů se přeměňuje v biomasu masožravých organismů (c) každého masožravého druhu (g)

n_{cg} — množství masožravých organismů (c) daného druhu (g) žijících na jednotce plochy

Příčemž:

$$0 < c < n_{co}$$

$$0 < g < n_{og}$$

kde:

n_{co} — optimální hustota populace masožravých živočichů každého druhu (g) na jednotce plochy odpovídající stavu ekologické rovnováhy

n_{og} — optimální hustota masožravých druhů na jednotce plochy odpovídající stavu ekologické rovnováhy

Pomocí těchto matematických označení (1), (2), (3) je možné zapsat matematický

model vytvořivšího se ekosystému:

$$M_{p}^{ij}(t) + M_{p}^{ab}(t) + M_{p}^{cg}(t) = konst. \quad (4)$$

Po dosazení hodnot do výrazu (4) dostaneme:

$$M_{p}^{ij}(t) \left\{ 1 + \int_0^s \int_0^a \int_0^b \chi_{ab} n_{ab} dsdad b + \int_0^s \int_0^a \int_0^b \chi_{ab} n_{ab} \left[\int_0^s \int_0^a \int_0^b \chi_{cg} n_{cg} dsdcdg \right] dsdad b \right\} = konst. \quad (5)$$

Pokud dosadíme do této rovnice hodnotu $M_{p}^{ij}(t)$ dostaneme:

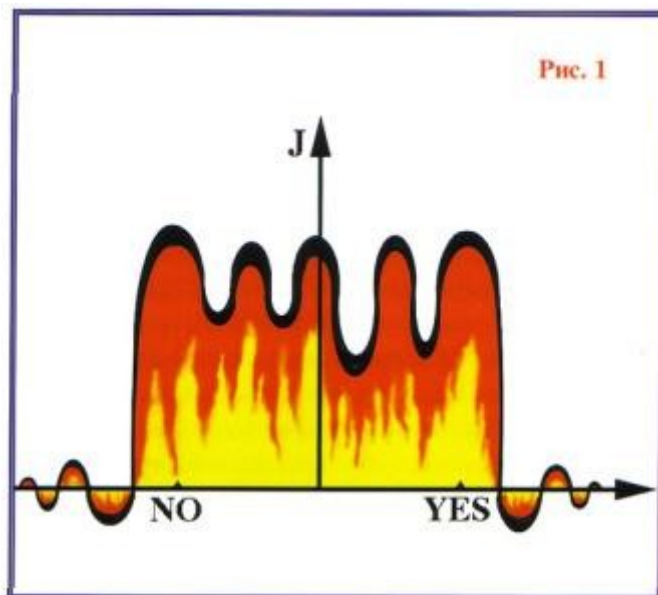
$$\int_0^s \int_0^i \int_0^j W_s \chi_{ij} n_{(ij)} [1 + \dots + \dots] dsdidj = konst.$$

Získali jsme rovnici (matematické vyjádření) ekosystému.

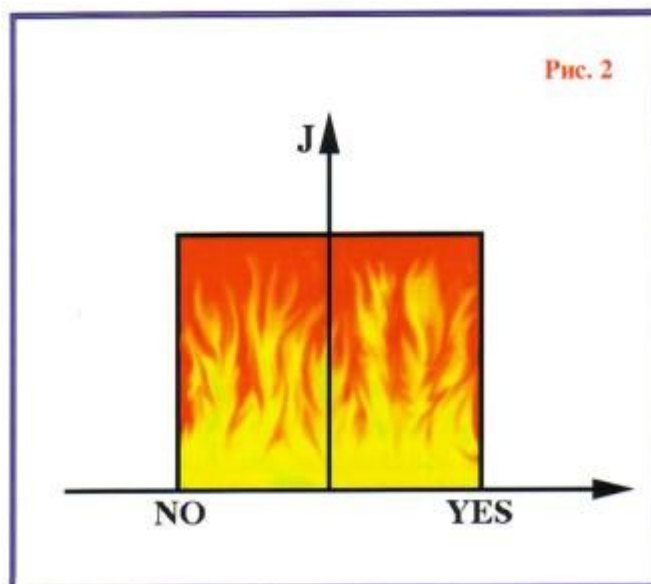
Dodatek 3. Seznam ilustrací

A. Typy logických základů

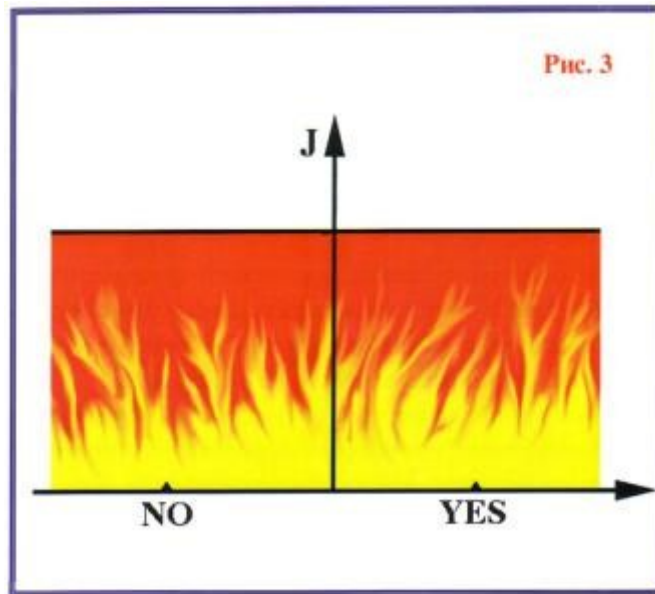
Obr. 1 – Logický základ, kdy jsou možné různé odpovědi na stejnou informaci.

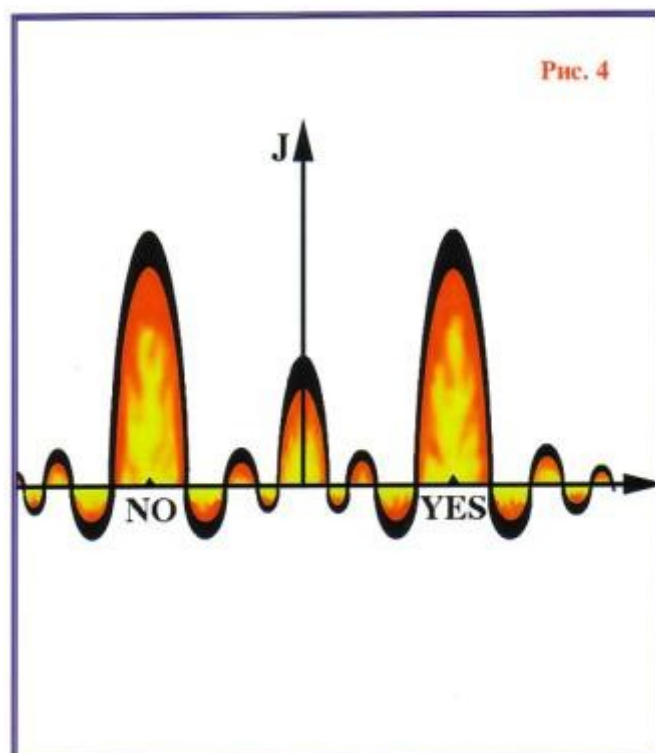
Obr. 2 – Logický základ velkého počtu inteligentních ras, které správně pochopily přírodu.

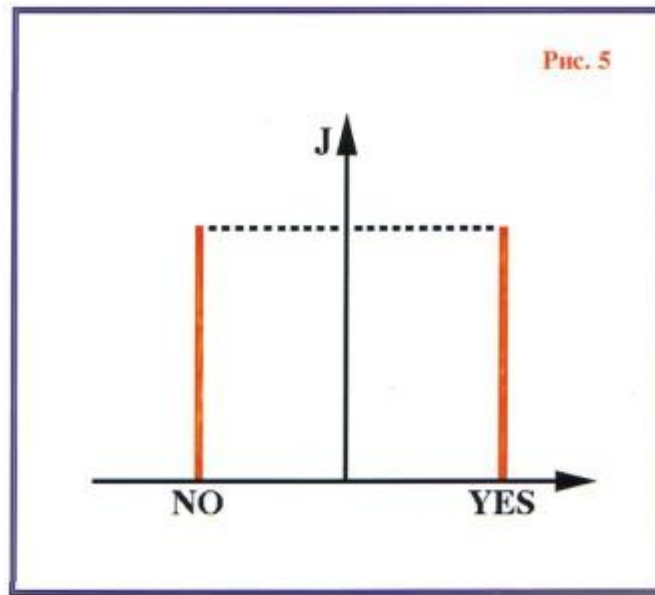
Obr. 3 – Logický základ několika inteligentních ras: charakteristicky nabývá podobu přímočaré struktury větvící se na nekonečnou vzdálenost.

Obr. 4 – Přirozený logický základ člověka v okamžiku narození – ještě nezměněný.

Obr. 5 – Teoretický model logického základu používaný lidstvem, zakládající se na binární logice.

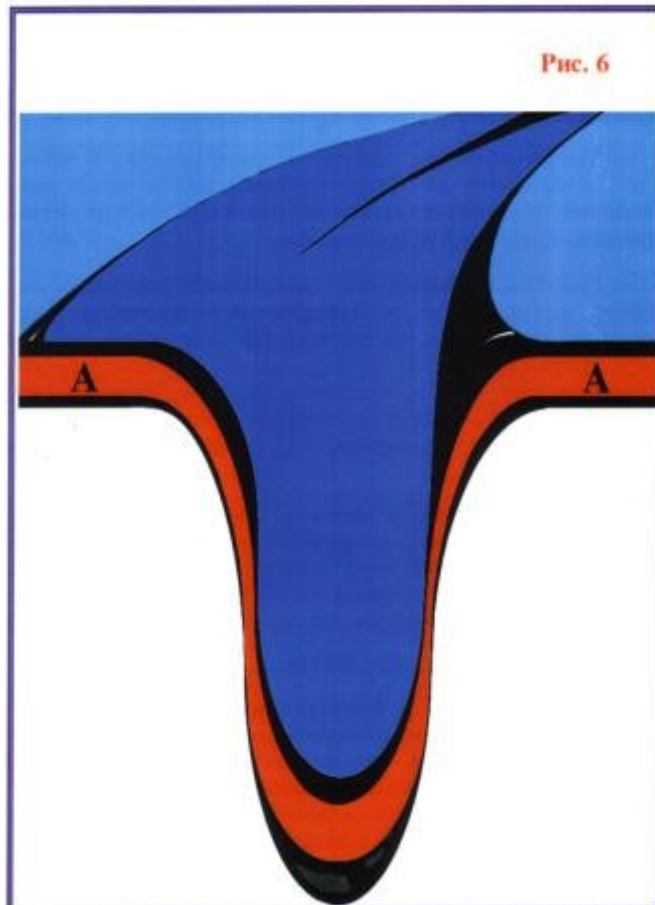

B. Stádia vzniku planety

Obr. 6 – Zakřivení prostoru.

Zakřivení prostoru vytváří podmínky dovolující splývání dvou primárních hmot **A** a

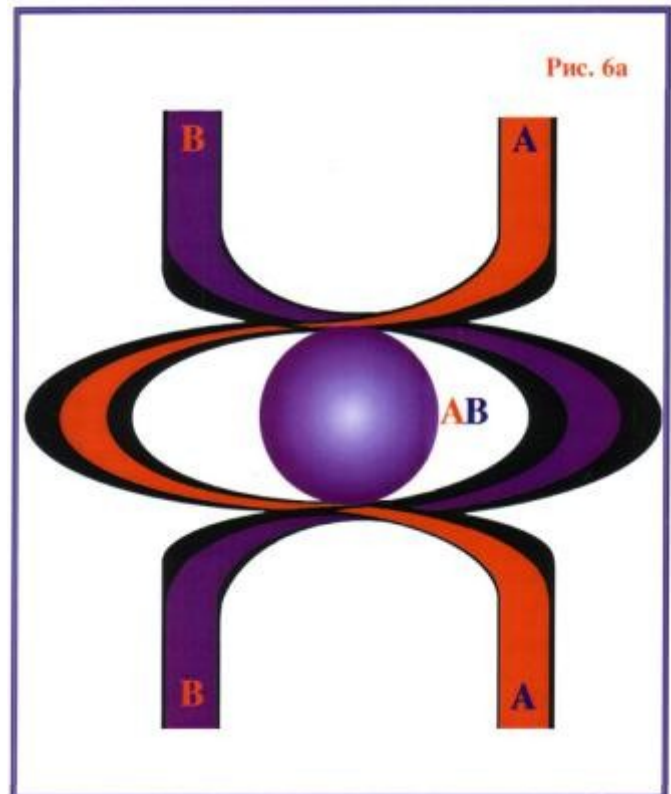
B.

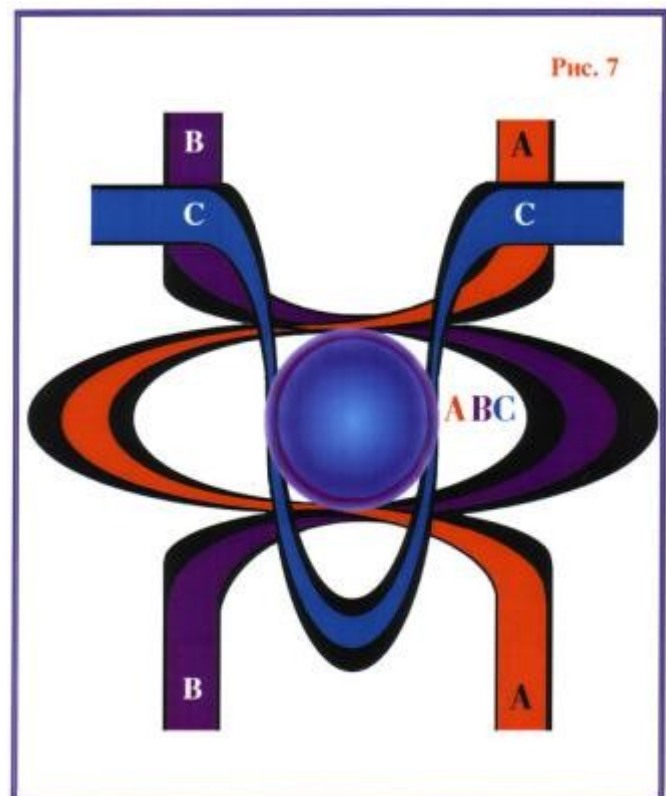
Obr. 6a – Splývání primárních hmot **A** a **B**.

Primární hmoty **A** a **B** spolu splývají v zóně prostorového zakřivení a výsledkem je vznik hybridu **AB**. Nový hybrid se kvalitativně odlišuje od původních primárních hmot, ze kterých vznikl. Nové kvality se rodí z dřívějších kvalit skrytých v primárních hmotách **A** a **B**. Splývání hmot nastává v omezeném objemu, kdy jsou parametry hmot **A** a **B** identické.

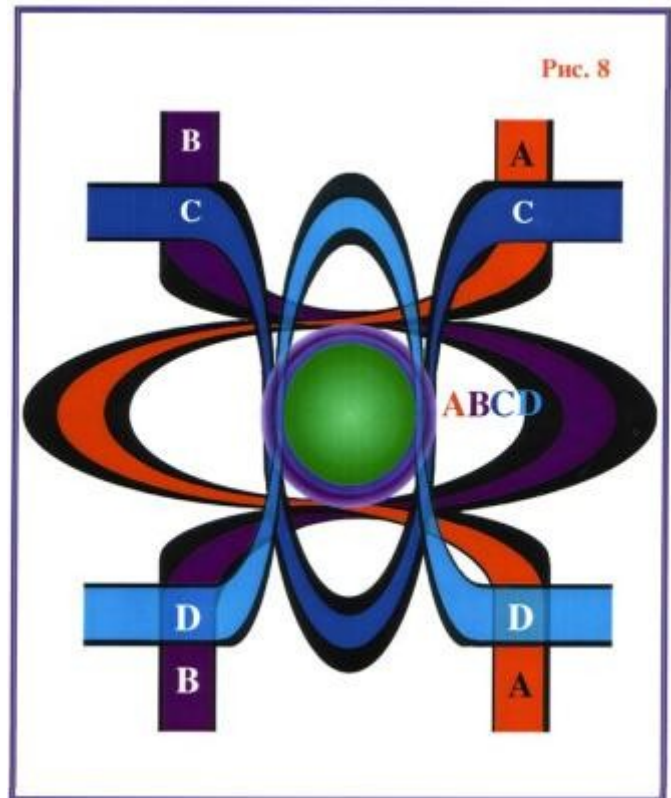
Obr. 7 – Splývání tří primárních hmot.

Primární hmoty **A**, **B** a **C** spolu splývají v zóně prostorového zakřivení a výsledkem je vznik hybridu **ABC**. Nová hybridní forma hmoty se kvalitativně odlišuje od primárních hmot **A**, **B**, **C**, ze kterých je složená, a též od hybridu **AB**. Splývání primárních hmot se uskutečňuje v menším objemu, než když spolu splývaly dvě primární hmoty, protože parametry tří hmot jsou totožné pouze v menším prostoru uvnitř zóny zakřivení.

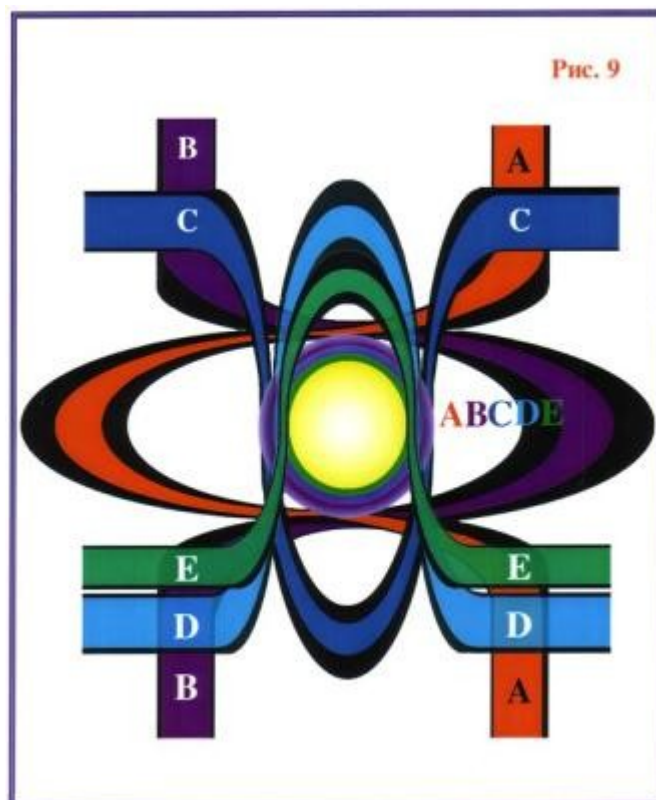

Obr. 8 – Splývání čtyř primárních hmot.

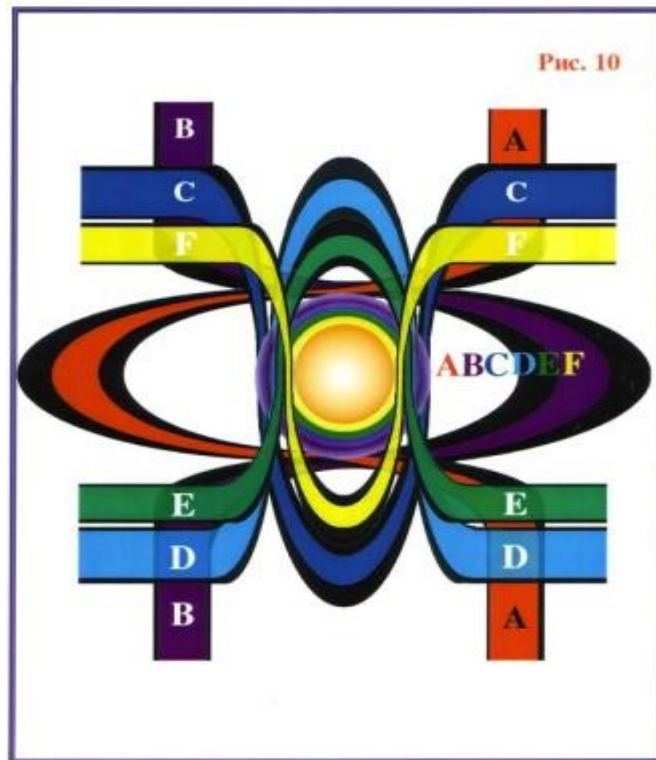
Primární hmoty **A**, **B**, **C** a **D** splývají v zóně prostorového zakřivení a výsledkem je vznik hybridu **ABCD**. Takový hybrid zaujímá menší prostor než hybrid **ABC**, ze stejného důvodu jako bylo uvedeno výše u **obr. 7**.

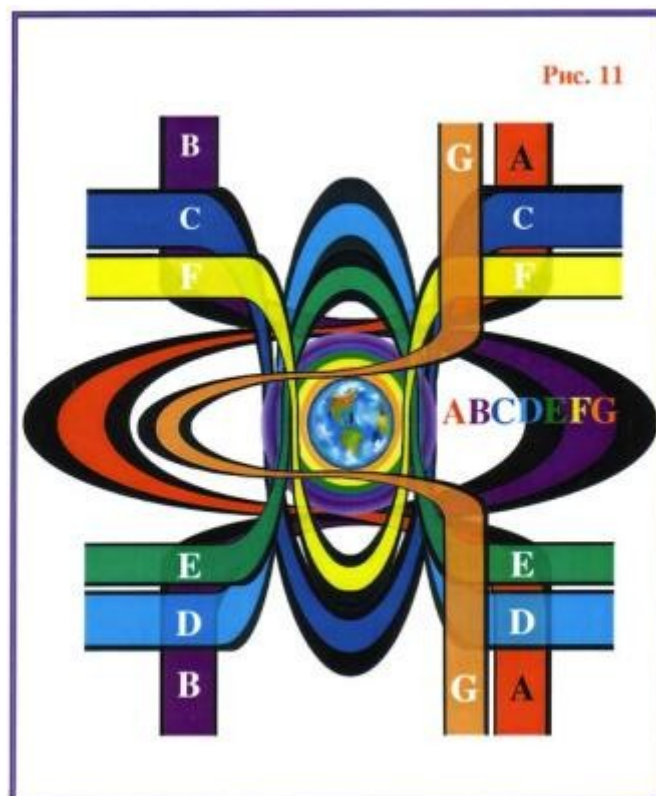
Obr. 9 – Splývání pěti primárních hmot **A**, **B**, **C**, **D**, **E** v zóně prostorového zakřivení, což vede ke vzniku hybridu **ABCDE**.

Obr. 10 – Splývání šesti primárních hmot **A, B, C, D, E, F** v zóně prostorového zakřivení, což vede ke vzniku hybridu **ABCDEF**.

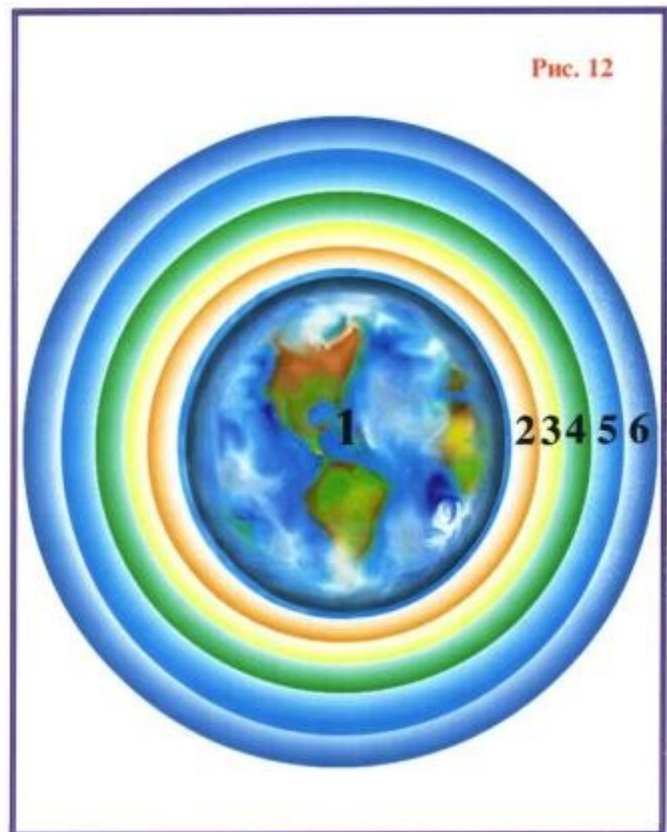

Obr. 11 – Splývání sedmi primárních hmot **A, B, C, D, E, F, G** v zóně prostorového zakřivení, což vede ke vzniku hybridu **ABCDEFG**.

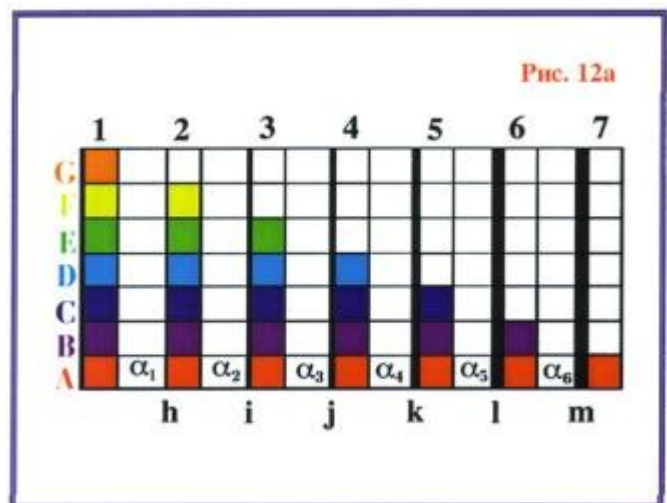
Obr. 12 – Vznik planety Země: Jako výsledek postupného splývání sedmi primárních hmot se Země vyvíjí v zóně prostorového zakřivení skládajícího se ze šesti materiálních sfér odlišujících se jak v kvalitativním, tak i v kvantitativním složení a umístěných jedna ve druhé:

1. fyzicky hutná sféra
2. éterická sféra
3. astrální sféra
4. první mentální sféra
5. druhá mentální sféra
6. třetí mentální sféra

Obr. 12a – Strukturální a kvalitativní složení zemských sfér. Tabulka ukazuje odlišnosti a podobnosti materiálních sfér Země. Společné kvality odlišných sfér vytvářejí určité podmínky pro svou interakci. Stupeň interakce označuje koeficient interakce α :

1. fyzicky hutná sféra
2. éterická sféra
3. astrální sféra
4. první mentální sféra
5. druhá mentální sféra
6. třetí mentální sféra
7. čtvrtá mentální úroveň, jednotný (nezakřivený) prostor

α_1 – koeficient interakce mezi fyzicky pevnou a éterickou sférou;

α_2 – koeficient interakce mezi fyzicky pevnou a astrální sférou;

α_3 – koeficient interakce mezi fyzicky pevnou a první mentální sférou;

α_4 – koeficient interakce mezi fyzicky pevnou a druhou mentální sférou;

α_5 – koeficient interakce mezi fyzicky pevnou a třetí mentální sférou;

α_6 – koeficient interakce mezi fyzicky pevnou a čtvrtou mentální úrovní, což je zóna

jednotného prostoru. V tomto nezakřiveném prostoru spolu primární hmoty vzájemně neinteragují, aby vytvořily nové kvality. Primární hmoty zůstávají bez vzájemné vazby a prostupují jedna druhou bez jakéhokoliv efektu.

h – kvalitativní bariéra mezi fyzicky hutnou a éterickou sférou, která vzniká jako výsledek kvalitativních a kvantitativních odlišností mezi primárními hmotami;

i – kvalitativní bariéra mezi fyzicky hutnou sférou a astrální sférou;

j – kvalitativní bariéra mezi fyzicky hutnou sférou a první mentální sférou;

k – kvalitativní bariéra mezi fyzicky hutnou sférou a druhou mentální sférou;

l – kvalitativní bariéra mezi fyzicky hutnou sférou a třetí mentální sférou;

m – kvalitativní bariéra mezi fyzicky hutnou sférou a čtvrtou mentální úrovní.

Obr. 12b – Dokončení vzniku planety Země.

Splývání sedmi primárních hmot vytvořilo šest druhů substancí, které jsou kvalitativně a kvantitativně odlišné v zóně prostorového zakřivení. Tyto substance vytvářejí šest materiálních sfér umístěných jedna uvnitř druhé. Jejich vytvoření vyvolává sekundární zakřivení prostoru, které neutralizuje primární zakřivení prostoru, v němž primární hmoty spolu původně splývaly. Po vytvoření planety nastává rozpad určitého množství materiálních substancí, což vede k uvolnění primárních hmot, které volně cirkulují, a toto vytváří podmínky pro syntézu nových substancí. Celý systém je ve stavu stálé rovnováhy.

1. fyzicky hutná sféra

2. éterická sféra

3. astrální sféra

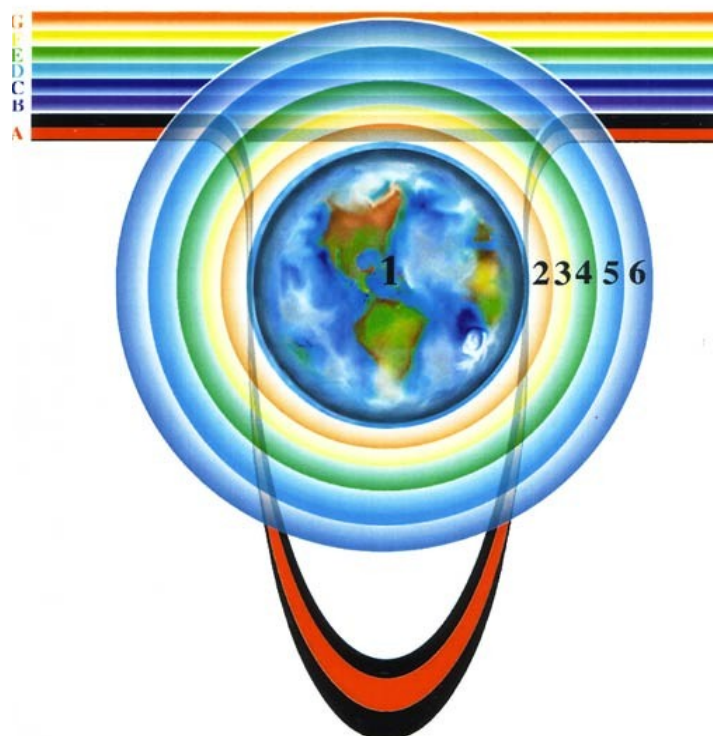
4. první mentální sféra

5. druhá mentální sféra

6. třetí mentální sféra

A, B, C, D, E, F, G – primární hmoty

Рис. 12b

C. Struktura mikrokosmu

Obr. 13 – Atomická stabilita a prostorové zakřivení.

Stabilita atomů chemických prvků závisí na atomické hmotnosti jejich jádra. Lehčí atomy mají minimální vliv na okolní prostor: proto dlouho nepřežijí ve „volném“ stavu. Vytvářejí kombinace atomů, které jsou více rezistentní vůči působení vnějších vlivů.

S nárůstem atomické hmotnosti jádra se zvyšuje i působení atomu na okolní prostor, takže kromě jiných faktorů je nezbytný silnější vnější vliv na to, aby atomy vytvářely nové kombinace.

Když zakřivení prostoru nabude určitou kritickou hodnotu, nejmenší vnější vliv přivodí změnu kvalitativního stavu atomu a rozpad jeho jádra na jednodušší a stabilnější jádra. Toto je proces radioaktivního rozpadu.

Existuje určitý rozsah atomické hmotnosti jádra, který je nezbytný pro atomickou stabilitu. Nejstabilnější prvky mají atomickou hmotnost v rozsahu od 1 do 200 a.j. (atomických jednotek). Zlato s atomickou hmotností 198 a.j. je nejstabilnější prvek. S jinými prvky přirozeně nereaguje.

Prvky s atomickou hmotností větší než zlato jsou rostoucí měrou nestabilní a počínaje uranem i radioaktivní.

Existuje také elektronická stabilita, kdy je vnější elektronový obal zcela zaplněn, jako se to například děje u inertních plynů; prvky s elektronickou stabilitou nereagují s jinými prvky, aby vytvářely sloučeniny.

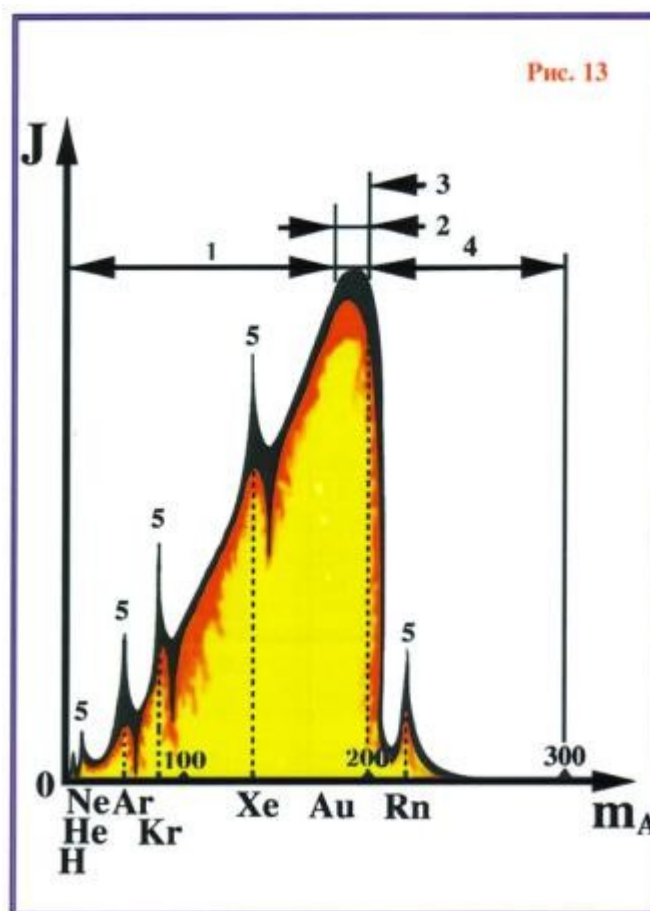
1. rozsah atomické hmotnosti prvků, které reagují s jinými prvky, aby vytvořily nové sloučeniny;

2. rozsah atomické hmotnosti prvků, které reagují pouze slabě s jinými prvky, aby vytvořily nové sloučeniny;

3. hranice atomické hmotnosti prvků, které mají maximum působnosti na okolní prostor, kde dokonce minimální vliv postačuje na to, aby inicioval proces rozpadu;

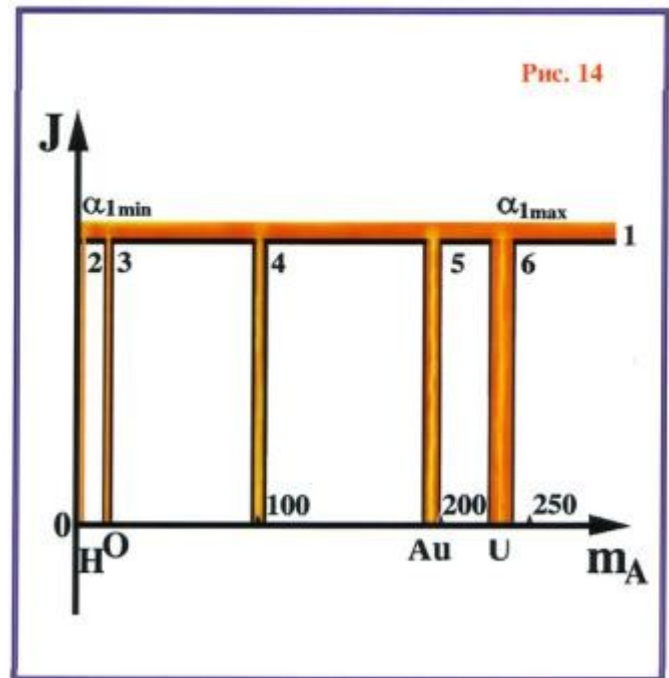
4. rozsah atomické hmotnosti radioaktivních prvků;

5. erupce atomů s elektronickou stabilitou.

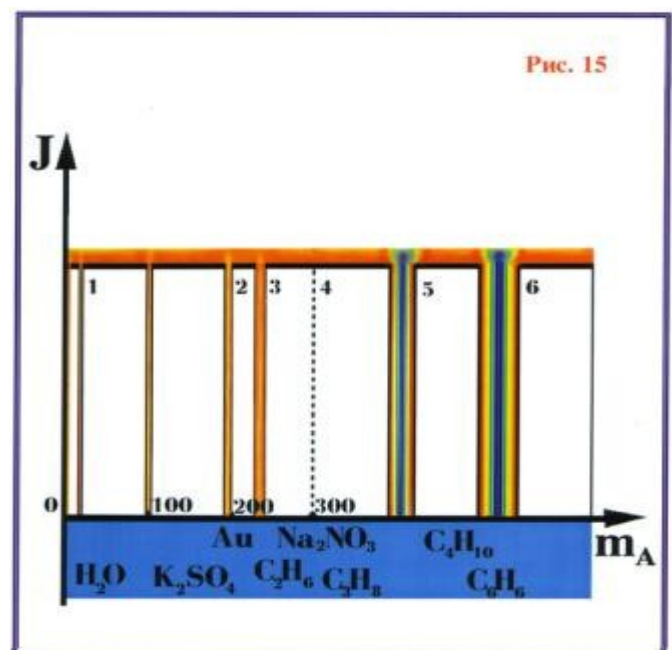
Obr. 14 – Kanály mezi fyzickou a éterickou úrovní vytvořené anorganickými molekulami a atomy.

1. éterická úroveň planety
2. kanál vytvořený atomem vodíku
3. kanál vytvořený atomem kyslíku
4. kanál vytvořený atomem mendělejevia
5. kanál vytvořený atomem zlata
6. kanál vytvořený atomem uranu

Obr. 15 – Kanály mezi fyzickou a éterickou úrovní vytvořené anorganickými a organickými molekulami.

- 1, 2, 3. kanály vytvořené anorganickými a jednoduchými organickými molekulami
4. spojovací linie, za kterou získávají kanály organických molekul novou kvalitu
5. kanál mezi úrovněmi vytvořenými molekulami **DNA a RNA**
6. kanál vytvořený jádrem buňky

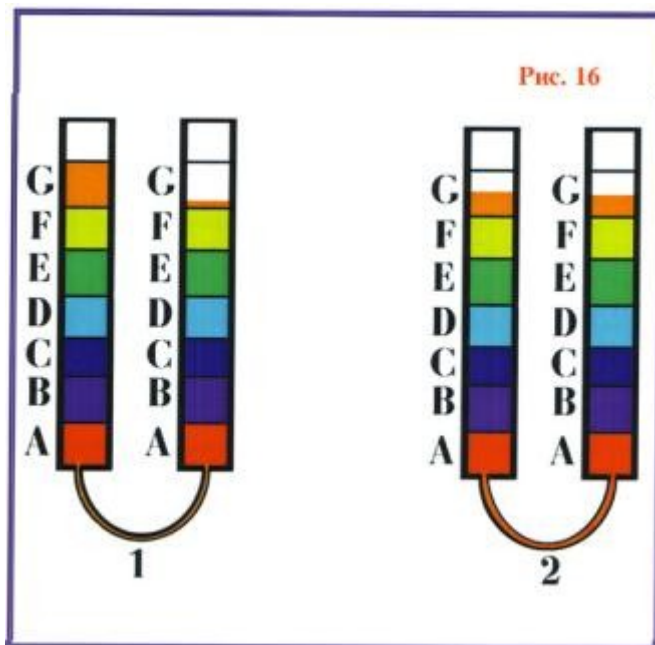

Obr. 16 – Kvalitativní rozlišení mezi kanály vytvářenými organickými a anorganickými molekulami.

1. kanály vytvořené anorganickými molekulami, ve kterých prakticky neprobíhá přetékání hmot z fyzické úrovně na éterickou

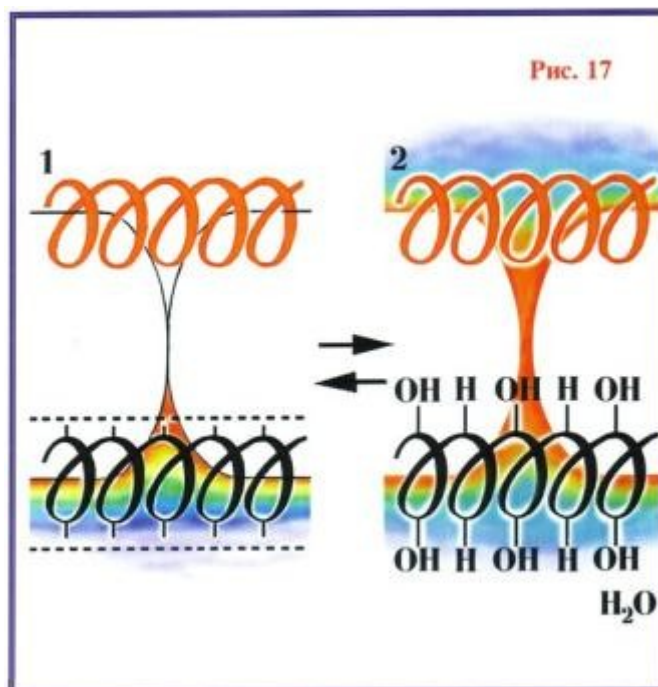
2. kanály vytvořené složitými organickými molekulami, ve kterém dochází k přetékání hmot z fyzické úrovně na éterickou a vzniká identický stav primárních hmot na fyzické a éterické úrovni

Obr. 17 – Virová molekula **RNA** v odlišných stavech hydratace.

1. V dehydrovaném stavu se virus jeví jako neživá forma. Kanály mezi fyzickou a éterickou úrovní jsou uzavřeny.

2. Dostane-li se do vody, virová molekula **RNA** připojí skupiny OH- a H+ na volné elektronové vazby aby vytvořila zakřivení prostoru, postačující na rozpad jednoduchých molekul, a vytvořila podmínky pro primární hmoty, aby následkem tohoto rozpadu proudily na éterickou úroveň.

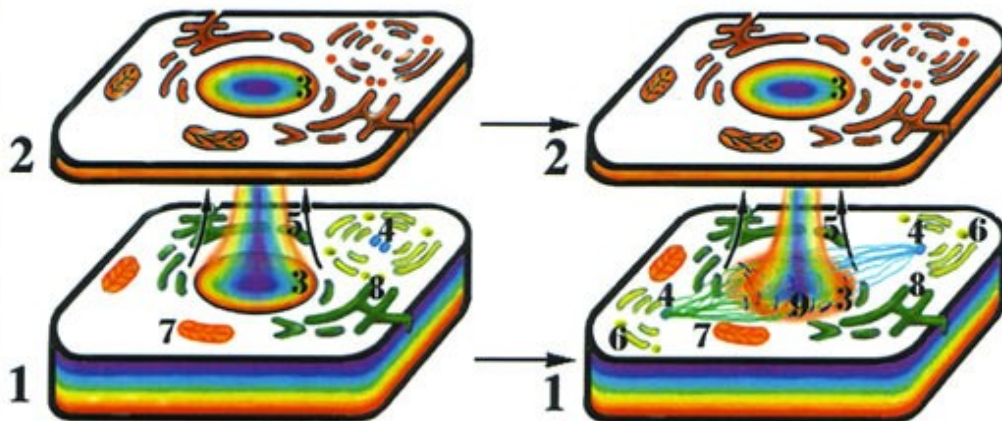

D. Dělení buněk

Obr. 18 – První fáze buněčného dělení.

Centrioly se vychýlí na opačné póly buňky a proteinová vlákna nakreslí chromozomy mimo původní jádro.

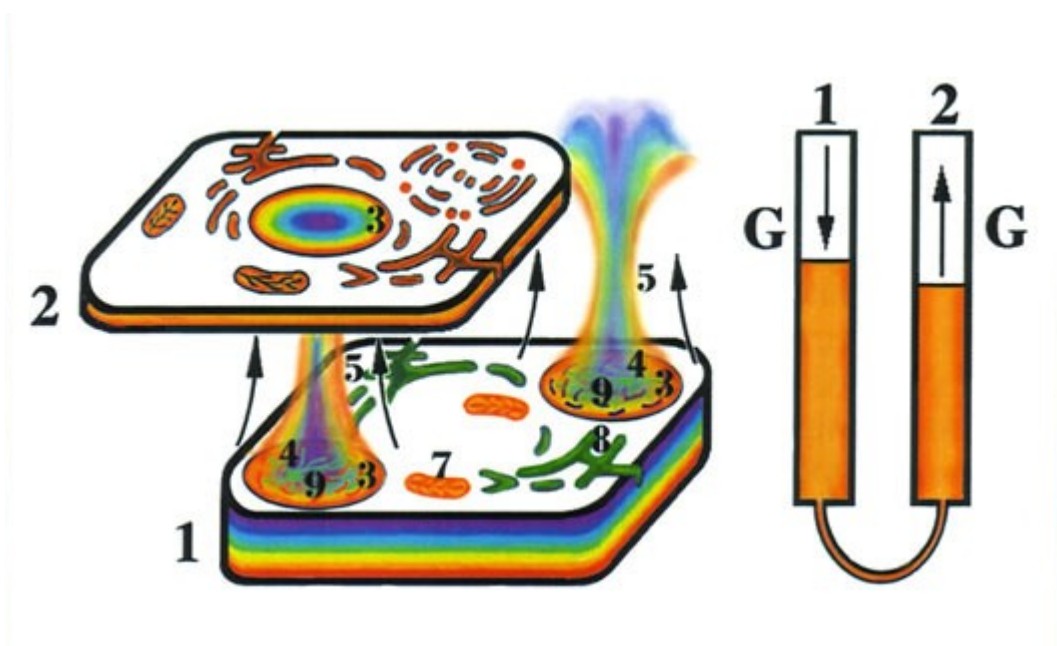
1. fyzicky hutná buňka (fyzické tělo buňky)
2. éterické tělo buňky
3. jádro buňky
4. centrioly buňky
5. kanál cirkulace primární hmoty mezi fyzickou a éterickou úrovní buňky
6. golgiho tělíska
7. mitochondrie
8. endoplazmatický systém
9. chromozomy jádra

Obr. 19 – Vytvoření dvou jader.

Každé jádro má polovinu požadovaných chromozomů.

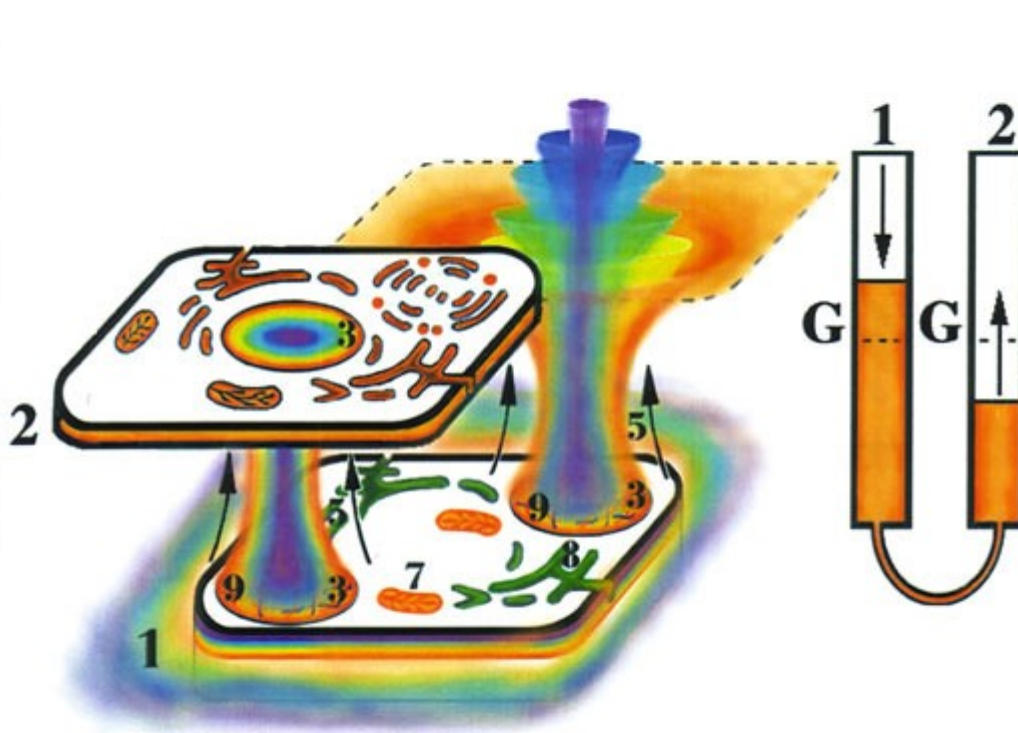
1. fyzicky hutná buňka (fyzické tělo buňky)
2. éterické tělo buňky
3. buněčná jádra
4. centrioly
5. kanály jádra
7. mitochondrie
8. endoplazmatický systém
9. chromozomy jádra

Obr. 20 – Vytvoření dvojí sady chromozomů.

Dvě jádra uvnitř buňky vytvoří dvojí sadu chromozomů, výsledkem je nadkritický stav pro všechny buněčné součásti. Buněčná substance se rozpadá a uvolňuje své primární hmoty.

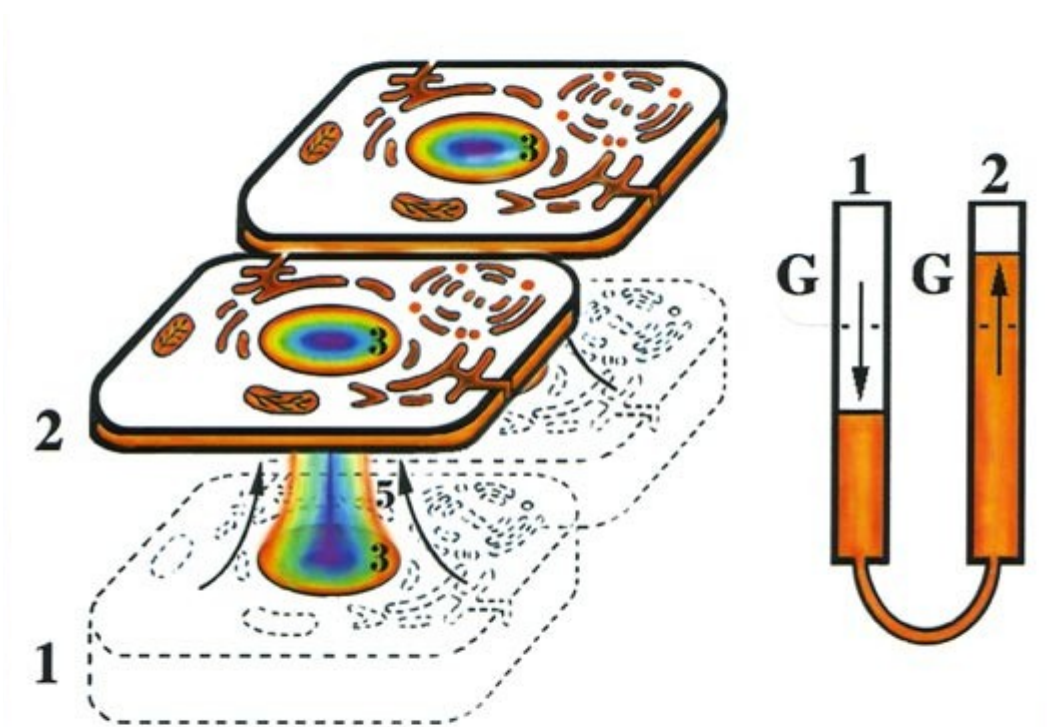
1. fyzicky hutná buňka (fyzické tělo buňky)
2. éterické tělo buňky
3. jádra buňky
5. kanály jader buňky
7. mitochondrie
8. endoplazmatický systém
9. chromozomy jádra

Obr. 21 – Vytvoření druhého éterického těla.

S fyzickým rozpadem buňky se vytváří druhé éterické tělo buňky. Když se toto stane, koncentrace hmoty **G** v éterických tělech buňky značně převýší tu, která se nachází na fyzické úrovni.

1. fyzická úroveň
2. éterická úroveň
3. jádra buňky
5. kanály jader buňky

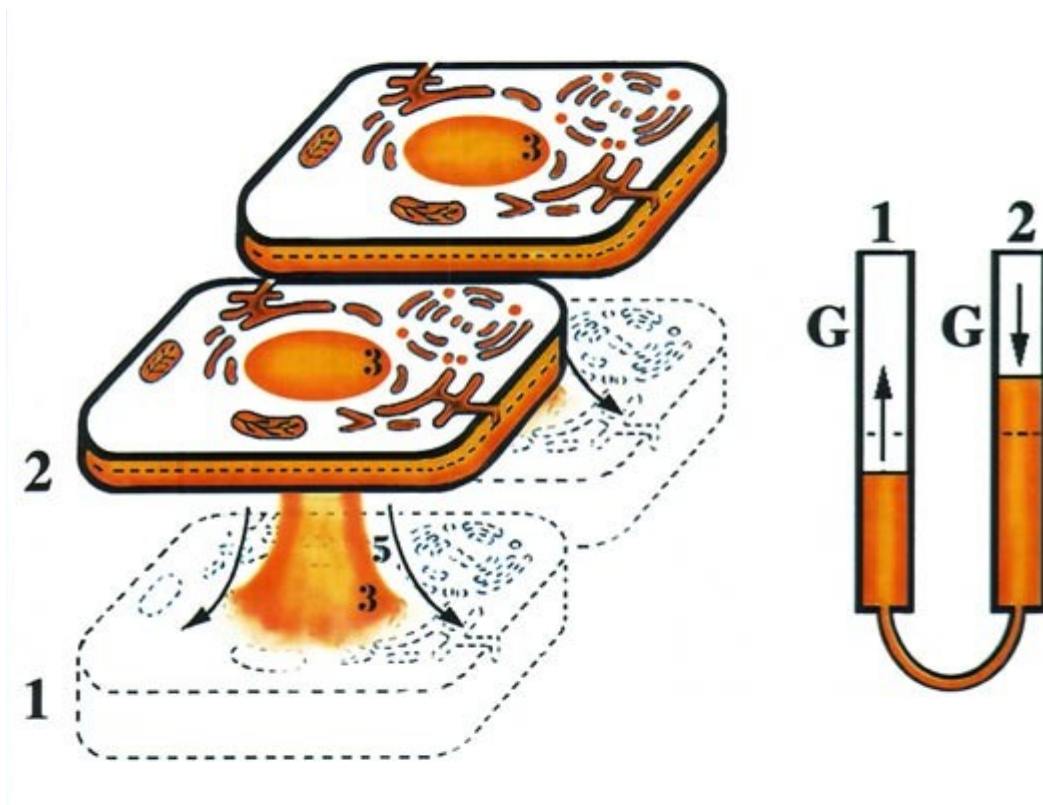

Obr. 21a – Obrácený tok hmoty **G**.

Po úplném rozpadu fyzického těla buňky začne nadbytečné množství hmoty **G** ve dvou nových buňkách vytvořených v éterickém těle proudit skrze stejné kanály z éterické na fyzickou úroveň.

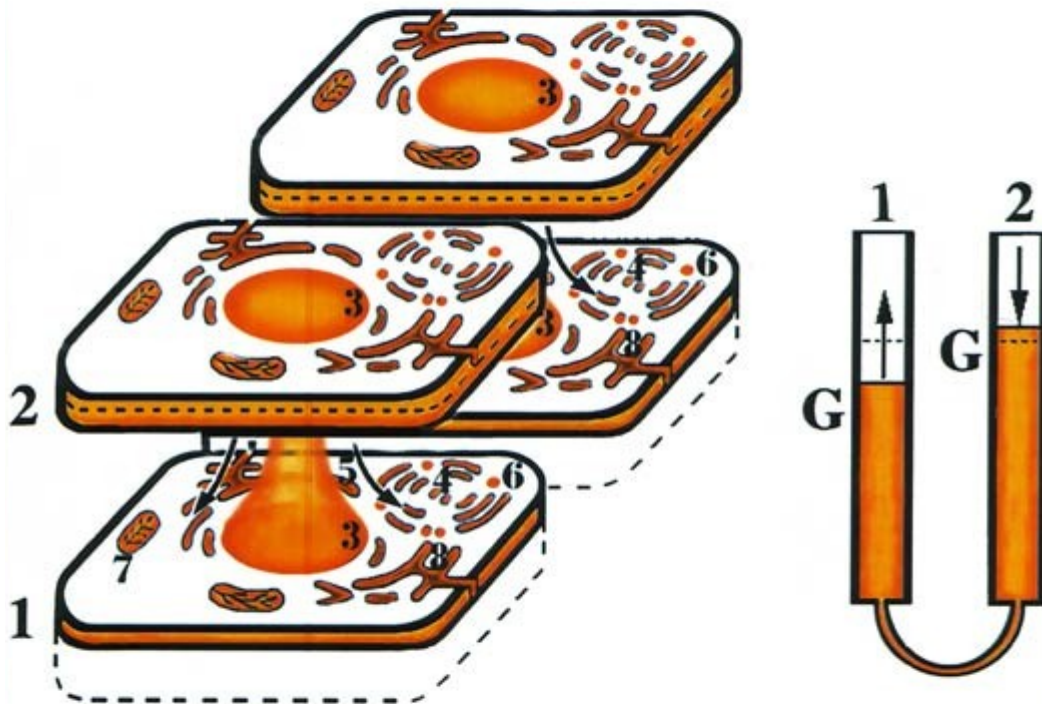
1. fyzická úroveň
2. éterická úroveň
3. jádra éterických těl buňky
5. kanály jader

Obr. 22 – Projekce formy z éterického na fyzické tělo.

Dvě buněčná éterická těla slouží jako šablony pro syntézu dvou nových fyzických buněk. Forma šablony je projektována ve směru obráceného toku hmoty **G**, z éterické na fyzickou úroveň, kde uspořádává biomasu, která zbyla po rozpadu fyzické buněčné substance.

1. fyzická úroveň
2. éterické tělo buňky
3. jádra éterických těl buňky
4. centrioly
5. kanály jader
6. golgiho tělísko
7. mitochondrie
8. endoplazmatický systém

Obr. 23 – Vytvoření dvou nových fyzických buněk.

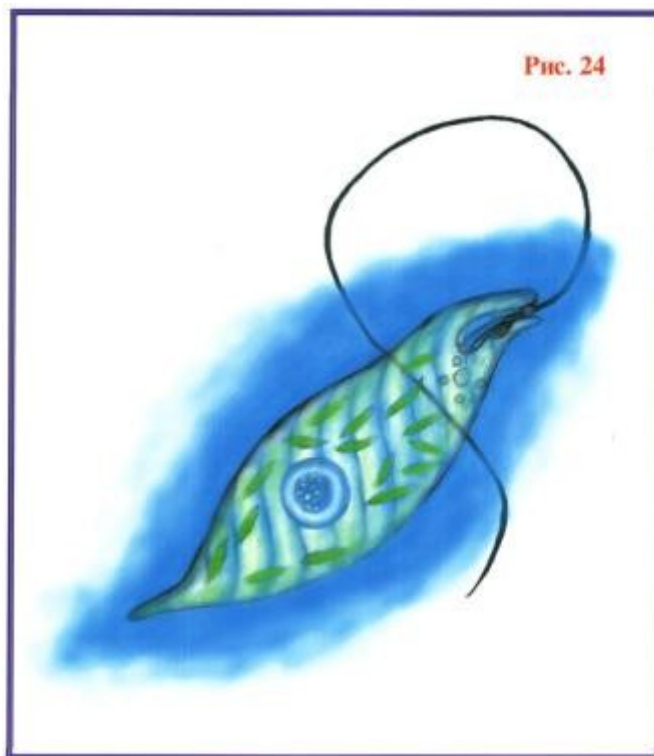
Dvě nové fyzicky pevné buňky jsou syntetizovány na základě dvou éterických šablon. Každá buňka je přesnou replikou buňky, která existovala před rozdělením.

1. fyzicky pevná buňka (fyzické tělo buňky)
2. éterické tělo buňky
3. jádro buňky
4. centrioly buňky
5. kanály buňky
6. golgiho aparát
7. mitochondrie
8. endoplazmatický systém

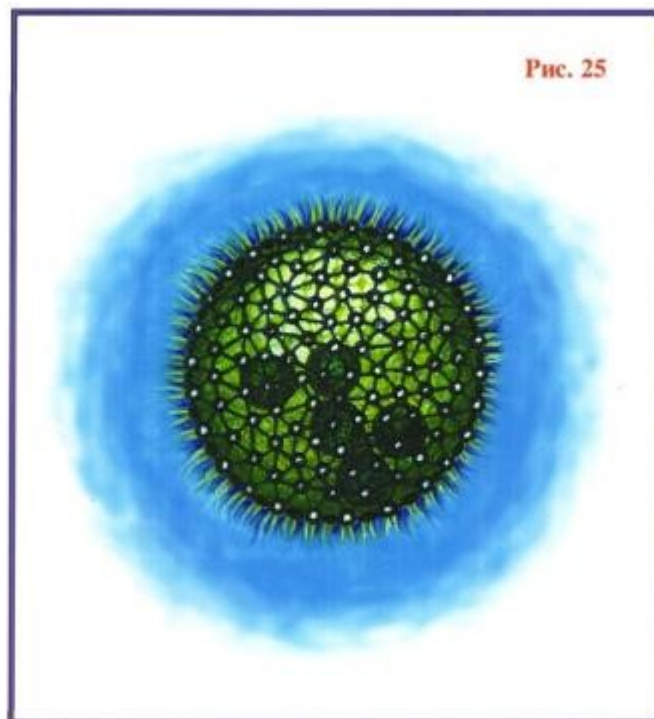
Obr. 24 – Krásnoočko zelené.

Tento organismus funguje jako rostlina ve dne a jako zvíře v noci.

Obr. 25 – Váleč.

Váleč je přechodová forma mezi jednobuněčným a mnohobuněčným organismem.

E. Evoluce buňky.

V evoluci mnohobuněčných organismů vznikla diferenciace buněk, což mělo za následek strukturální změny a získání nových kvalit. Toto umožňuje větší vliv buňky na své prostorové zakřivení, s čímž se i spojuje možnost otevření následujících kvalitativních bariér.

Obr. 26 – Buňka s nižším astrálním tělem.

Otevření kvalitativního kanálu mezi fyzickou a astrální úrovní buňky je nezbytné pro vytvoření nižšího astrálního těla.

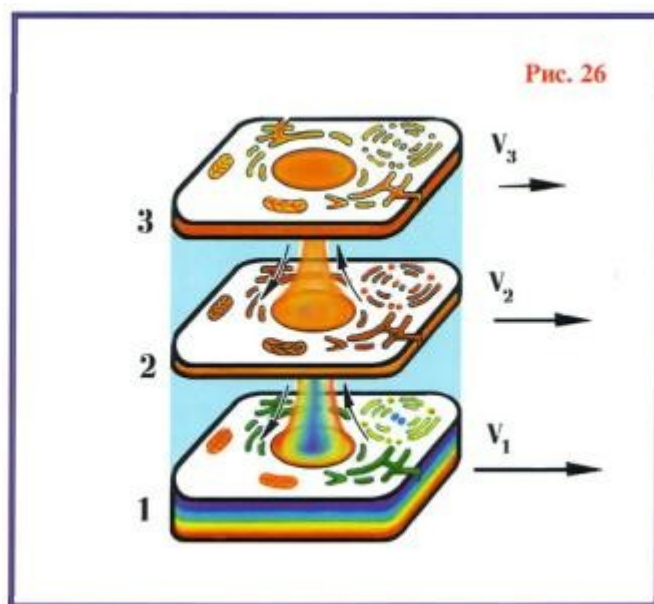
1. fyzicky pevná buňka (fyzické tělo buňky)
2. éterické tělo buňky
3. nižší astrální tělo buňky se vytváří z jedné primární hmoty, hmoty **G**

G

V1 – evoluční aktivita fyzického těla buňky

V2 – evoluční aktivita éterického těla buňky

V3 – evoluční aktivita astrálního těla buňky

Obr. 27 – Buňka s úplným astrálním tělem.

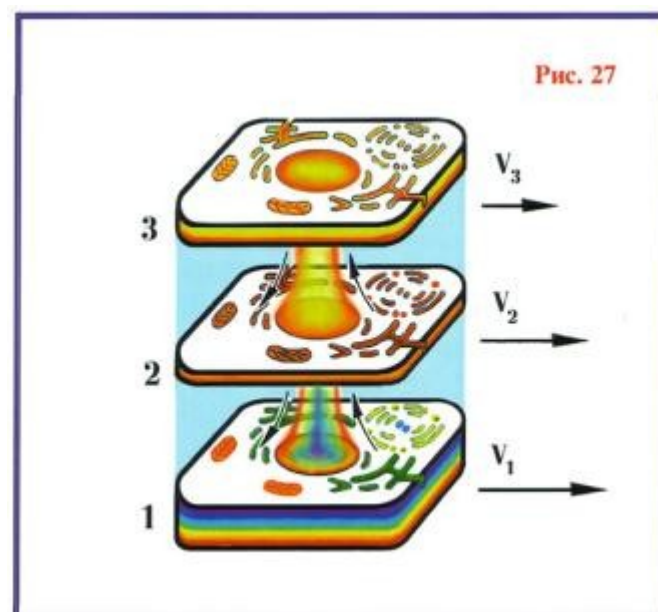
Buňka s fyzickým, éterickým a úplným astrálním tělem. Úplné astrální tělo utváří dvě primární hmoty, **G** a **F**.

1. fyzicky pevná buňka (fyzické tělo buňky)
2. éterické tělo buňky
3. úplné astrální tělo buňky

V1 – evoluční aktivita fyzického těla buňky

V2 – evoluční aktivita éterického těla buňky

V3 – evoluční aktivita astrálního těla buňky

Obr. 28 – Buňka s prvním mentálním tělem.

Buňka obsahující fyzické, éterické, astrální a první mentální tělo ve stavu harmonie mezi všemi úrovněmi.

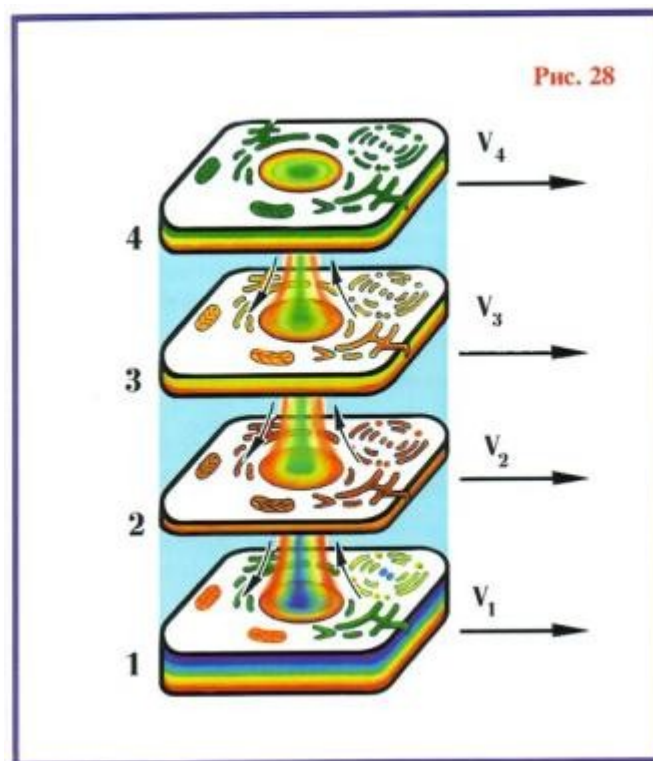
1. fyzicky pevná buňka (fyzické tělo buňky)
2. éterické tělo buňky
3. astrální tělo buňky
4. první mentální tělo buňky

V1 – evoluční aktivita fyzického těla buňky

V2 – evoluční aktivita éterického těla buňky

V3 – evoluční aktivita astrálního těla buňky

V4 – evoluční aktivita prvního mentálního těla buňky

Obr. 29 – První stádium ztráty integrity fyzického těla.

Zastavením proudění primárních hmot mezi astrálním a prvním mentálním tělem začíná ztráta integrity fyzického těla.

1. fyzicky pevná buňka (fyzické tělo buňky)
2. éterické tělo buňky
3. astrální tělo buňky
4. první mentální tělo buňky

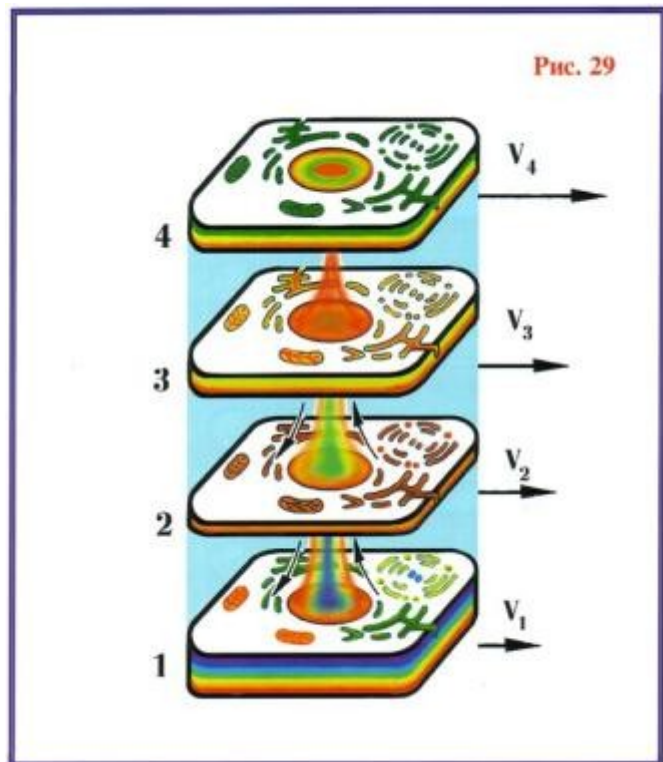
V1 – evoluční aktivita fyzického těla buňky

V2 – evoluční aktivita éterického těla buňky

V3 – evoluční aktivita astrálního těla buňky

V4 – evoluční aktivita prvního mentálního těla buňky

(Povšimněte si ztráty proudění primární hmoty mezi astrálním a prvním mentálním tělem.)

Obr. 30 – Druhé stádium ztráty integrity fyzického těla.

Další pokles v proudění primárních hmot mezi astrální a éterickou úrovní vede k pokračování ztráty integrity částí fyzického těla.

1. fyzické tělo buňky

2. éterické tělo buňky

3. astrální tělo buňky

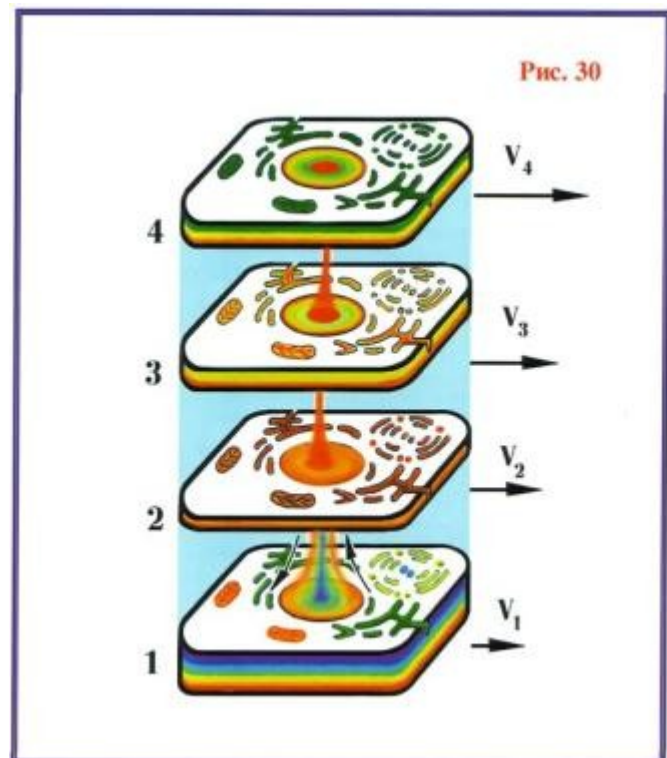
4. první mentální tělo buňky

V1 – evoluční aktivita fyzického těla buňky

V2 – evoluční aktivita éterického těla buňky

V3 – evoluční aktivita astrálního těla buňky

V4 – evoluční aktivita prvního mentálního těla buňky

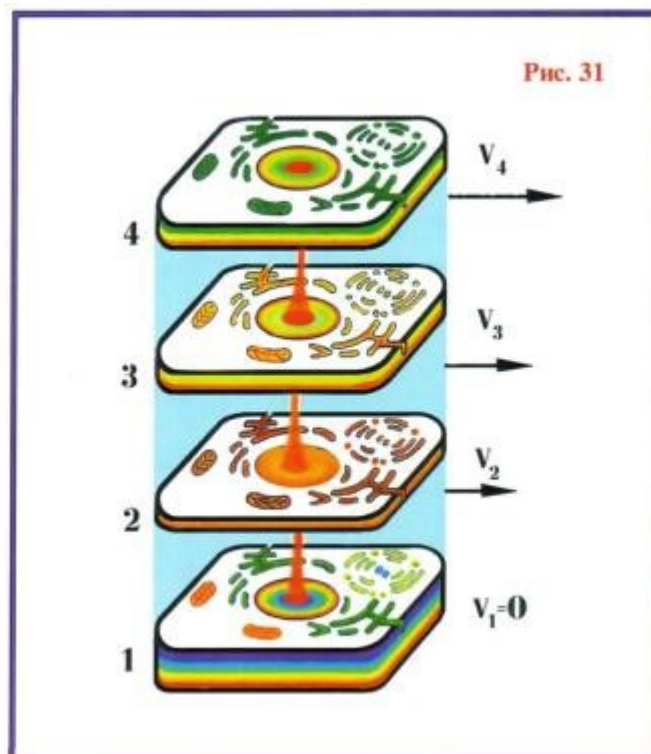

Obr. 31 – Poslední stádium znamenající smrt fyzického těla.

Když proudění primárních hmot mezi éterickou a fyzickou úrovní úplně přestane, fyzické tělo umírá.

1. fyzické tělo buňky
2. éterické tělo buňky
3. astrální tělo buňky
4. první mentální tělo buňky

V1, V2, V3, V4 – evoluční rychlosti fyzického, éterického, astrálního a prvního mentálního těla buňky. (Všimni si, že $V_1 = 0$)

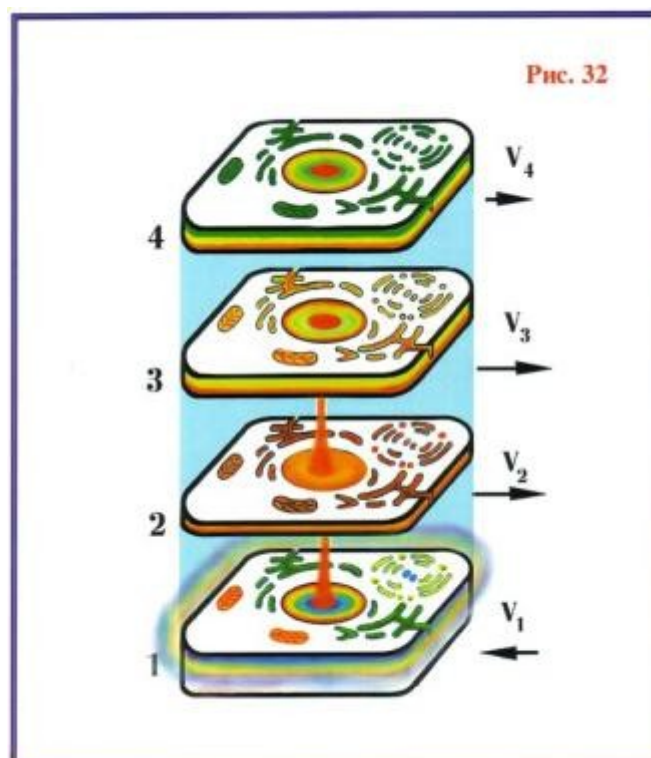

Obr. 32 – První stádium rozpadu fyzicky pevné buňky.

Mezi fyzickou a duchovními úrovněmi začne ustávat proudění všech primárních hmot. Všimni si ztráty proudění hmoty **G** mezi astrálním a prvním mentálním tělem.

1. fyzické tělo buňky
2. éterické tělo buňky
3. astrální tělo buňky
4. první mentální tělo buňky

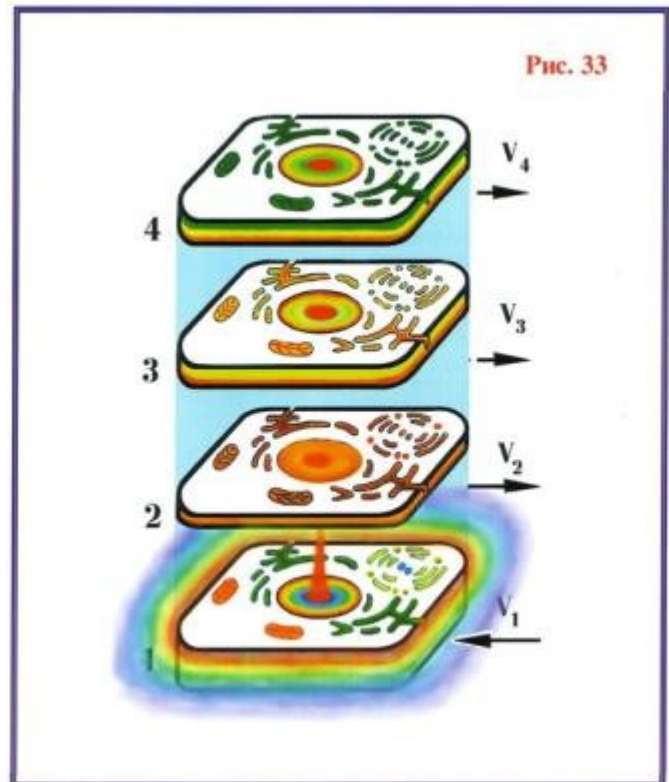
V1, V2, V3, V4 – evoluční rychlosti fyzického, éterického, astrálního a prvního mentálního těla buňky. (Všimni si obrácení V1)

Obr. 33 – Rozpad buňky pokračuje.

Vyznačuje se postupnou smrtí jádra buňky, které se rozpadá a jaderný kanál se uzavírá.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

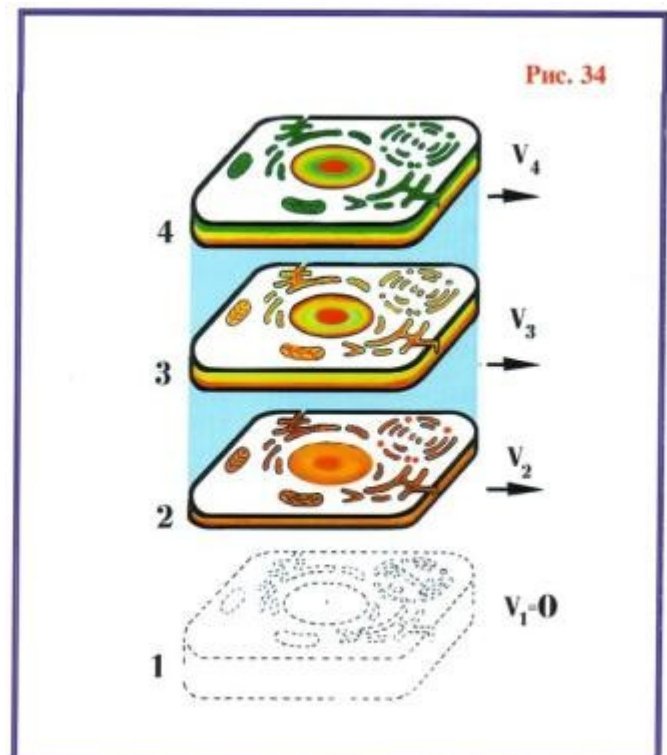

Obr. 34 – Úplný rozpad buňky.

Na fyzické úrovni zůstávají pouze fragmenty organických molekul.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo.
4. první mentální tělo

V1, V2, V3, V4 – evoluční rychlosti fyzického, éterického, astrálního a prvního mentálního těla buňky

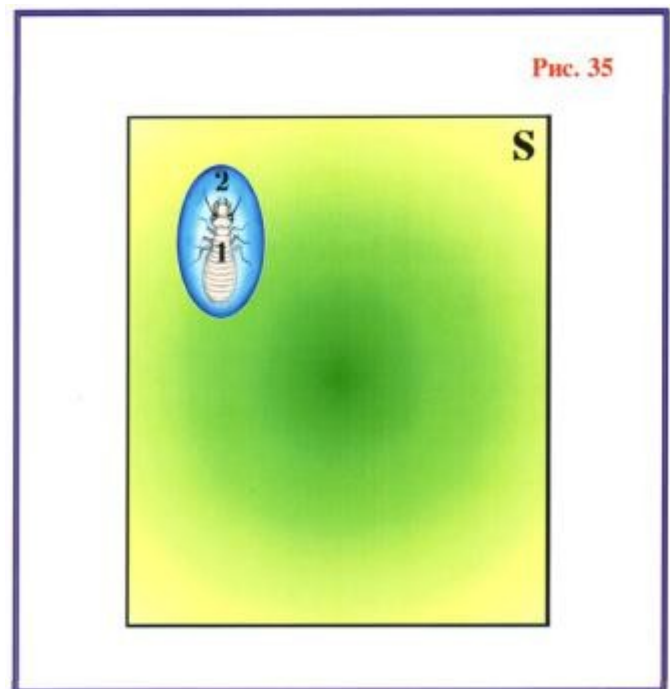
F. Psi-pole živých organismů

Obr. 35 – Psi-pole generované jedním termitem.

Psi-pole generované jedním termitem na omezeném životním prostoru **S**.

1. termit
2. psi-pole generované jedním termitem

S – vymezení životního prostoru

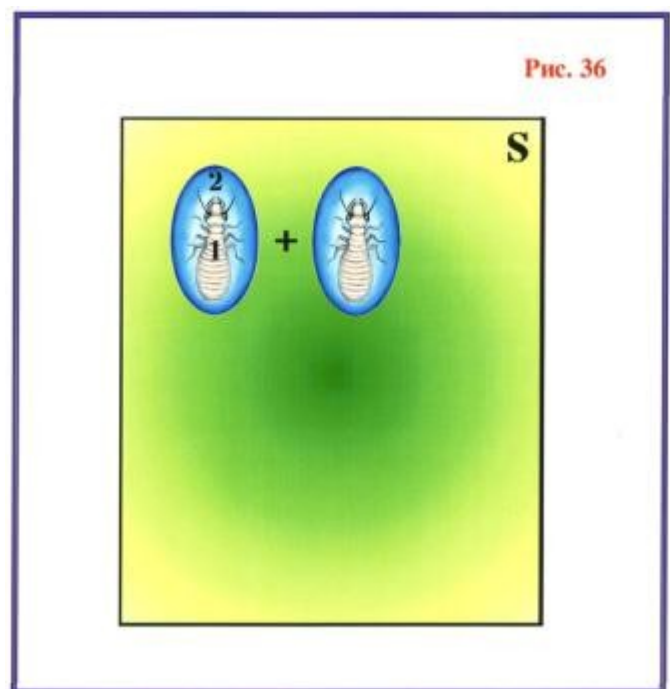

Obr. 36 – Psi-pole generované dvěma termity.

Psi-pole generované dvěma termity na omezeném životním prostoru **S**.

1. termity
2. psi-pole generované dvěma termity

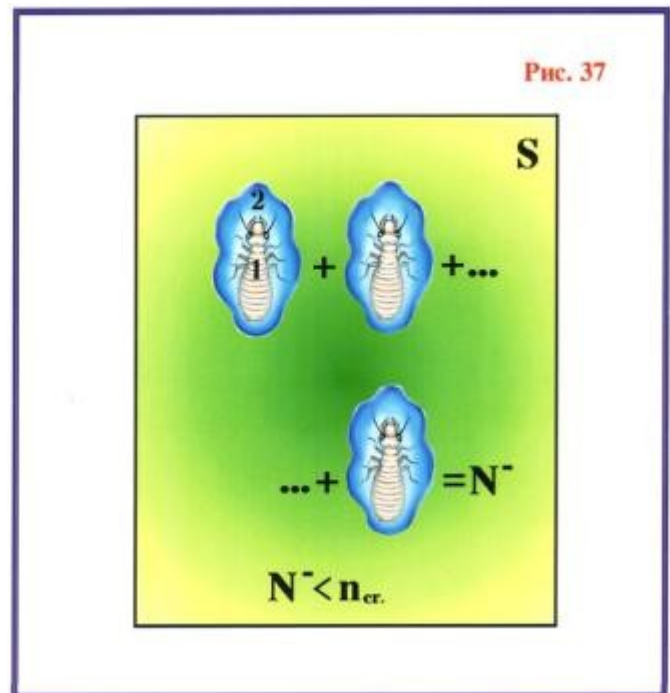
S – vymezení životního prostoru

Obr. 37 – Deformace psi-pole termitů.

Deformace psi-pole termitů žijících na omezeném prostoru, když je koncentrace populace termitů N^- pod kritickou hodnotou.

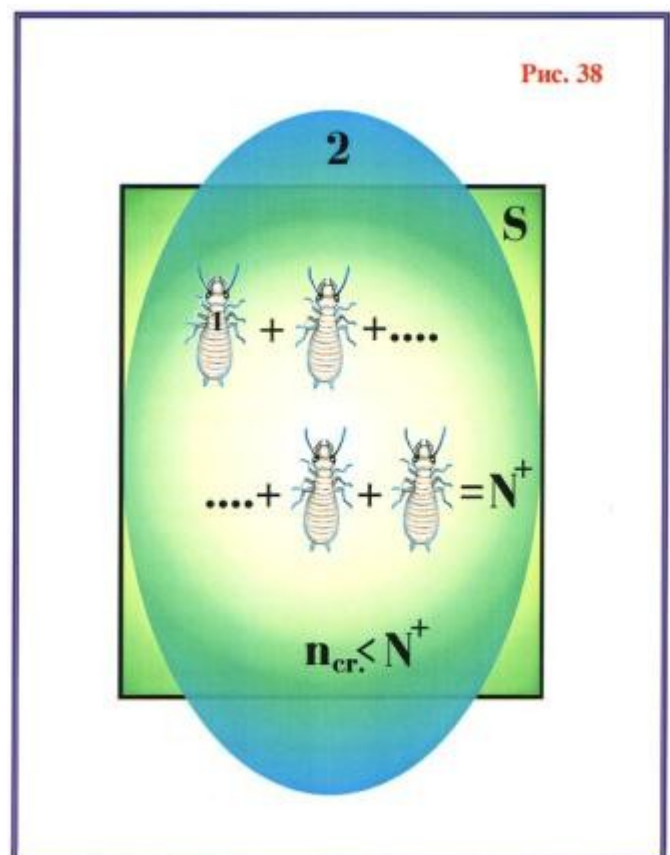
1. termity
  2. psi-pole generované jedním termitem
- S** – vymezení životního prostoru

Obr. 38 – Splývání psi-polí jednotlivých termitů.

Splývání psi-polí jednotlivých termitů do jednotného psi-pole kolonie, když koncentrace počtu termitů N^+ překročí kritickou hranici.

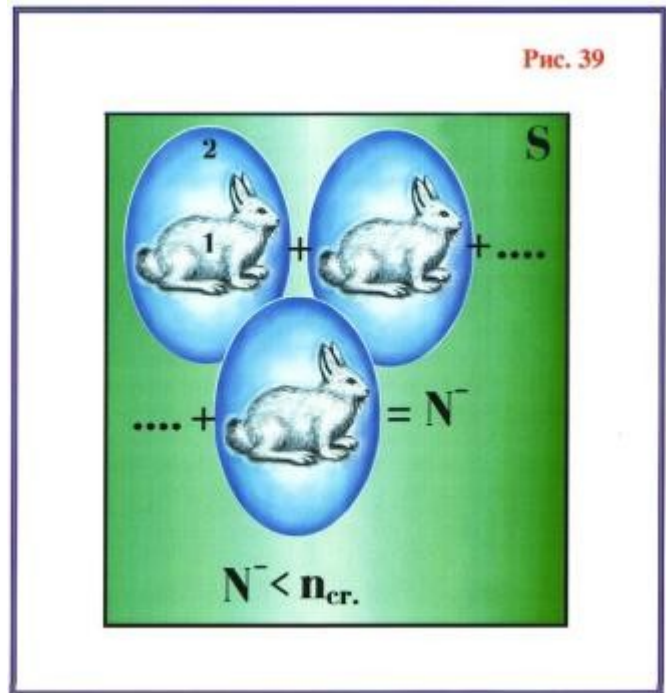
1. termity
  2. psi-pole termitů
- S** – vymezení životního prostoru

Obr. 39 – Psi-pole králíků při nízké hustotě populace.

Struktura psi-pole králíků, když je hustota jejich populace N^- na prostoru S menší než kritická.

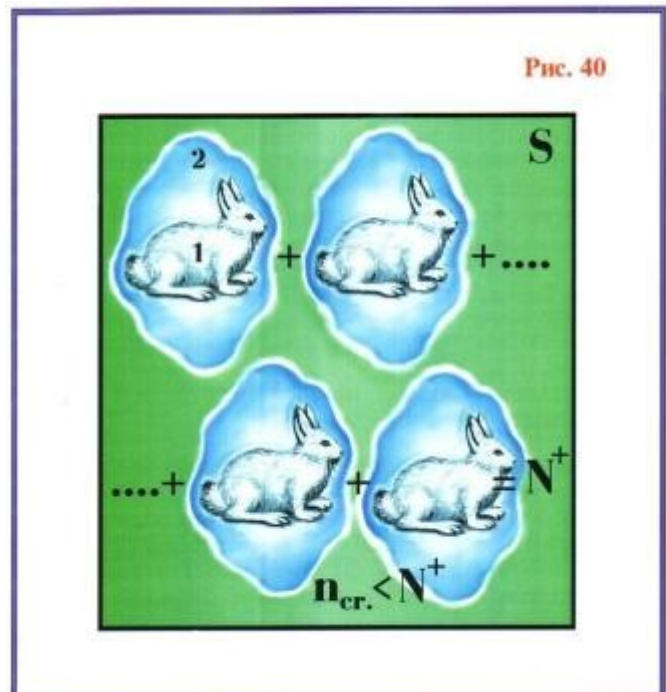
1. králík
  2. psi-pole králíka
- S – životní prostor králíků

Obr. 40 – Psi-pole králíků při vysoké hustotě populace.

Struktura psi-pole králíků, když hustota jejich populace N^+ na prostoru S překračuje kritickou mez.

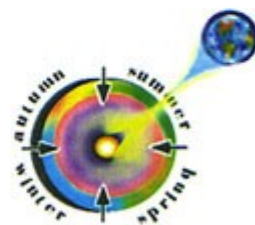
1. králík
  2. psi-pole králíka
- S – životní prostor králíků

Obr. 41 – Psi-pole stěhovavých ptáků.

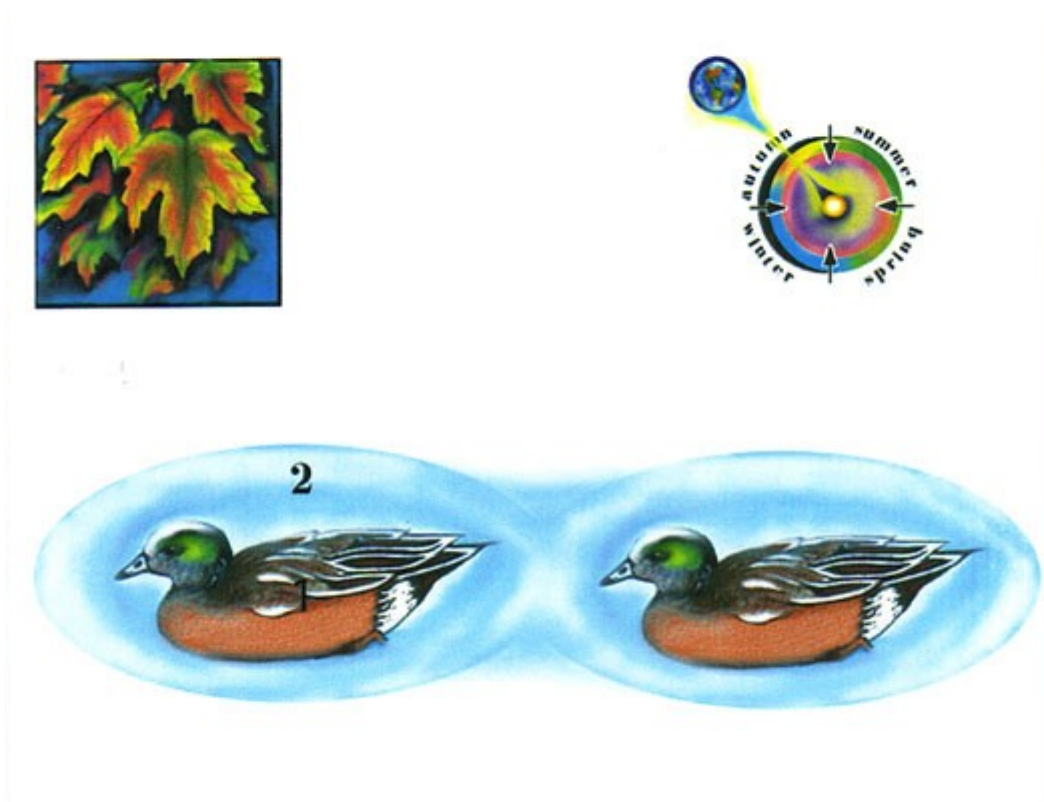
1. kachna

2. psi-pole kachny

Obr. 42 – Vliv změn vnějšího prostředí na psi-pole. Vliv teploty, denního světla atd. na strukturu psi-pole. Psi-pole druhu se posouvá z uzavřeného stavu do otevřeného, jak je možno vidět na ilustraci dvou kachen.

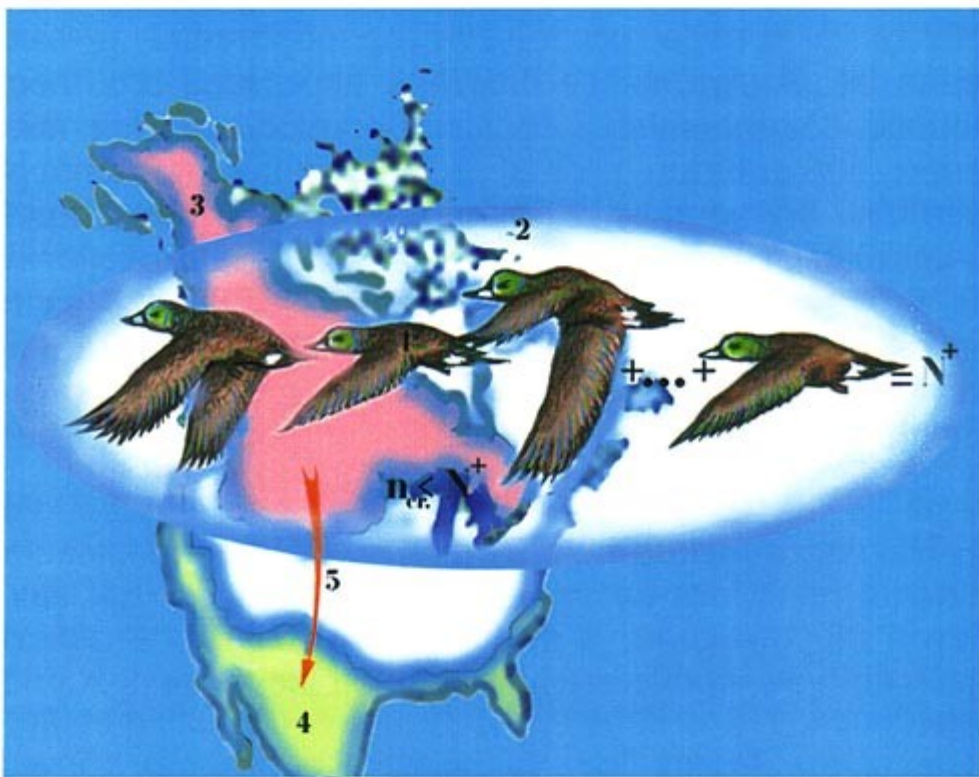
1. kachna
2. sdílené psi-pole kachen

Obr. 43 – Jednotné psi-pole v kritických podmínkách.

Psi-pole každé jednotlivé kachny se spojuje do vzájemně sdíleného globálního psi-pole, pokud se podmínky prostředí stanou kritické pro specifický druh.

1. kachna
2. psi-pole ptačího hejna
3. životní prostor druhu během léta
4. životní prostor druhu během zimní sezóny
5. stěhování ptáků

G. Stádia evolučního vývoje lidského ducha.

Obr. 44 – Vývoj lidského éterického těla.

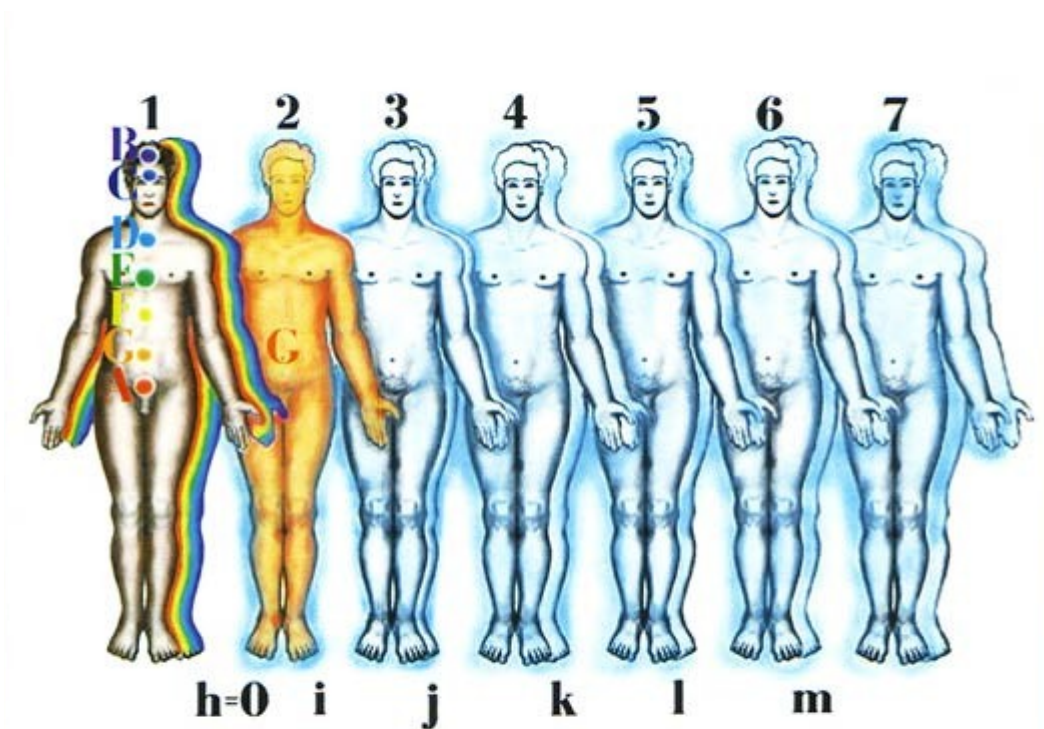
Úplný vývoj éterického těla je nezbytný pro evoluci a vývoj astrálního těla.

1. fyzické tělo

2. éterické tělo

3, 4, 5, 6, 7 – duchovní těla, která by lidská bytost mohla potencionálně vyvinout během úplného cyklu své duchovní evoluce na planetě. (Obvykle to zabere spoustu inkarnací.)

h, i, j, k, l, m – kvalitativní bariéry mezi fyzickou, éterickou, astrální a první, druhou, třetí a čtvrtou mentální úrovní.

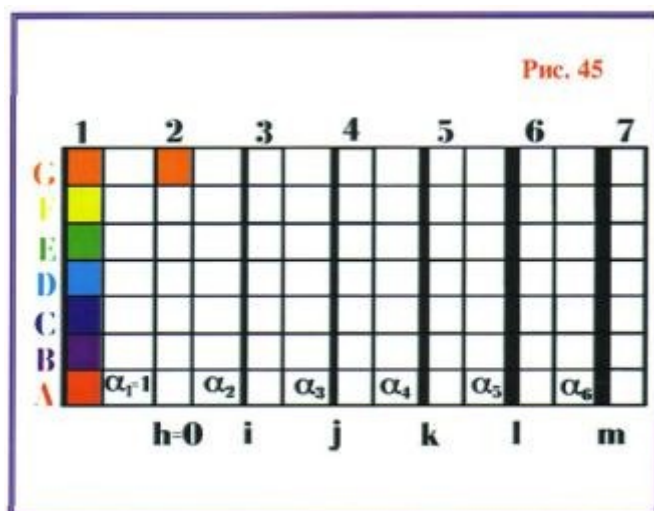
Obr. 45 – Kvalitativní struktura těl člověka, když je završen vývoj éterického těla.

1. struktura fyzického těla

2. struktura éterického těla

h, i, j, k, l, m – kvalitativní bariéry

$\alpha_1, \alpha_2, \alpha_3, \alpha_4, \alpha_5, \alpha_6$, - koeficienty
vzájemné interakce mezi duchovními
úrovněmi Země

Obr. 46 – Vývoj lidského nižšího astrálního těla.

Úplný vývoj nižšího astrálního těla je nezbytný pro evoluci a vývoj vyššího astrálního těla.

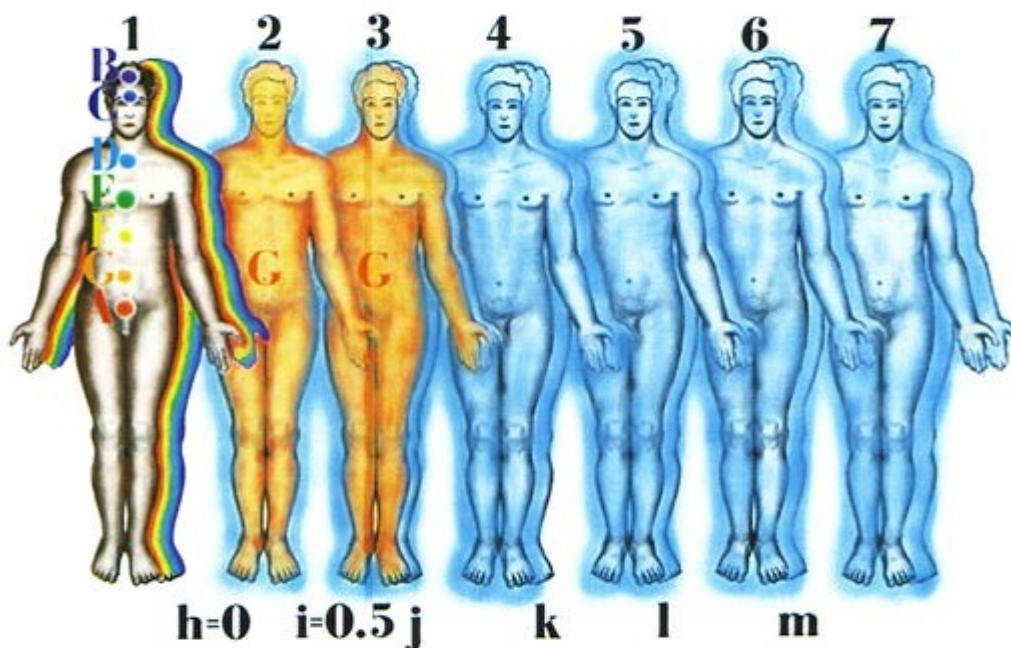
1. fyzické tělo

2. éterické tělo

3. nižší astrální tělo

4, 5, 6, 7 – duchovní těla, která by lidská bytost mohla potencionálně vyvinout
během úplného cyklu své duchovní evoluce na planetě

h, i, j, k, l, m – kvalitativní bariéry mezi planetárními úrovněmi

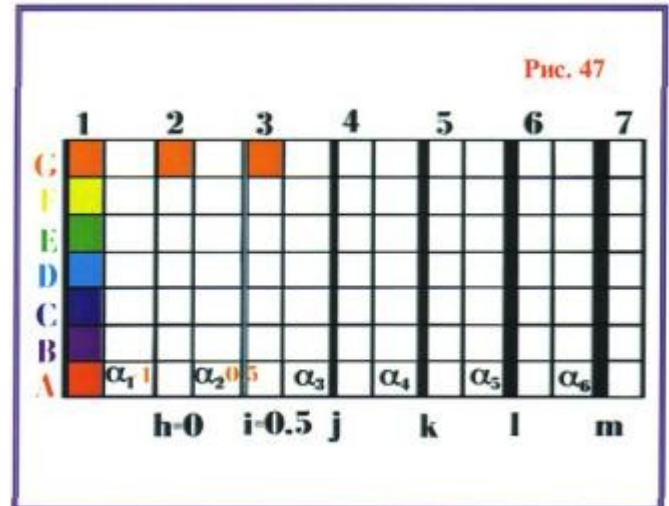

Obr. 47 – Kvalitativní struktura lidského duchovního těla, skládající se z éterického a nižšího astrálního těla.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. nižší astrální tělo

h, i, j, k, l, m – kvalitativní bariéry mezi planetárními úrovněmi

$\alpha_1, \alpha_2, \alpha_3, \alpha_4, \alpha_5, \alpha_6$ – koeficienty vzájemné interakce mezi úrovněmi

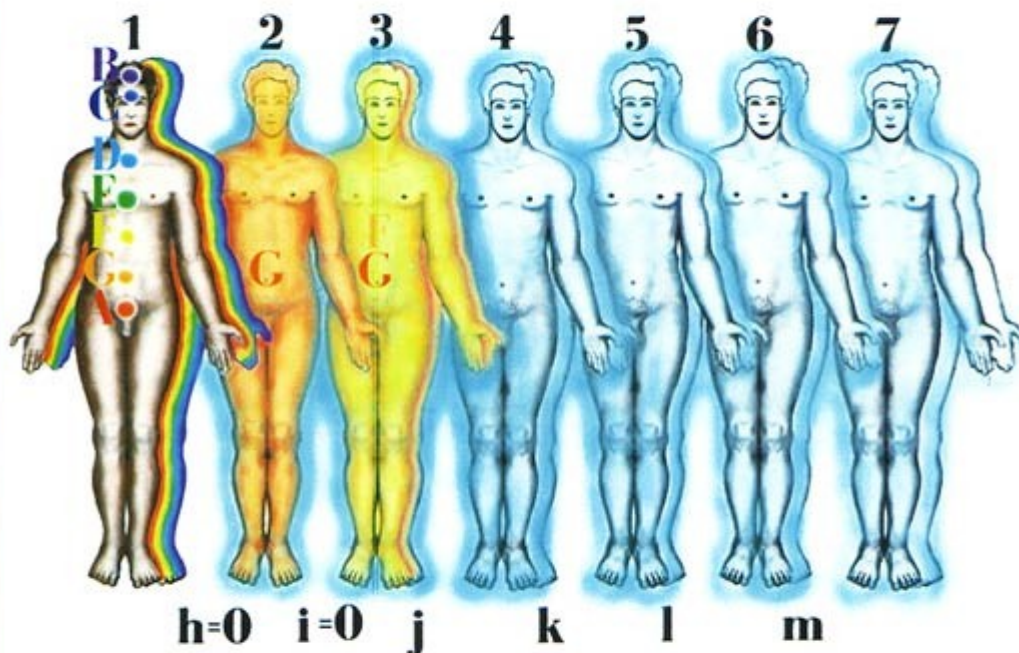
Obr. 48 – Evoluce a vývoj úplného astrálního těla.

Úplný vývoj vyššího astrálního těla je nezbytný pro evoluci a vývoj prvního mentálního těla.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. vyšší astrální tělo (úplné astrální tělo)

h, i, j, k, l, m – kvalitativní bariéry mezi planetárními úrovněmi

4, 5, 6, 7 – duchovní těla, která by lidská bytost mohla potencionálně vyvinout během úplného cyklu své duchovní evoluce na planetě

Obr. 49 – Kvalitativní struktura lidského duchovního těla: Éterické tělo a úplné astrální tělo.

1. struktura fyzického těla
2. struktura éterického těla
3. struktura úplného astrálního těla

h, i, j, k, l, m – kvalitativní bariéry

$\alpha_1, \alpha_2, \alpha_3, \alpha_4, \alpha_5, \alpha_6$ – koeficienty vzájemné interakce mezi úrovněmi

Prnc. 49

	1	2	3	4	5	6	7
G							
F							
E							
D							
C							
B							
A	α_1	α_2	α_3				
	h=0	i=0	j	k	l	m	

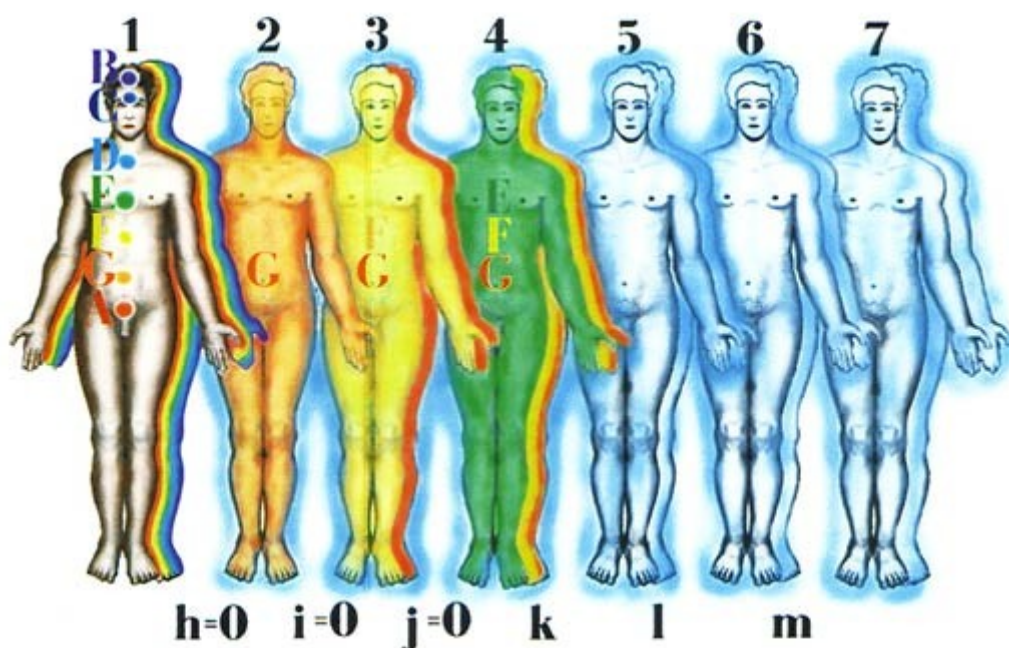
Obr. 50 – Evoluce a vývoj prvního mentálního těla.

Úplný vývoj prvního mentálního těla je nezbytný pro evoluci a vývoj druhého mentálního těla.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

5, 6, 7 – duchovní těla, která by lidská bytost mohla potencionálně vyvinout během úplného cyklu své duchovní evoluce na planetě

h, i, j, k, l, m – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

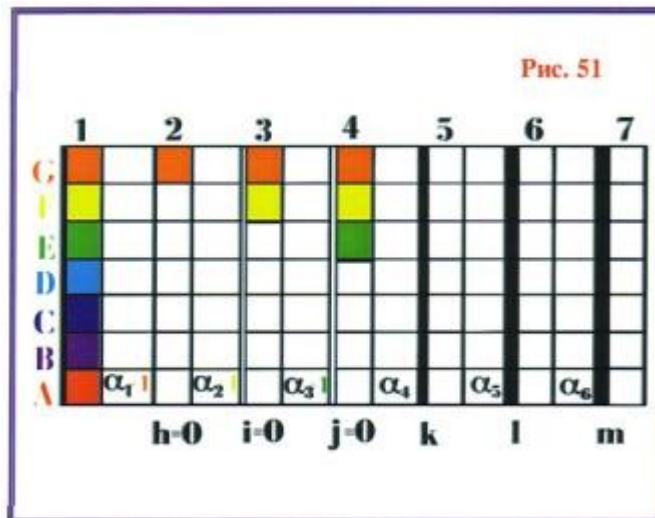

Obr. 51 – Kvalitativní struktura lidského duchovního těla: Éterické tělo, úplné astrální tělo a první mentální tělo.

1. struktura fyzického těla
2. struktura éterického těla
3. struktura úplného astrálního těla
4. struktura prvního mentálního těla

h, i, j, k, l, m – kvalitativní bariéry

$\alpha_1, \alpha_2, \alpha_3, \alpha_4, \alpha_5, \alpha_6$ – koeficienty vzájemné interakce mezi úrovněmi

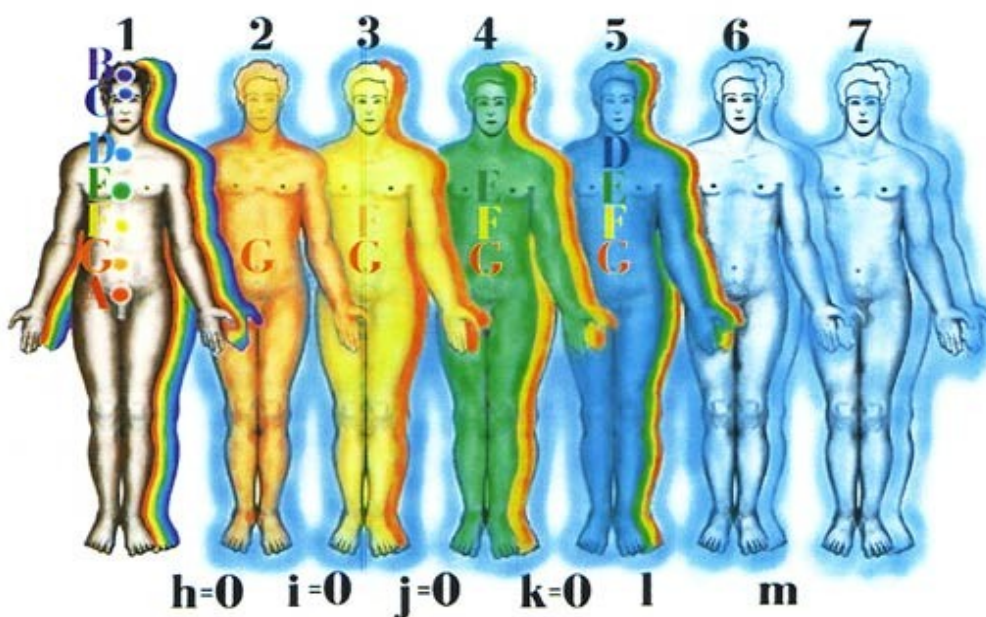
Obr. 52 – Vývoj druhého mentálního těla.

Úplný vývoj druhého mentálního těla je nezbytný pro evoluci a vývoj třetího mentálního těla.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo
5. druhé mentální tělo

6, 7 – duchovní těla, která by lidská bytost mohla potencionálně vyvinout během úplného cyklu své duchovní evoluce na planetě

h, i, j, k, l, m – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

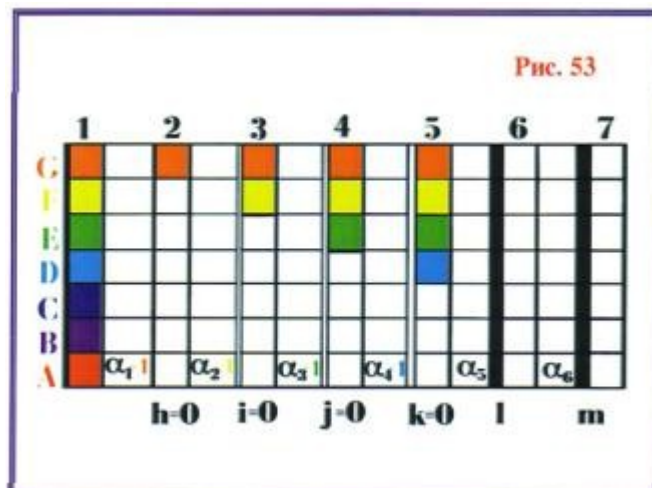

Obr. 53 – Kvalitativní struktura lidského duchovního těla: Éterické tělo, úplné astrální tělo, první mentální tělo a druhé mentální tělo.

1. struktura fyzického těla
2. struktura éterického těla
3. struktura úplného astrálního těla
4. struktura prvního mentálního těla
5. struktura druhého mentálního těla

h, i, j, k, l, m – kvalitativní bariéry

$\alpha_1, \alpha_2, \alpha_3, \alpha_4, \alpha_5, \alpha_6$ – koeficienty vzájemné interakce mezi úrovněmi

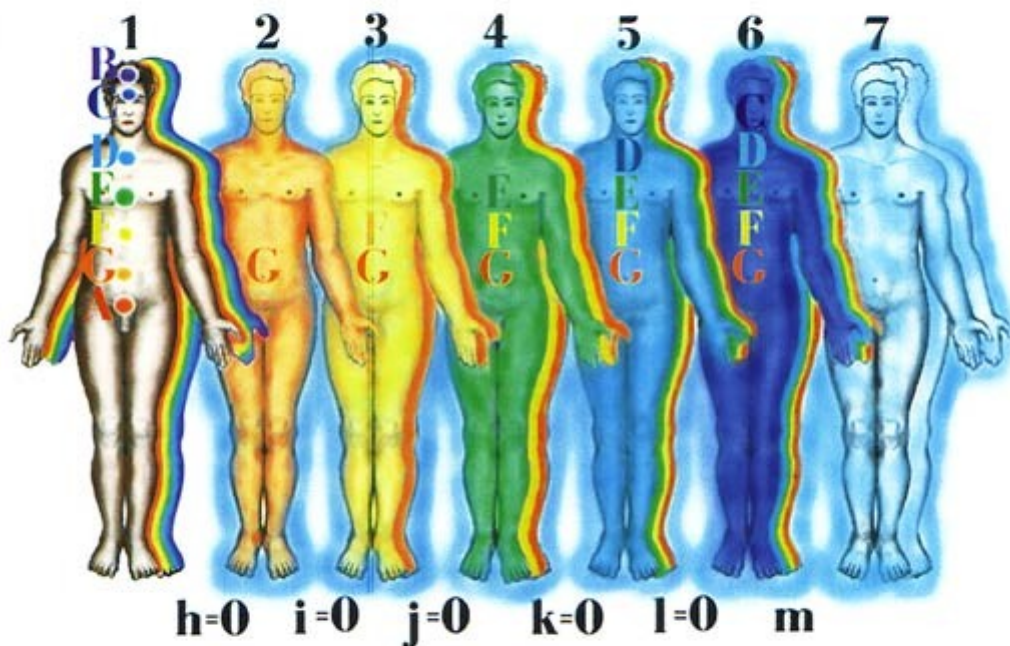
Obr. 54 – Evoluce a vývoj třetího mentálního těla

Úplný vývoj třetího mentálního těla je nezbytný pro evoluci a vývoj čtvrtého mentálního těla.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo
5. druhé mentální tělo
6. třetí mentální tělo

7. mentální těla, která mohou být lidskou bytostí potenciálně vyvinuta během kompletního cyklu jeho duchovní evoluce na planetě

h, i, j, k, l, m – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

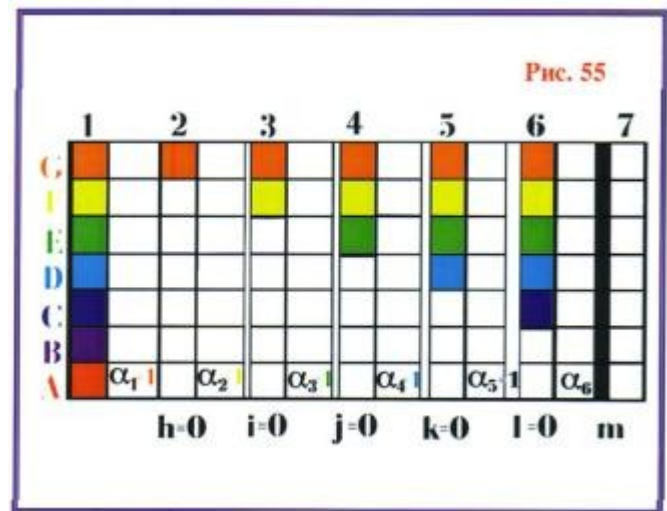

Obr. 55 – Kvalitativní struktura lidského duchovního těla: Éterické tělo, úplné astrální tělo, první mentální tělo, druhé mentální tělo a třetí mentální tělo.

1. struktura fyzického těla
2. struktura éterického těla
3. struktura úplného astrálního těla
4. struktura prvního mentálního těla
5. struktura druhého mentálního těla
6. struktura třetího mentálního těla

h, i, j, k, l, m – kvalitativní bariéry

$\alpha_1, \alpha_2, \alpha_3, \alpha_4, \alpha_5, \alpha_6$ – koeficienty vzájemné interakce mezi úrovněmi

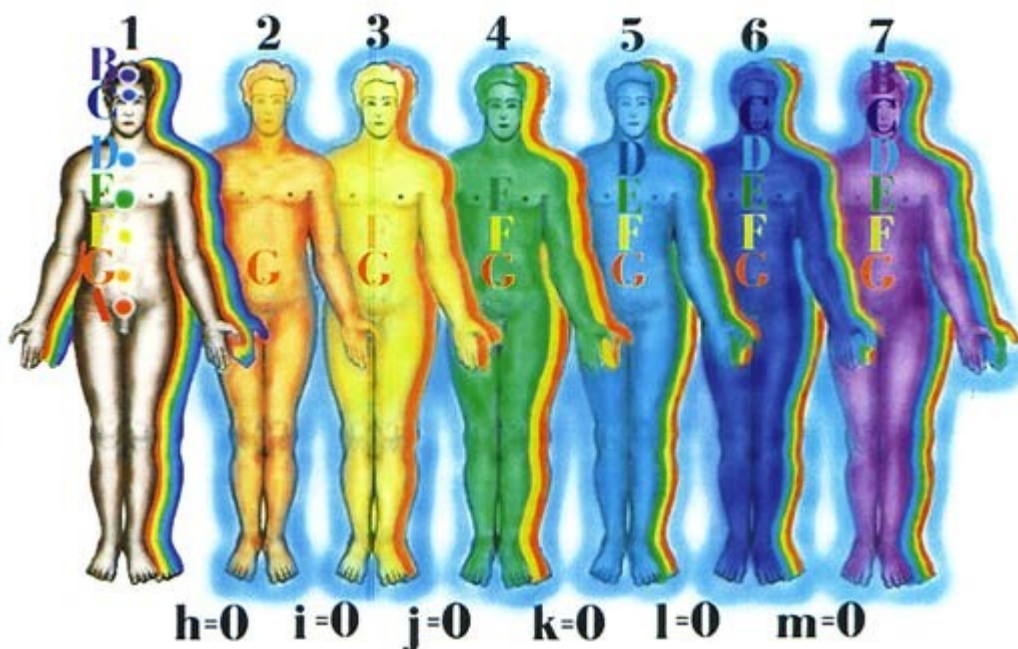

Obr. 56 – Evoluce a vývoj čtvrtého mentálního těla.

Po završení vývoje čtvrtého mentálního těla je duch schopen pokračovat ve své evoluci ve vesmíru, za omezeními Země a jejích duchovních sfér.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo
5. druhé mentální tělo
6. třetí mentální tělo
7. čtvrté mentální tělo

h, i, j, k, l, m – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

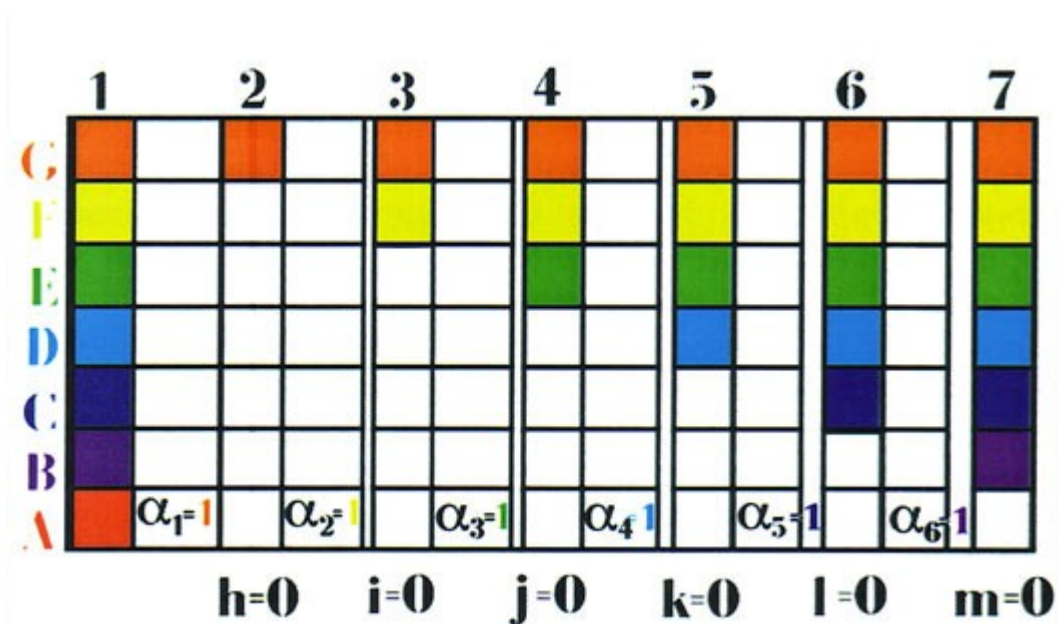

Obr. 57 – Kvalitativní struktura lidských duchovních těl po završení planetárního cyklu vývoje.

1. struktura fyzického těla
2. struktura éterického těla
3. struktura úplného astrálního těla
4. struktura prvního mentálního těla
5. struktura druhého mentálního těla
6. struktura třetího mentálního těla
7. struktura čtvrtého mentálního těla

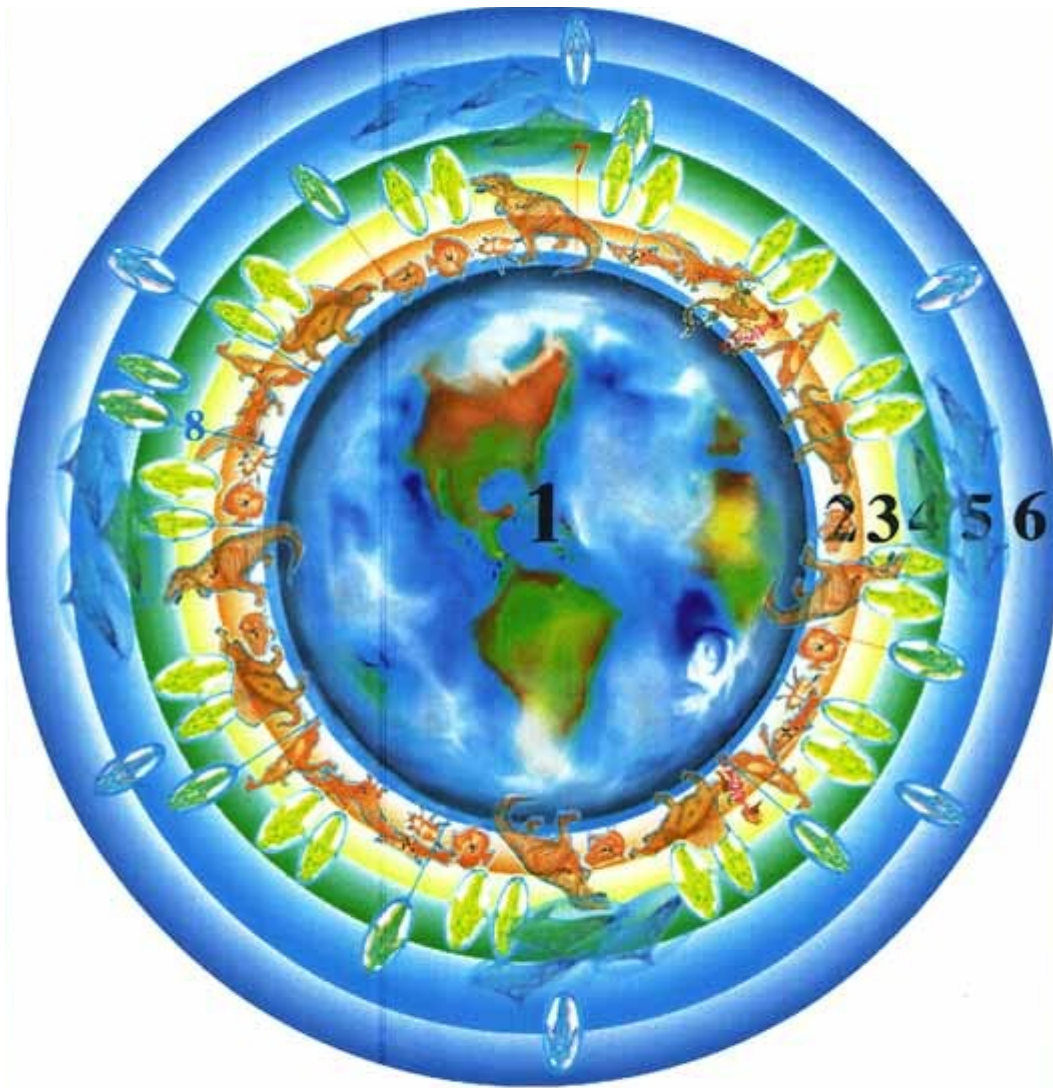
h, i, j, k, l, m – kvalitativní bariéry

$\alpha_1, \alpha_2, \alpha_3, \alpha_4, \alpha_5, \alpha_6$ – koeficienty vzájemné interakce mezi úrovněmi

Obr. 58 – Rozmístění duchů živých organismů planety Země v jednotlivých sférách, v souladu s úrovní jejich evolučního vývoje.

1. fyzická sféra
2. éterická sféra
3. astrální sféra
4. první mentální sféra
5. druhá mentální sféra
6. třetí mentální sféra

Obr. 59 – Rozdělení duchů po sférách planety na ty, kteří pokračují v evoluci na fyzické úrovni a na ty, kteří během evoluce vymřeli. Jejich umístění závisí na jejich úrovni evolučního vývoje.

1. fyzická sféra

1n; 1p; 1g; 1r; 1s; 1v; 1u – různé živé organismy obývající fyzickou úroveň

2 éterická sféra

2n; 2p; 2g; 2g'; 2r; 2s; 2s' – duchové vyhynulých zvířat a mrtvých zvířat pokračujících v evoluci, kteří žijí na éterické úrovni planety

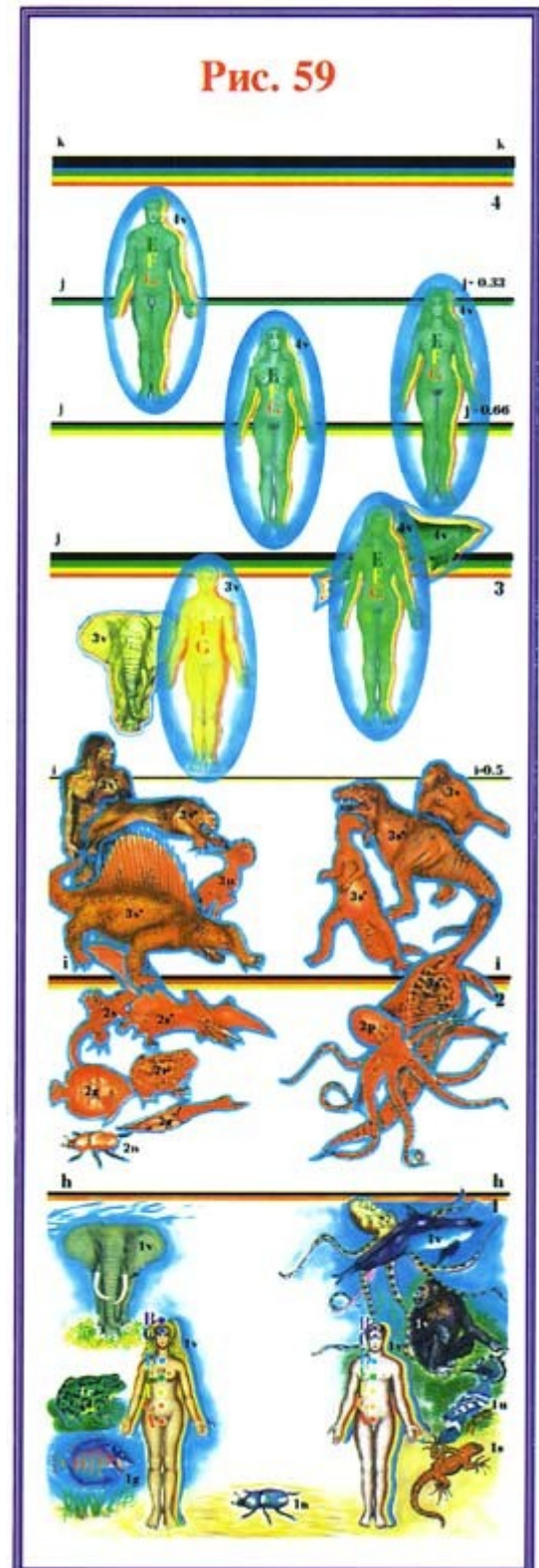
3. astrální sféra se dvěma úrovněmi – nižší astrální a vyšší astrální

3s; 3s'; 3u; 3v; 3v' – duchové vyhynulých zvířat a mrtvých zvířat pokračujících v evoluci, kteří žijí na astrální úrovni planety

4. první mentální sféra se třemi podúrovněmi

4v – duchové duchovně se vyvíjejících zemřelých organismů, obývajících první mentální úroveň planety

h, i, j, k – kvalitativní bariéry

I. Nitroděložní a mimoděložní stádia v evoluci ducha.

Obr. 61 – Vstup lidského ducha do lidského oplodněného vajíčka během početí.

Při splnutí vajíčka a spermie vzniká erupce energie, která vytváří kanál otevírající kvalitativní bariéry mezi planetárními úrovněmi. Lidský duch vstupuje do vajíčka skrze tento kanál.

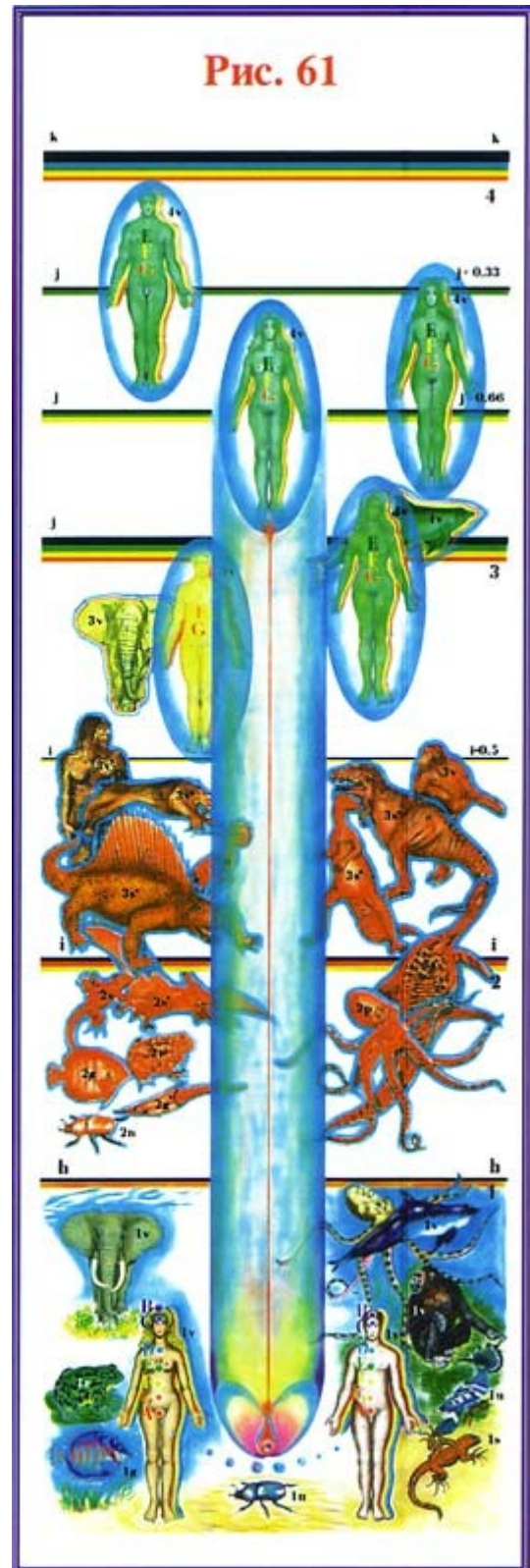
1n; 1p; 1g; 1r; 1s; 1v; 1u – různé organismy žijící na fyzické úrovni

2n; 2p; 2g; 2g'; 2r; 2s; 2s' – duchové vyhynulých zvířat a mrtvých zvířat pokračujících v evoluci, žijících na éterické úrovni planety

3s; 3s'; 3u; 3v; 3v' – duchové vyhynulých zvířat a mrtvých zvířat pokračujících v evoluci, žijících na astrální úrovni planety

4v – duchové duchovně se vyvíjejících, předtím živých organismů obývajících první mentální úroveň planety

h, i, j, k – kvalitativní bariéry

Obr. 62 – Připojení lidského ducha k vajíčku.

Kvalitativní bariéry se uzavírají po vstupu ducha do těla a jeho připojení k vyvíjející se zygotě. Stádium vývoje nového fyzického těla začíná.

1n; 1p; 1g; 1r; 1s; 1v; 1u – různé organizmy žijící na fyzické úrovni

2n; 2p; 2g; 2g'; 2r; 2s; 2s' – duchové vyhynulých zvířat a mrtvých zvířat pokračujících v evoluci, žijících na éterické úrovni planety

3s; 3s'; 3u; 3v; 3v' – duchové vyhynulých zvířat a mrtvých zvířat pokračujících v evoluci, žijících na astrální úrovni planety

4v – duchové duchovně se vyvíjejících, předtím živých organismů obývajících první mentální úroveň planety

h, i, j, k – kvalitativní bariéry

Obr. 63 – Nitroděložní období vývoje člověka.

J₀ – úroveň evolučního vývoje bezobratlých

J₁ – úroveň evolučního vývoje ryb

J₂ – úroveň evolučního vývoje obojživelníků

J₃ – úroveň evolučního vývoje plazů

J₄ – úroveň evolučního vývoje savců

J₅ – úroveň evolučního vývoje člověka

t₁ – okamžik vstupu ducha ryby do vyvíjejícího se embrya

t₂ – okamžik výstupu ducha ryby z embrya a vstupu ducha obojživelníka

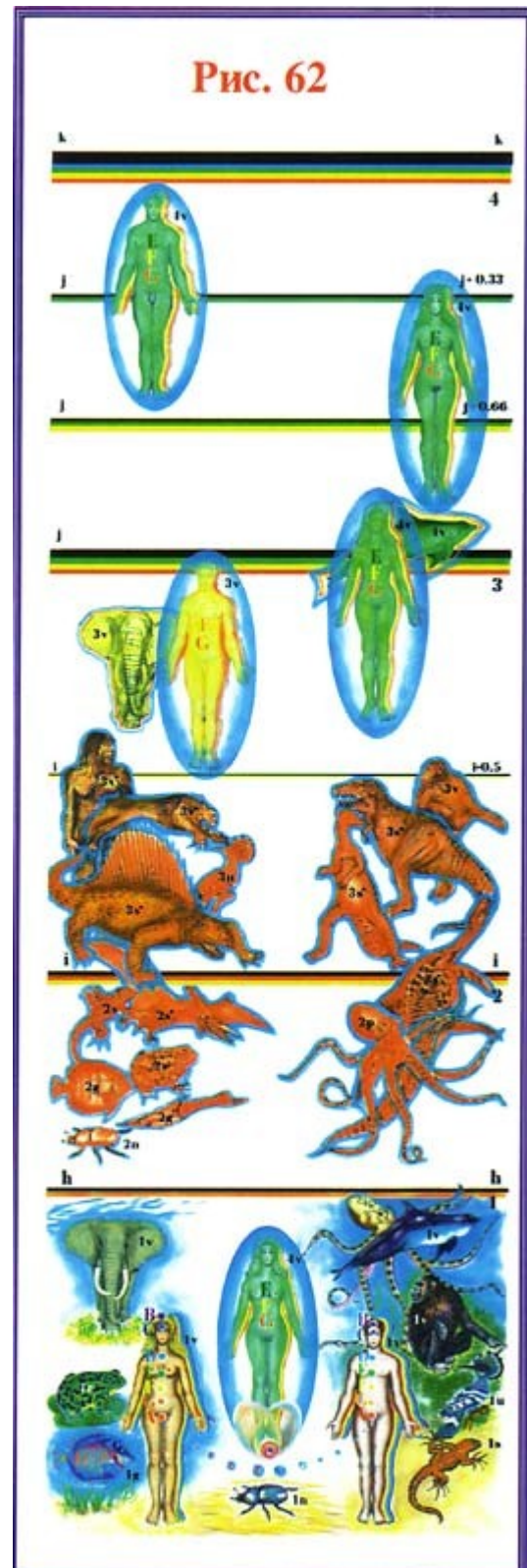
t₃ – okamžik výstupu ducha obojživelníka z embrya a vstupu ducha plaza

t₄ – okamžik výstupu ducha plaza z embrya a vstupu ducha savce

t₅ – okamžik výstupu ducha savce z embrya a vstupu lidského ducha

φ₁ – interval kvalitativního vývoje lidského embrya, kdy je v lidském embryu přítomen duch ryby

φ₂ – interval kvalitativního vývoje lidského embrya, kdy je v lidském embryu přítomen duch

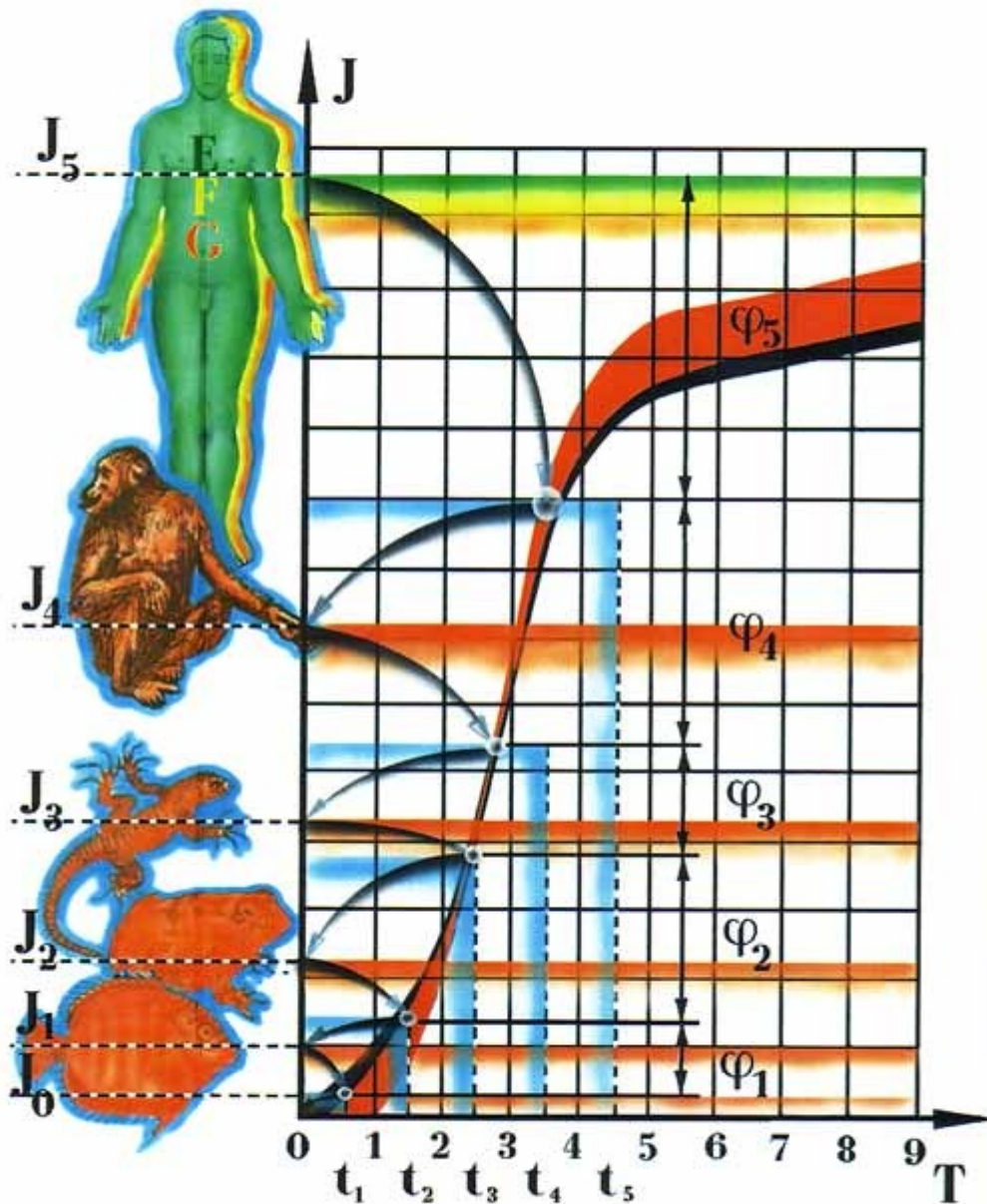

obojživelníka

φ_3 – interval kvalitativního vývoje lidského embrya, kdy je v lidském embryu přítomen duch plaza

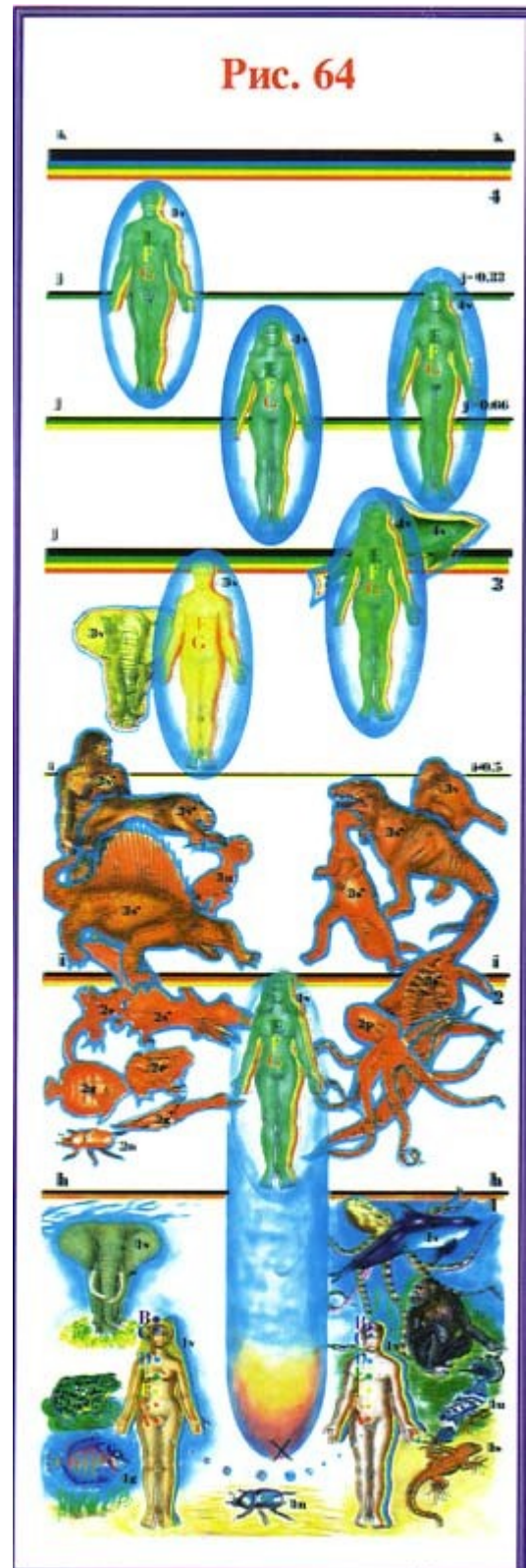
φ_4 – interval kvalitativního vývoje lidského embrya, kdy je v lidském embryu přítomen duch savce

φ_5 – úroveň kvalitativního vývoje lidského embrya, kdy do embrya vstoupí lidský duch

Obr. 64 – Vypuzení ducha z embrya během potratu.

Energetická erupce postačuje pouze na to, aby otevřela kanál na éterickou a nižší astrální úroveň. Duch trpí nedostatkem ochrany a stává se kořistí astrálních zvířat. Potrat nejčastěji ústí ve smrt ducha. (Poznámky pro obr. 64 jsou stejné jako pro obr. 61)

Obr. 65 – Postnatální vývoj fyzického těla duchem.

Po narození duch pokračuje ve vývoji svého fyzického těla a organismus současně obnovuje a dále rozvíjí svá duchovní těla. Tento proces může být pozitivní nebo negativní. Fyzické tělo nemusí být schopné podporovat vitální funkce následkem negativních vnitřních nebo vnějších faktorů. Může to vést až k tomu, že duch mrtvé a neúčinné fyzické tělo opustí.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

J₁ – úroveň evolučního vývoje fyzického těla

J₂ – úroveň evolučního vývoje éterického těla ducha před jeho vstupem při početí

J₃ – úroveň evolučního vývoje astrálního těla ducha před jeho vstupem při početí

J₄ – úroveň evolučního vývoje prvního mentálního těla ducha před jeho vstupem při početí

J_{2'} – úroveň evolučního vývoje éterického těla ducha při jeho odchodu v okamžiku smrti

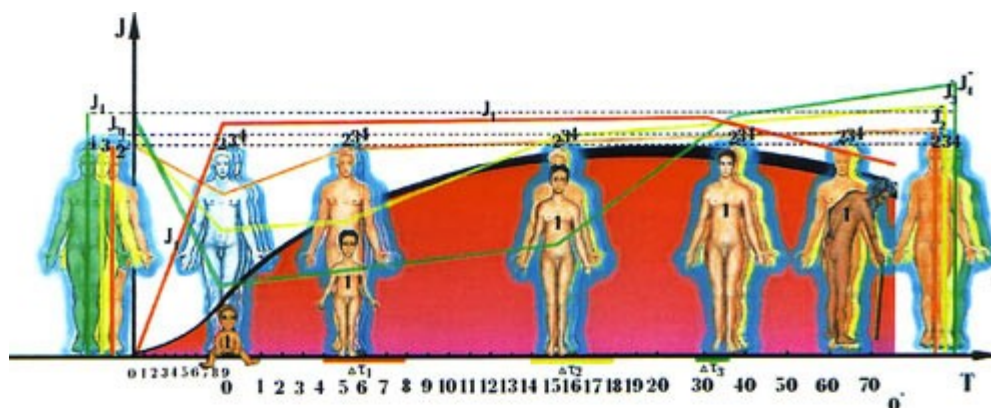
J_{3'} – úroveň evolučního vývoje astrálního těla ducha při jeho odchodu v okamžiku smrti

J_{4'} – úroveň evolučního vývoje prvního mentálního těla ducha při jeho odchodu v okamžiku smrti

Δτ₁ – časový interval horní hranice v letech na ose času, kdy má éterické tělo možnost vývoje

Δτ₂ – časový interval horní hranice v letech na ose času, kdy je astrální tělo schopné vývoje

Δτ₃ – časový interval horní hranice, kdy je první mentální tělo schopné vývoje

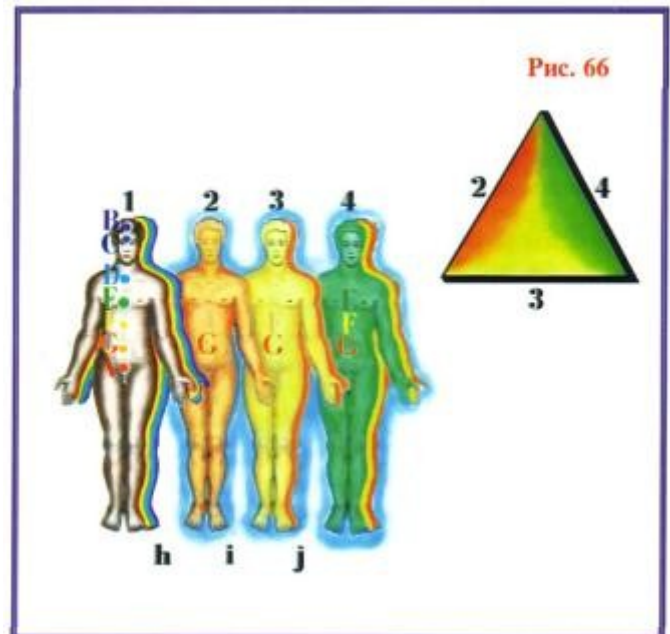
J. Harmonické podmínky pro vývoj lidského ducha.

Obr. 66 – Normální rovnováha toku primárních hmot.

Proudy primárních hmot skrze duchovní těla jsou v rovnováze, když je normální vývoj.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

h, i, j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

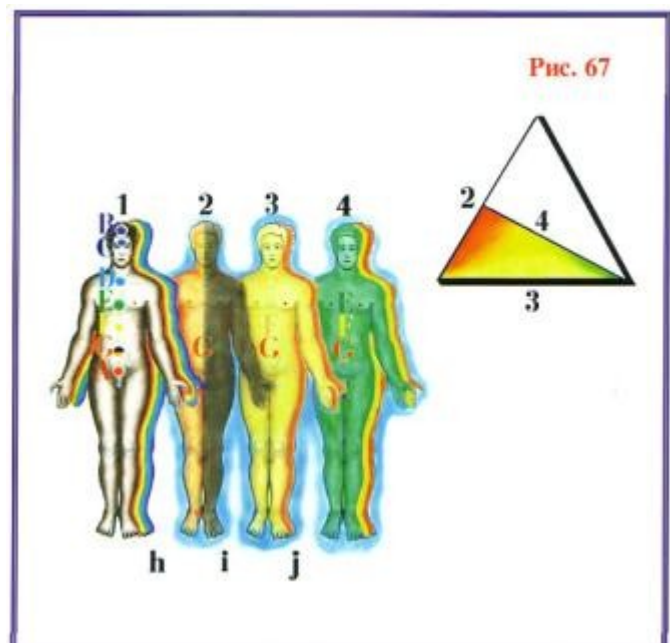

Obr. 67 – Rovnováha primárních hmot, kdy je blokováno éterické tělo.

Astrální a první mentální tělo se nevyvíjejí, pokud existuje blokáda nebo porucha ve vývoji éterického těla. Tok primárních hmot skrze duchovní těla je nevyvážený.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

h, i, j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

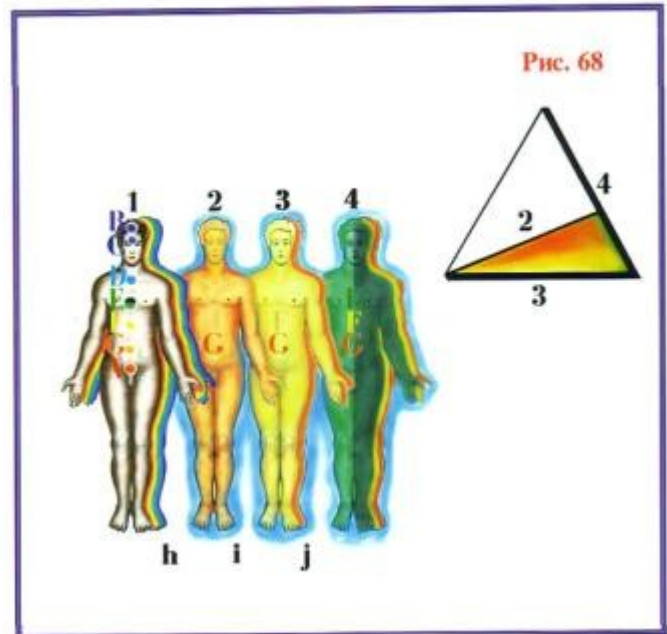

Obr. 68 – Rovnováha primárních hmot, kdy je blokováno první mentální tělo.

V případě poruchy nebo blokády prvního mentálního těla se nerozvíjí inteligence. Tok primárních hmot skrze duchovní těla je nevyvážený.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

h, i, j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

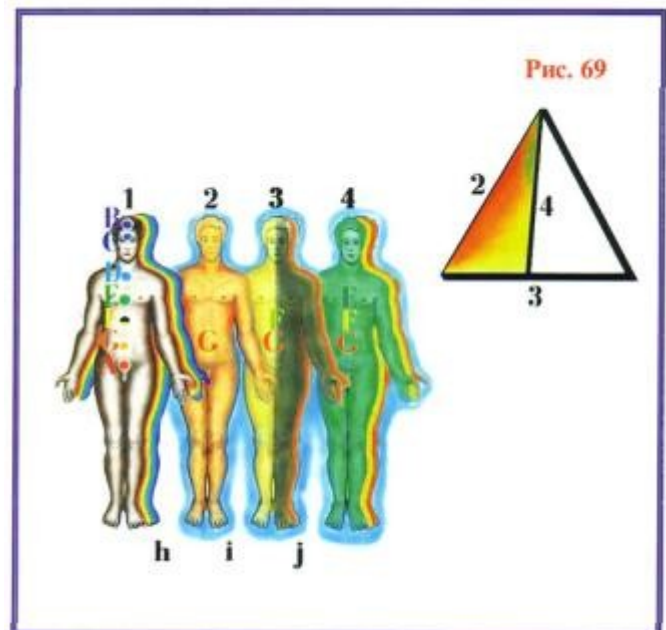

Obr. 69 – Rovnováha primárních hmot, když je blokováno astrální tělo.

Pokud existuje porucha nebo blokáda ve vývoji astrálního těla, nevyvíjí se lidské vyšší astrální tělo. Nadbytečný vývoj nižšího astrálního těla vede k nedostatku vyšších emocí a přílišnému rozmachu nižších emocí, jako jsou žárlivost, závist, sobectví, sadismus, pornografie atd.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

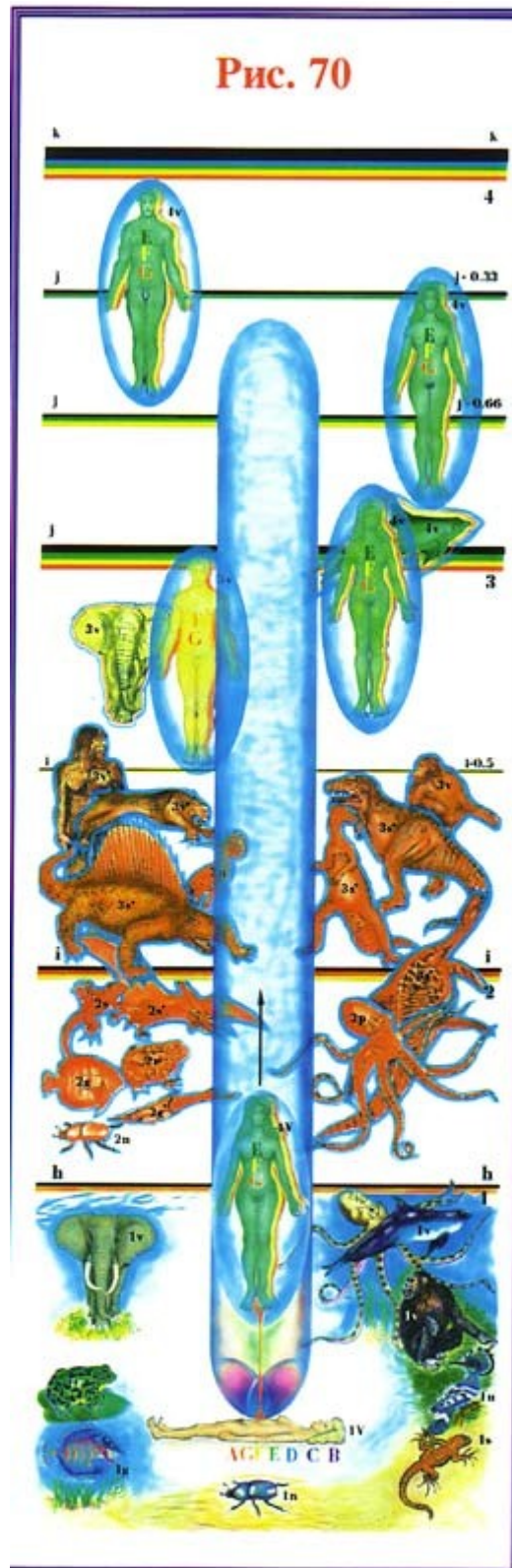
h, i, j – kvalitativní bariéry mezi úrovněmi

K. Smrt fyzického těla.

Obr. 70 – Vytvoření kanálu.

V okamžiku smrti vytryskne energie z těla a vytvoří kanál, aby duch mohl opustit tělo a přesunout se na vhodnou planetární úroveň (Poznámky jsou stejné jako u obr. 61)

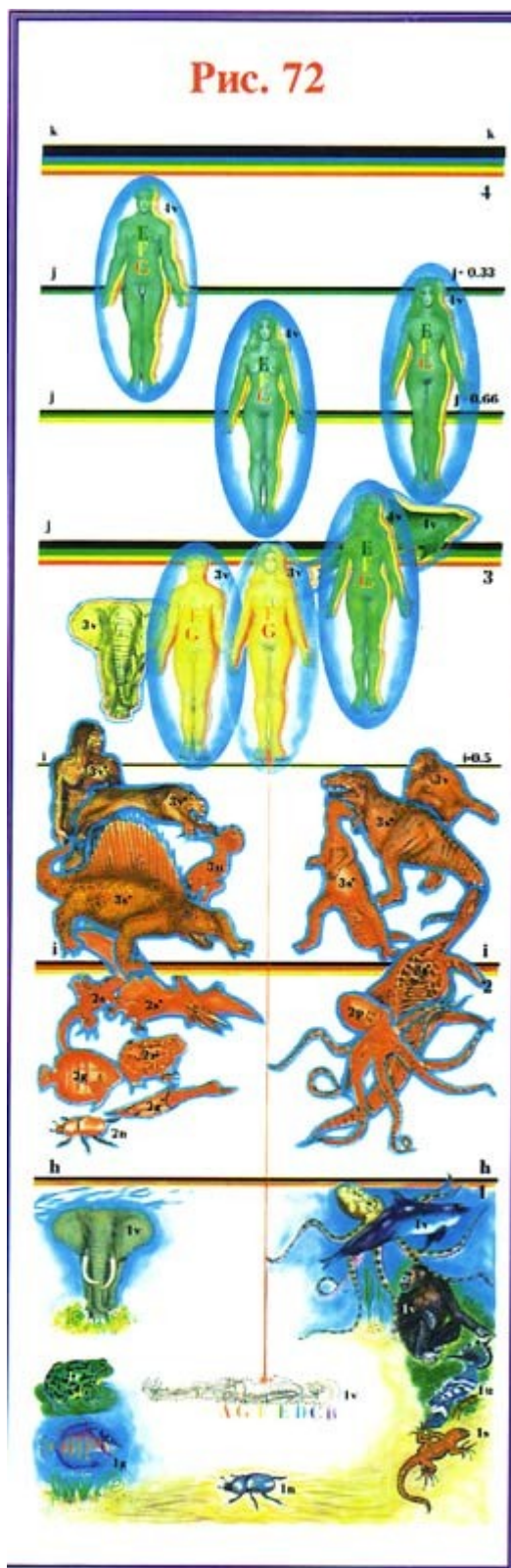

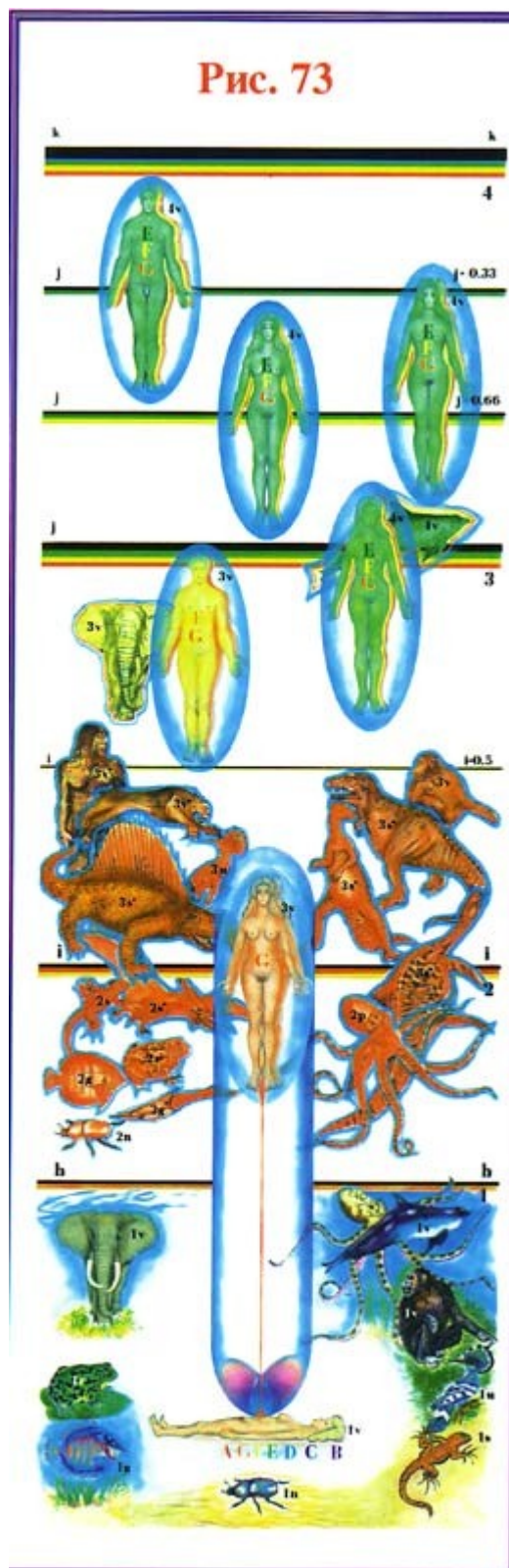

Obr. 72 – Uzavření bariér.

Přibližně během dvou minut kanál zmizí, všechny bariéry se uzavřou a duch zůstává připoután k mrtvému fyzickému tělu pouze tenkým vláknem červené primární hmoty. (Poznámky stejné jako u **obr. 61**)

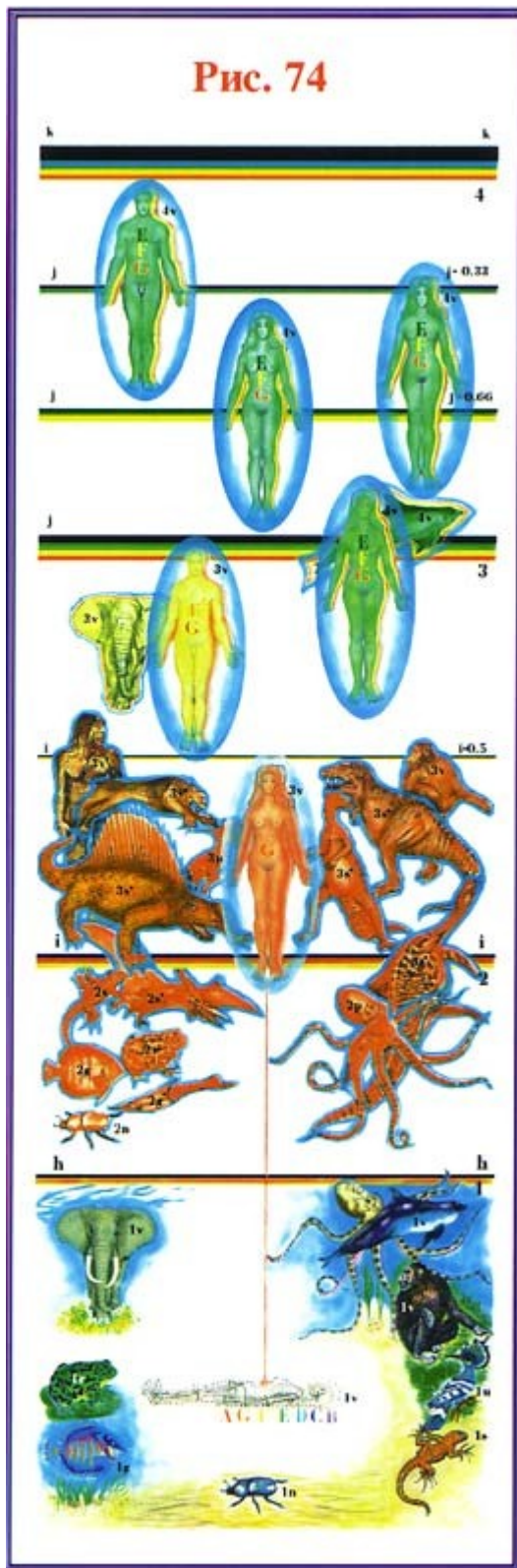

Obr. 73 – Pokud je úroveň duchovního vývoje nižší, kanál dosáhne jenom na nižší astrální úroveň. (Poznámky stejné jako u **obr. 61**)

Obr. 74 – Kanál zmizí.

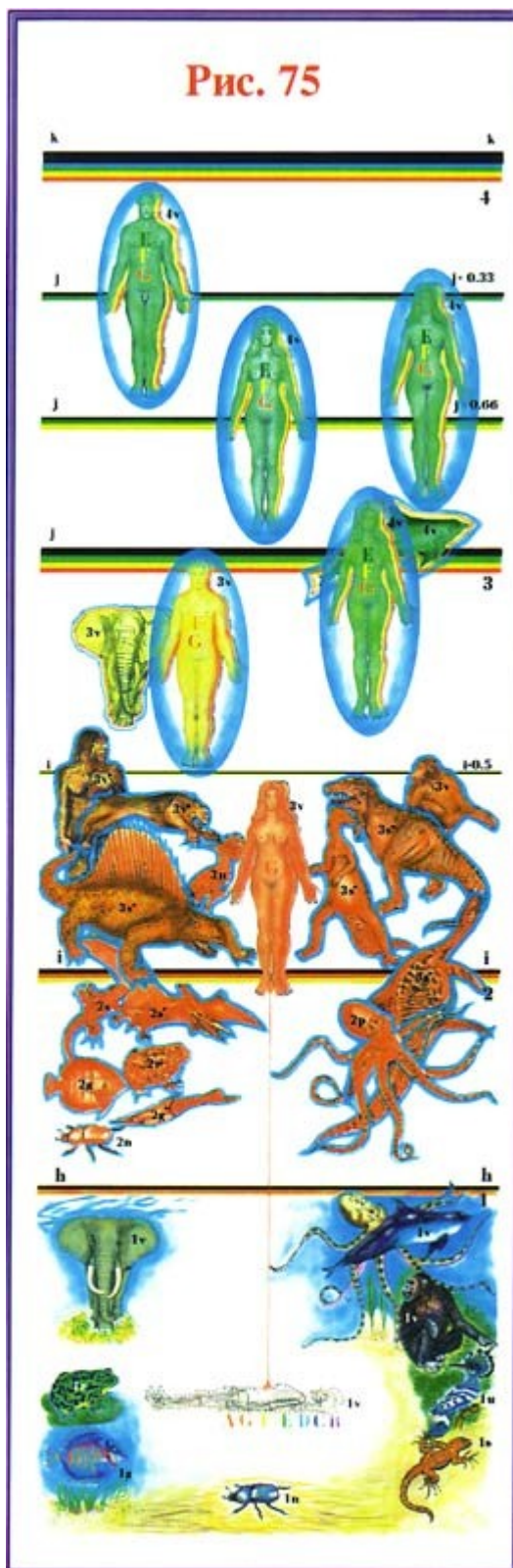
Kanál spojující ducha s mrtvým fyzickým tělem kompletně zmizí teprve po vymizení všech stop organické substance v lidské kostře. (Poznámky stejné jako u **obr. 61**)

Obr. 75 – Zničení lidského ducha.

Bez ochranného štítu bude na nižší astrální úrovni lidský duch obklopen a sežrán astrálními zvířaty. V takovém případě lidský duch navždy zmizí. (Poznámky stejné jako u obr. 61)

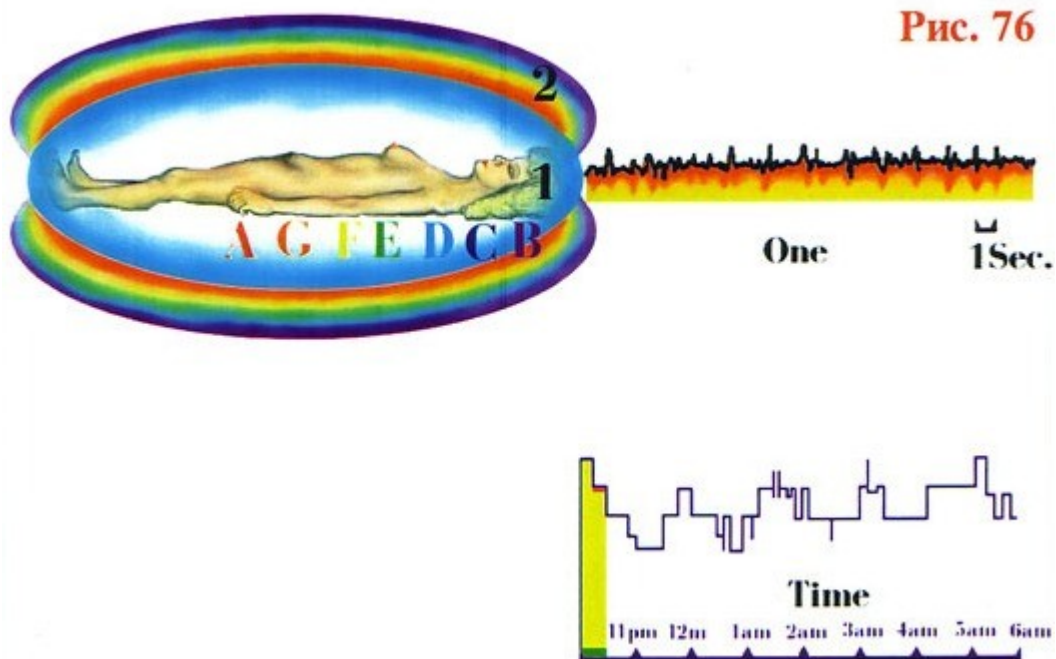
L. Stádia lidského spánku.

Obr. 76 – První stádium spánku.

Mozek začíná nastavovat svůj pracovní cyklus do stavu, kdy se duch může pohybovat mimo hranice fyzického těla.

1. fyzické tělo
2. ochranný obal

A,G,F...atd. – primární hmoty proudící skrze specifické čakry

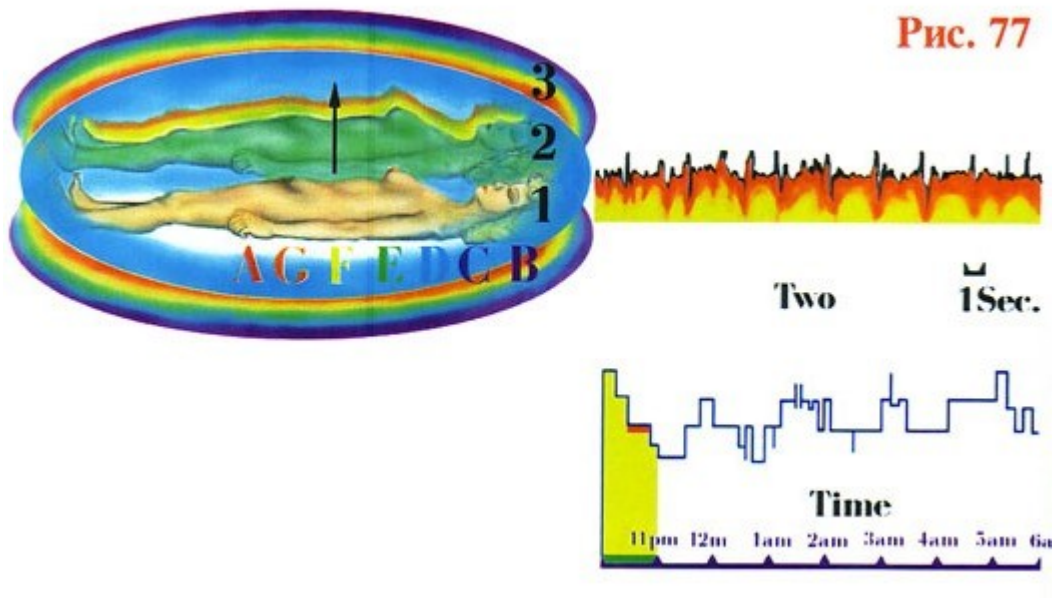

Obr. 77 – Druhé stádium spánku.

Mozek pokračuje v nastavování svého pracovního cyklu, aby umožnil duchu opustit tělo (začíná dislokace).

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal

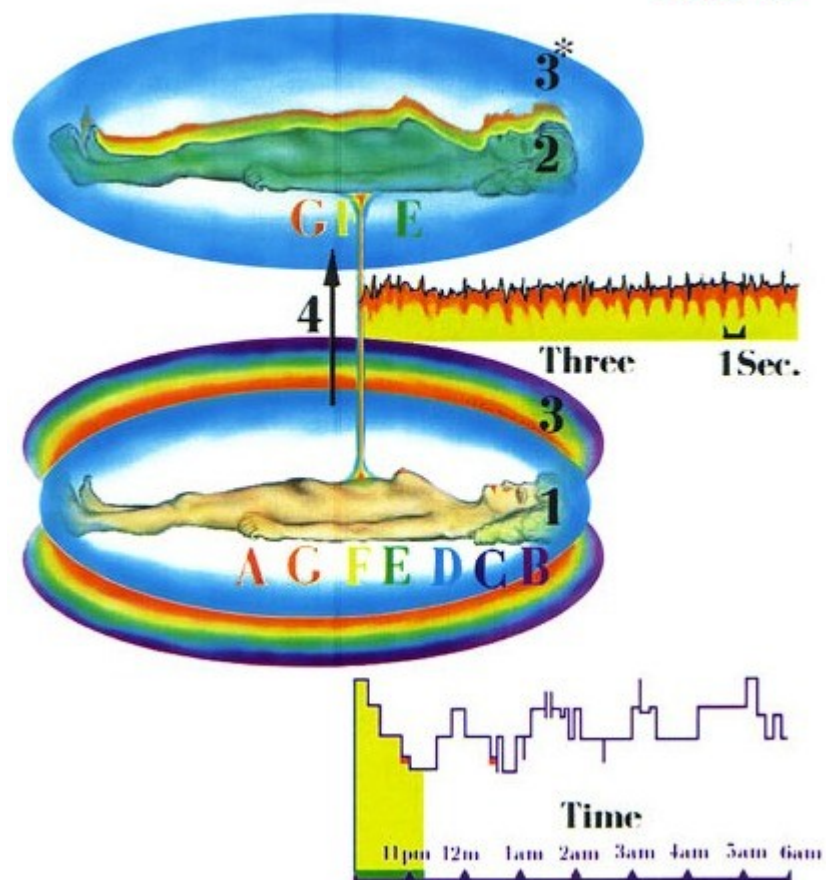

Obr. 78 – Třetí stádium spánku.

Duch zcela opouští tělo. Spojení mezi fyzickým tělem a duchem zajišťuje šňůra, takže během celé doby spánku zůstává duch „připoutaný“ k fyzickému tělu.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo

Рис. 78

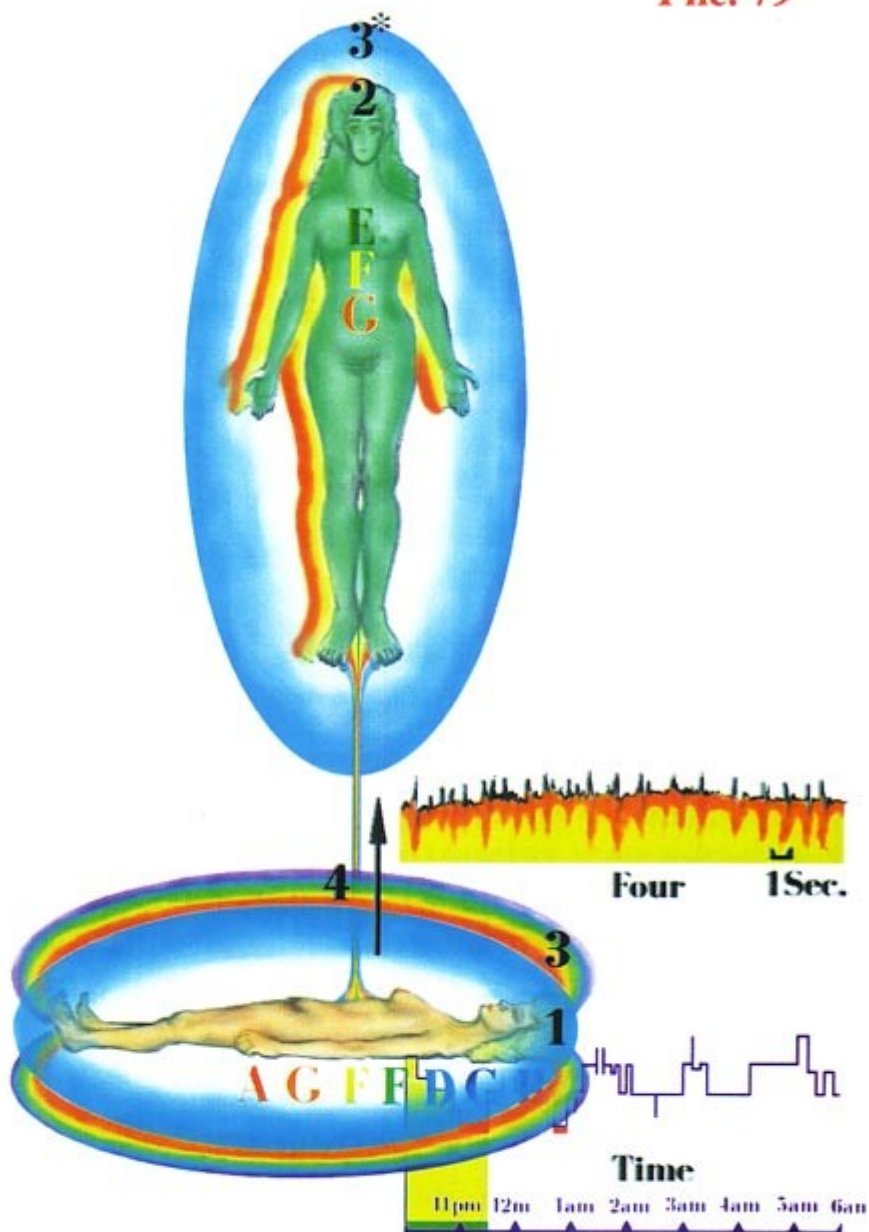

Obr. 79 – Čtvrté stádium spánku.

Mozek je zcela přednastaven na pracovní režim, kdy je duch mimo tělo.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo

Рис. 79

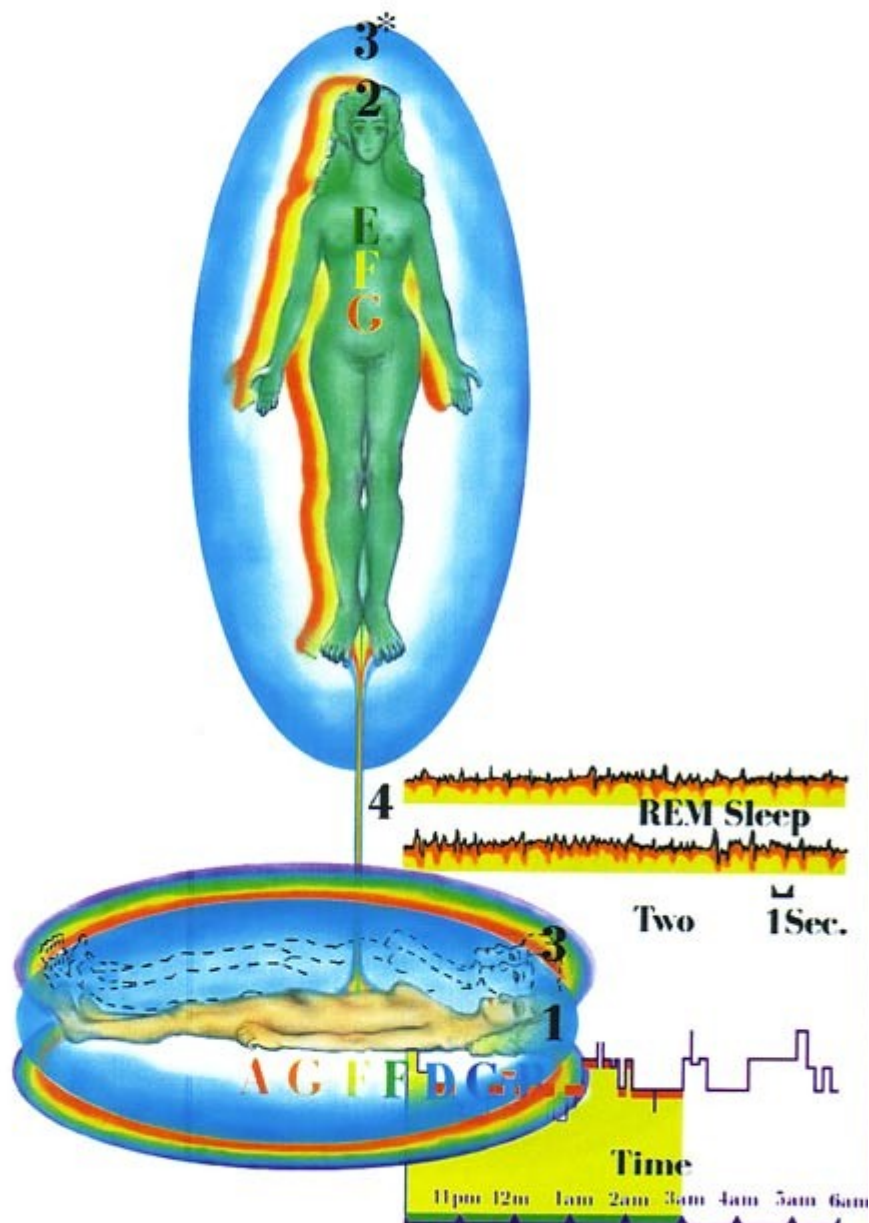

Obr. 80 – Stádium hlubokého spánku.

Mozek zůstává v pohotovostním režimu. Periodické erupce mozkové aktivity chrání mozek před úplným vypnutím.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo

Рис. 80

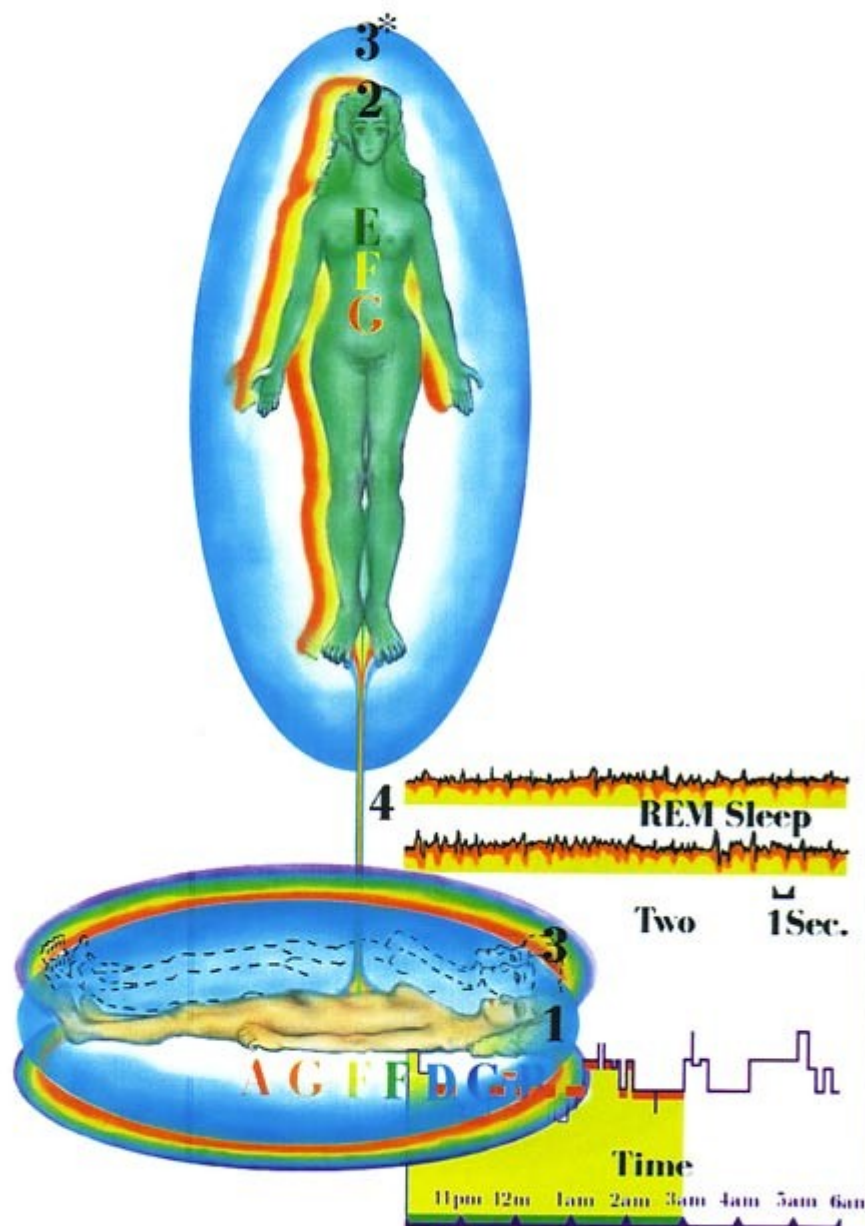

Obr. 81 – Stádium probuzení.

Silné impulzy aktivují mozek a vytváří podmínky, aby duch mohl opět vstoupit do fyzického těla

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo

Рис. 80

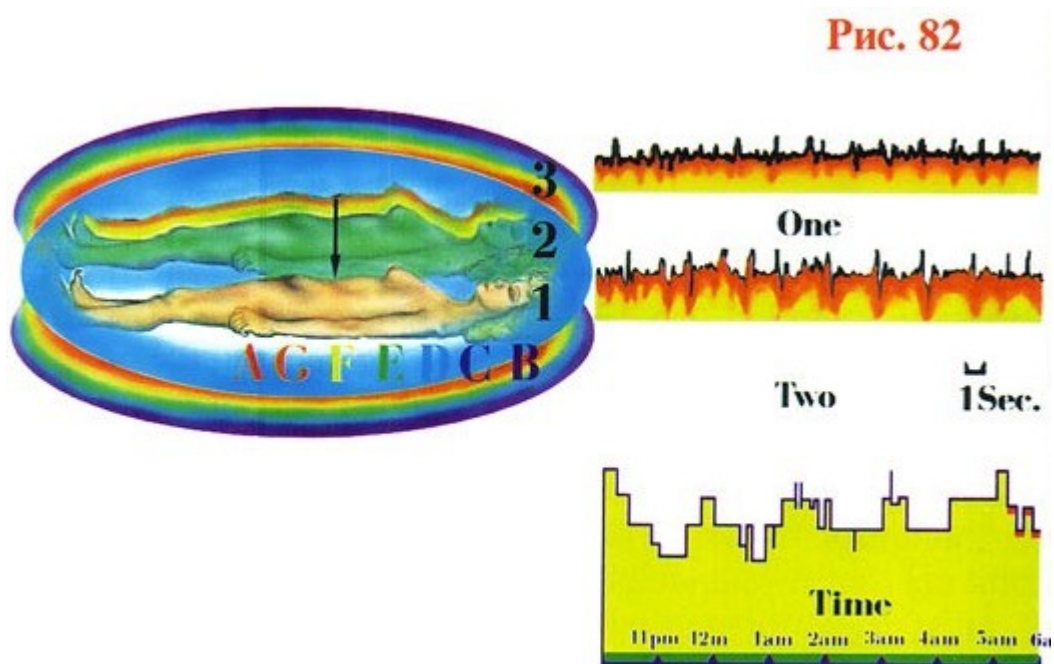

Obr. 82 – Návrat ducha do těla.

Mozek generuje signály, které otevírají ochranný štít fyzického těla a dovolují duchu opětovně vstoupit do svého fyzického těla.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal

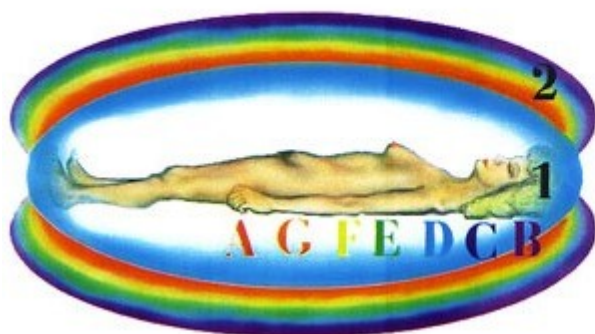

Obr. 83 – Duch a tělo jsou jedno.

V okamžiku probuzení se všechny mozkové procesy navracejí do svého počátečního stavu, při kterém duch a tělo fungují jako jednotný systém.

1. fyzické tělo
2. duch

Рис. 83

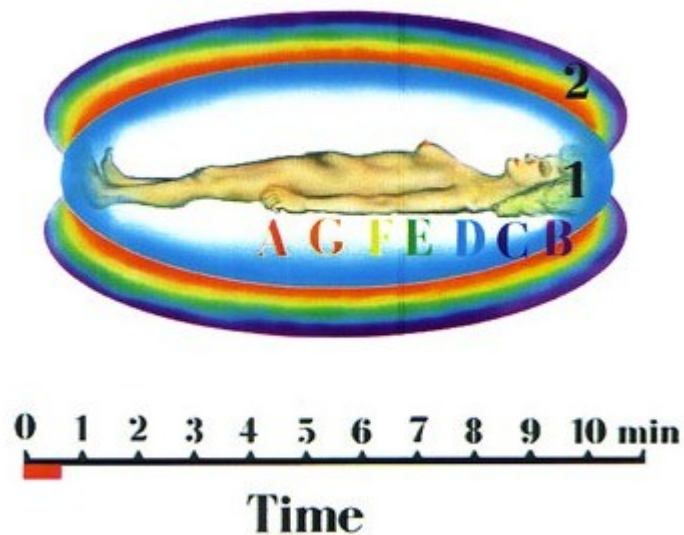
M. Stádia smrti.

Obr. 84 – Počáteční okamžik smrti.

Vitální substance přestávají zásobovat mozek.

1. fyzické tělo
2. duch

Рис. 84

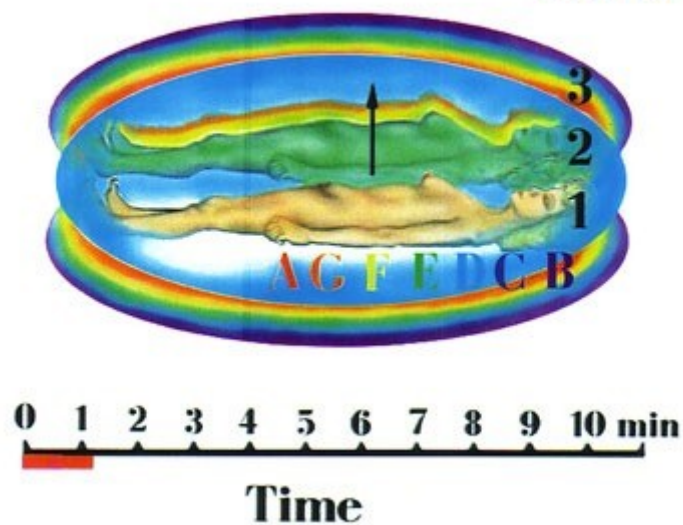

Obr. 85 – Duch začíná opouštět tělo.

Nedostatek vitálních substancí přepíná mozek do stavu minimální aktivity, podobné stavu během spánku. Ve stejný čas se duch začíná oddělovat od těla.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal

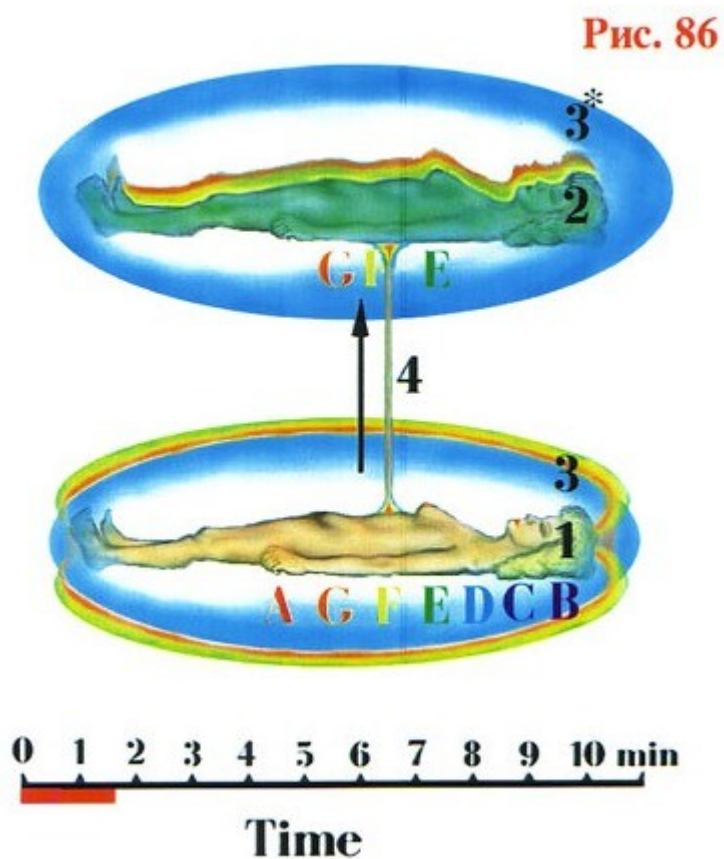
Рис. 85

Obr. 86 – Odchod ducha.

Mozek se přesouvá na nižší hladinu aktivity poté, co jsou všechny jeho rezervy vyčerpány. Nyní se začíná rozpadat ochranný obal. Duch pokračuje v opouštění těla.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal (psi-pole) ducha
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo

Obr. 87 – Úplný odchod ducha.

Ochranné pole fyzického těla se dál rozpadá. Duch se zcela oddělí od těla.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo

Obr. 88 – Kanál během smrti.

Destrukce ochranného obalu fyzického těla uvolní erupci energie, která otevře kanál, skrze který může duch cestovat na jiné planetární úrovni.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo
5. kanál, kterým duch odchází na jiné úrovni planety

Рис. 88

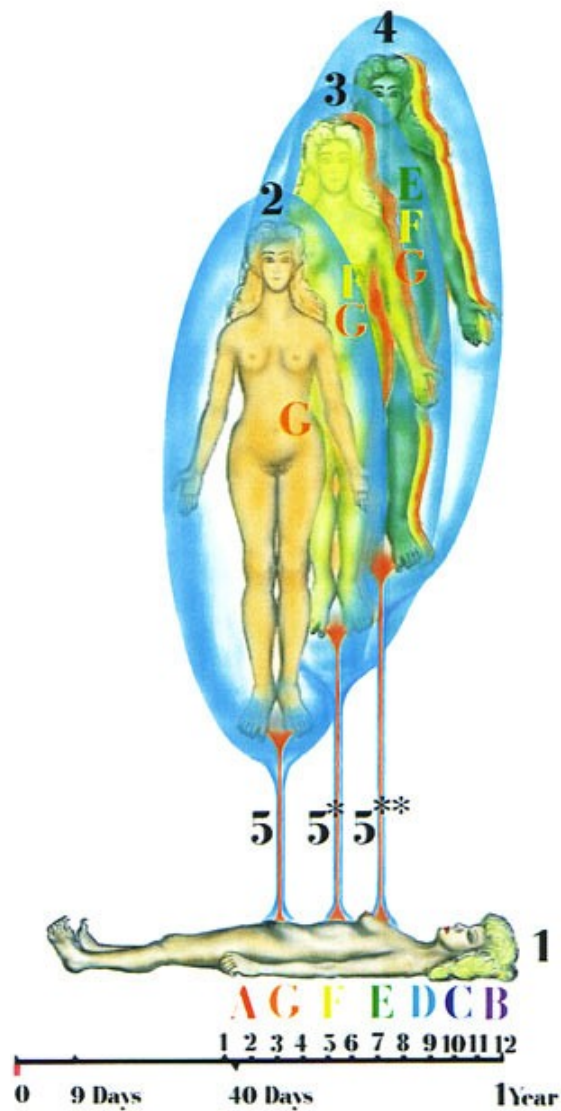

Obr. 89 – Tři šňůry.

První buňky, které ve fyzickém organismu umírají, jsou mozkové neurony. Kanál spojující ducha s jeho mrtvým fyzickým tělem má tři pod-kanály nebo šňůry, které spojují fyzické tělo s éterickým, prvním astrálním a mentálním tělem.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo
5. šňůra spojující mrtvé fyzické tělo s éterickým tělem
- 5*. šňůra spojující mrtvé fyzické tělo s astrálním tělem
- 5**. šňůra spojující mrtvé fyzické tělo s prvním mentálním tělem

Рис. 89

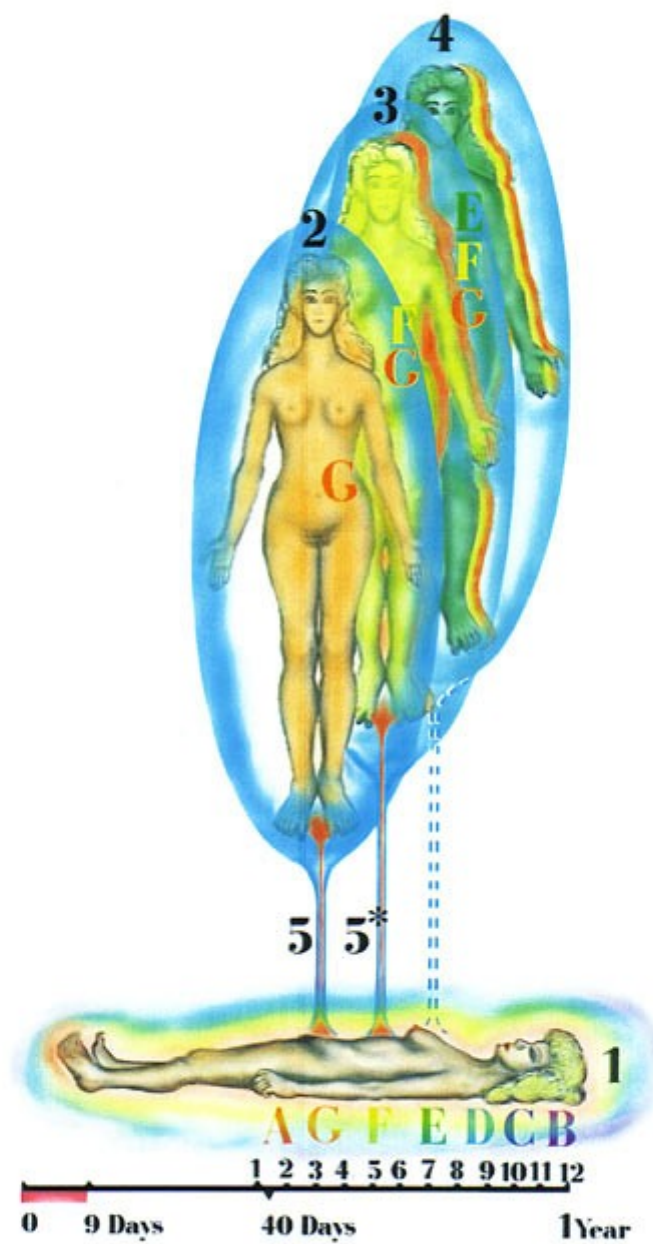

Obr. 90 – Šňůra mezi fyzickým tělem a prvním mentálním tělem se přeručí za devět dní po rozpadu fyzického těla.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo
5. šňůra spojující mrtvé fyzické tělo s éterickým tělem
- 5*. šňůra spojující mrtvé fyzické tělo s astrálním tělem

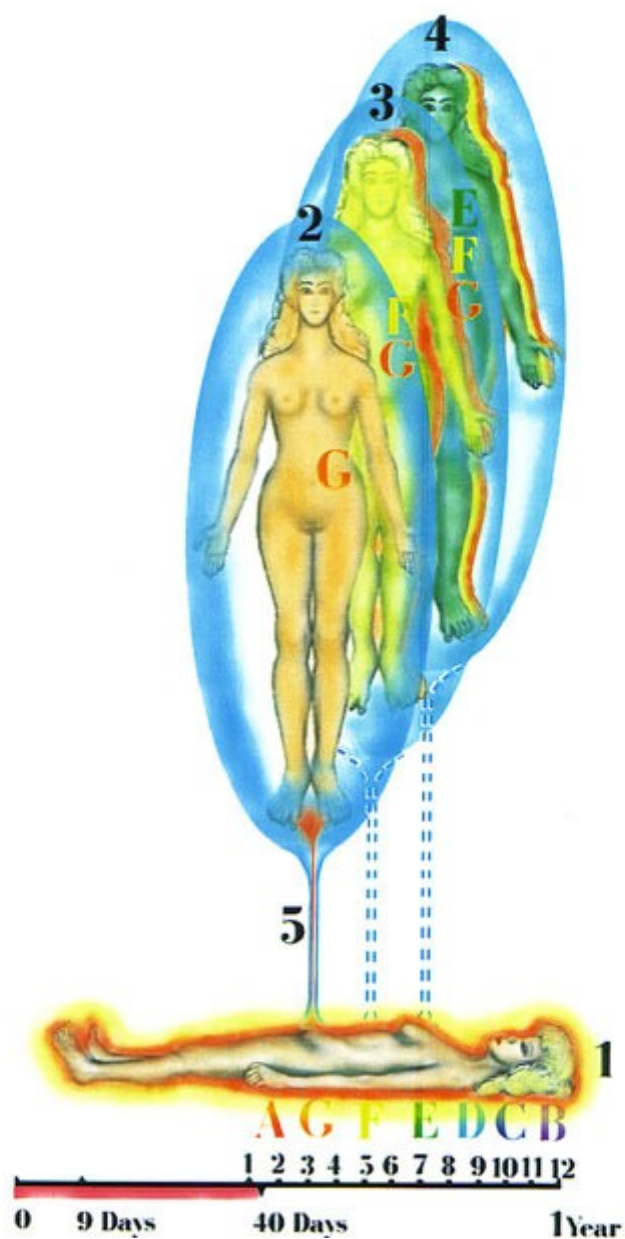
Рис. 90

Obr. 91 – Šňůra mezi fyzickým tělem a astrálním tělem se přeručí za čtyřicet dní po rozpadu fyzického těla.

1. fyzické tělo
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo
5. šňůra spojující mrtvé fyzické tělo s éterickým tělem

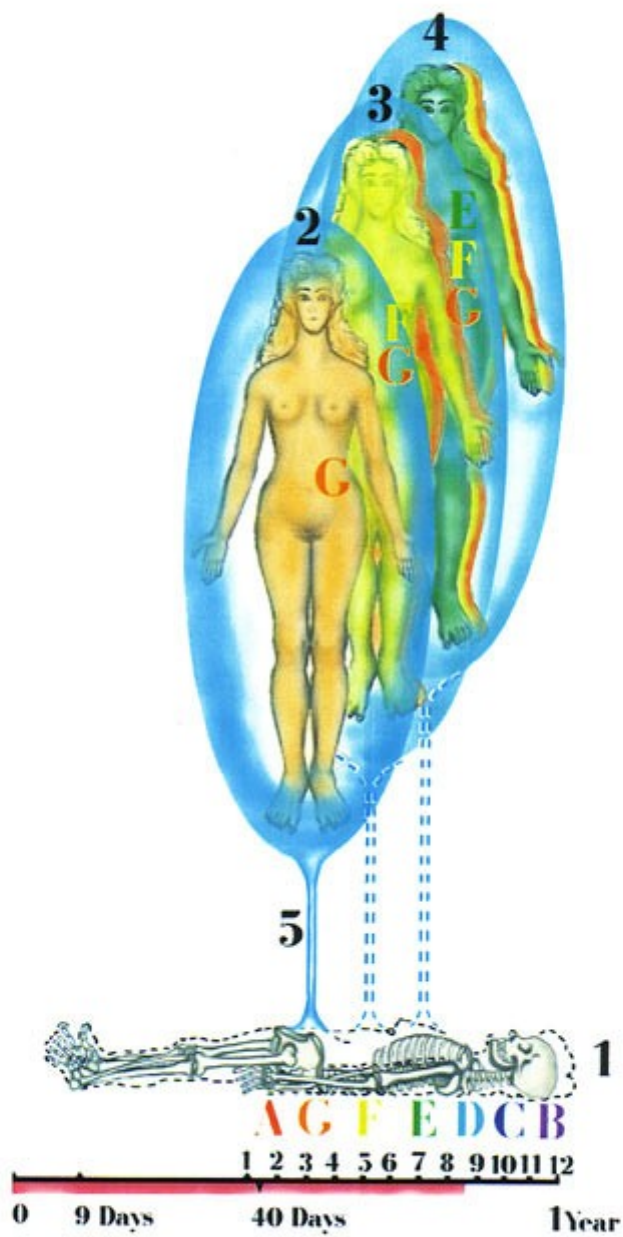
Рис. 91

Obr. 92 – Rozpad organických substancí pokračuje.

1. lidská kostra
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo
5. šňůra spojující lidskou kostru s éterickým tělem

Рис. 92

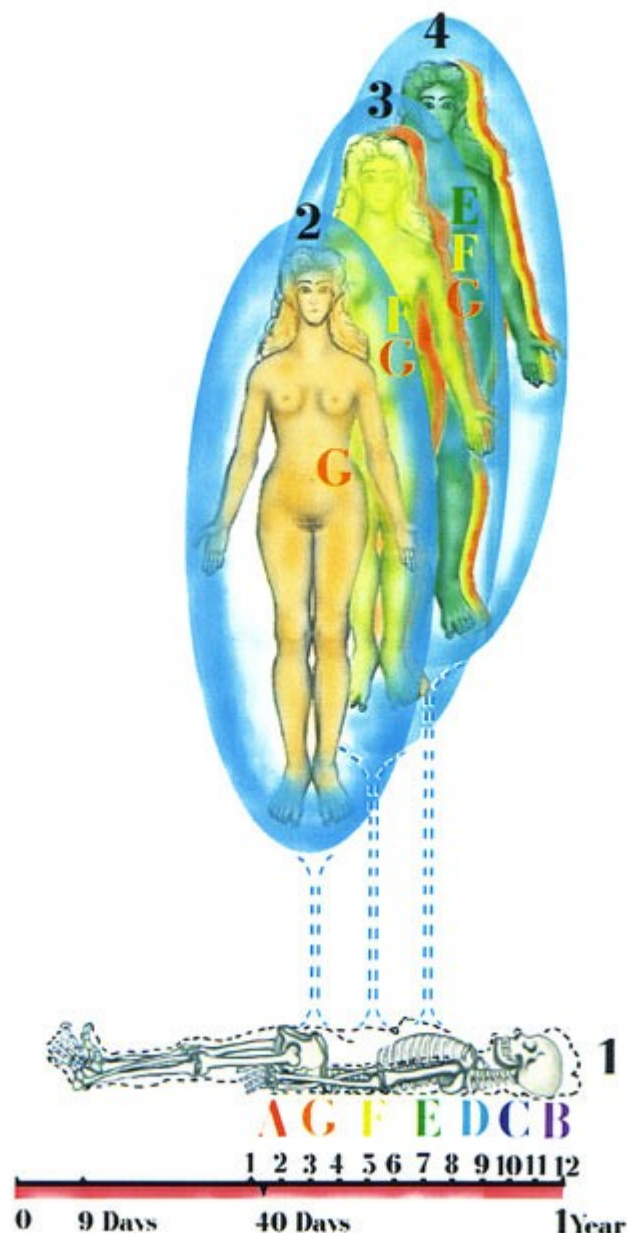

Obr. 93 – Přerušuje se poslední šňůra.

Po uplynutí jednoho roku se lidská kostra rozpadá na neorganické substance. Rozpadly se všechny organické substance, které nesly informace o mrtvé osobě a jejím duchu. Přerušuje se šňůra spojující ostatky člověka s éterickým tělem.

1. lidská kostra
2. éterické tělo
3. astrální tělo
4. první mentální tělo

Рис. 93

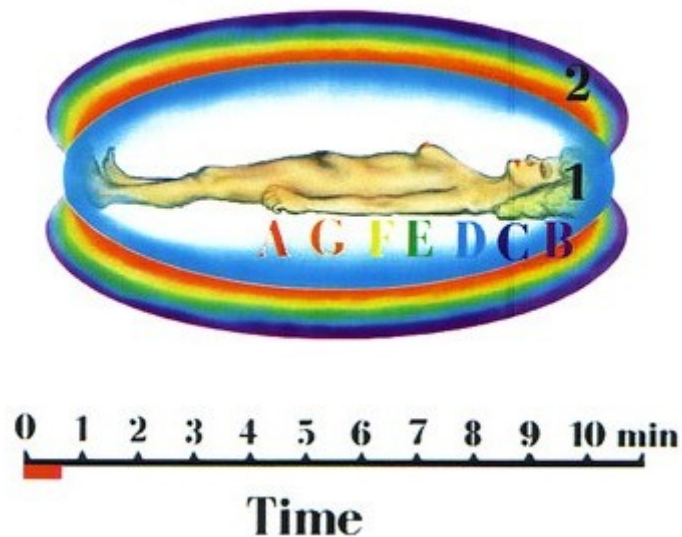
N. Stádia klinické smrti.

Obr. 94 – První stádium.

Klinickou smrt vyvolá přerušení zásobování mozku vitálními substancemi, které jsou nezbytné k tomu, aby udržovaly život mozkových neuronů.

1. fyzické tělo
2. ochranný obal fyzického těla.

Рис. 94

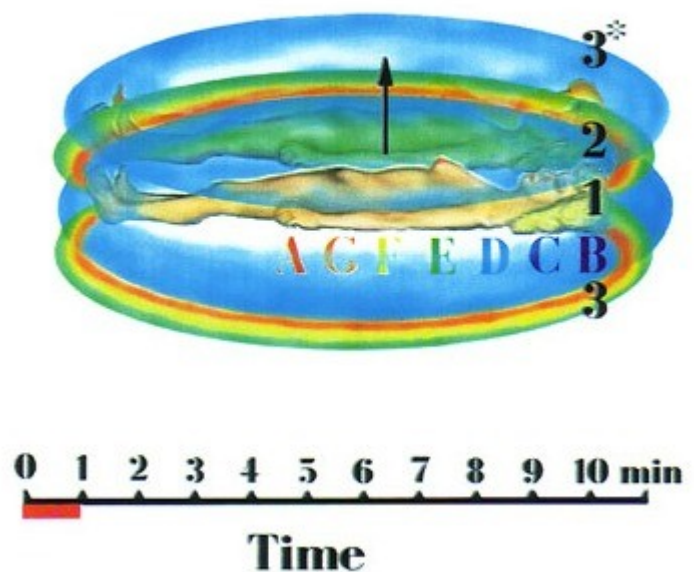

Obr. 95 – Druhé stádium.

Duch se začíná oddělovat od těla. Nedostatek vitálních substancí přepíná mozek do stavu minimální aktivity, podobné stavu během spánku. Ve stejný čas se duch začíná oddělovat od těla.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha

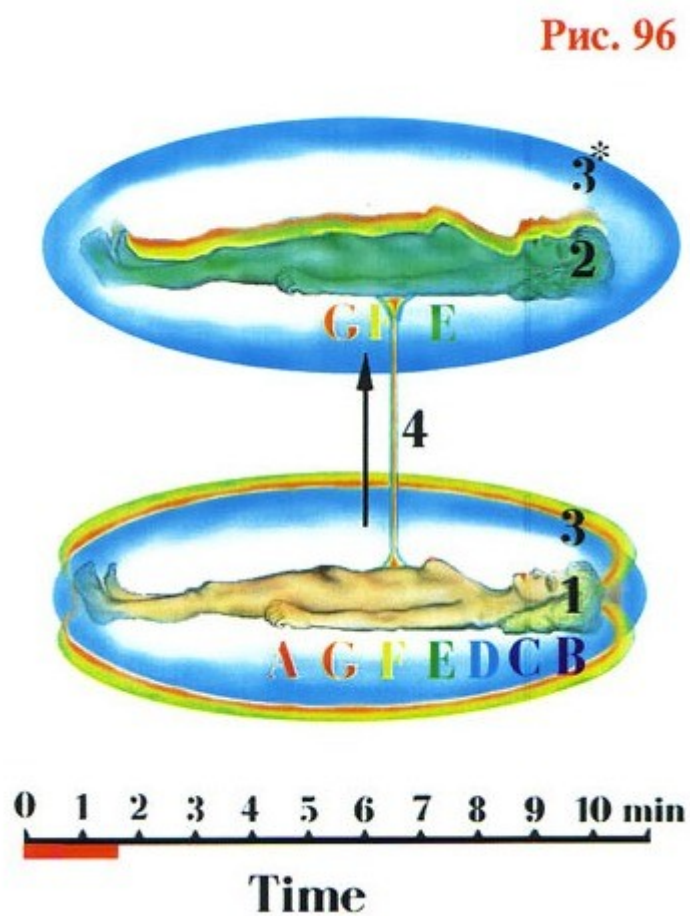
Рис. 95

Obr. 96 – Třetí stádium.

Další oddělování ducha od těla. Mozek se přesouvá na nižší hladinu aktivity poté, co jsou všechny jeho rezervy vyčerpány. Začíná se rozpadat ochranný obal těla.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal (psi-pole) ducha
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo

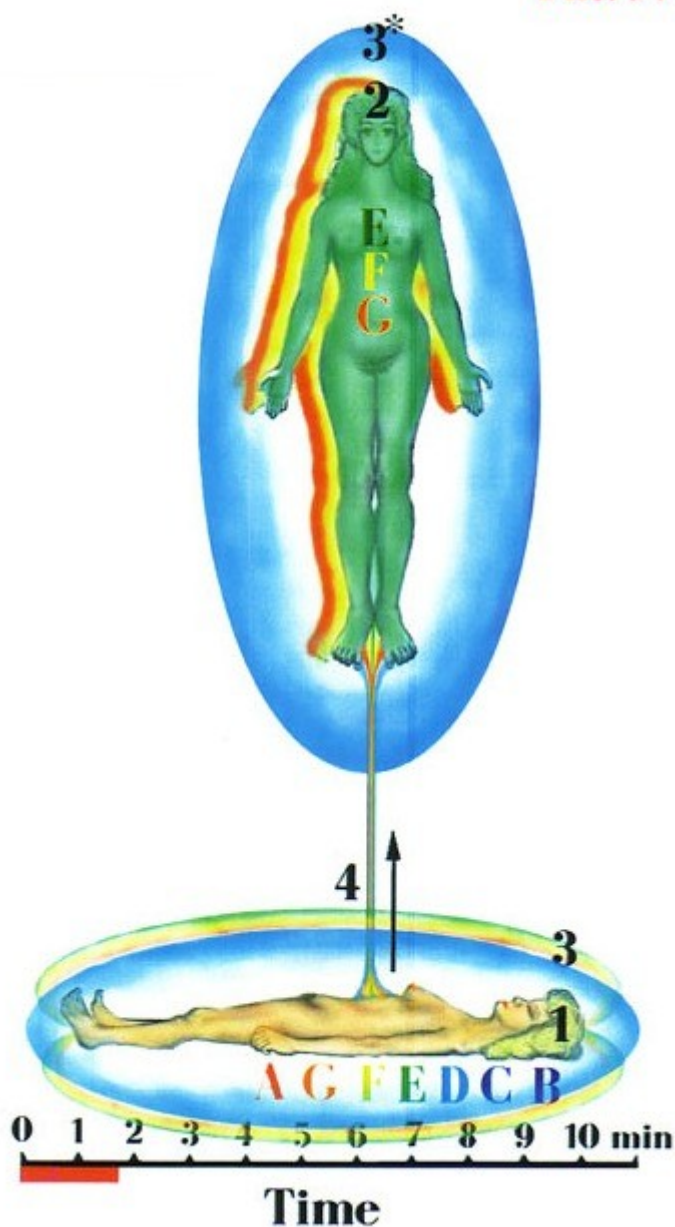

Obr. 97 – Čtvrté stádium.

Úplný odchod ducha. Duch zcela opustil tělo a ochranný obal těla se dál rozpadá.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo

Рис. 97

Obr. 98 – Páté stádium.

Ztráta obalu. Duch zcela opustil tělo a ochranný obal těla se zcela rozpadá.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo
5. kanál používaný duchem pro přesun na jinou planetární úroveň

t_1 – okamžik, kdy se vytváří kanál, který otevírá kvalitativní bariéry

t_2 – doba, kdy nastupuje klinická smrt; dokud trvá t_2 , je naživu většina mozkových neuronů

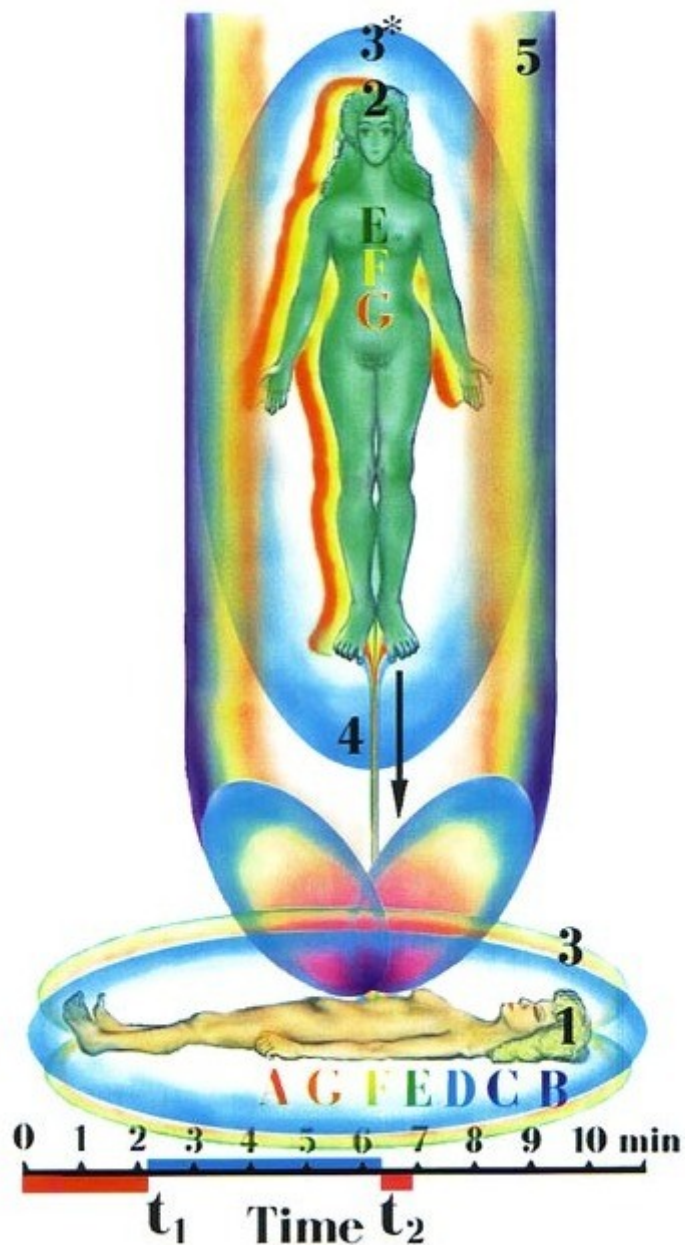
Obr. 99 – Obnovení mozkové aktivity.

Když kůra mozková začne opět dostávat nezbytné vitální substance, mozek začne obnovovat svou normální aktivitu. Vytvoří se tak podmínky, aby se duch mohl vrátit do fyzického těla a obnovit svůj ochranný obal.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo
5. kanál používaný duchem pro přesun na jinou planetární úroveň

t_1 – okamžik vstupu ducha do kanálu

t_2 – okamžik návratu ducha kanálem do fyzického těla

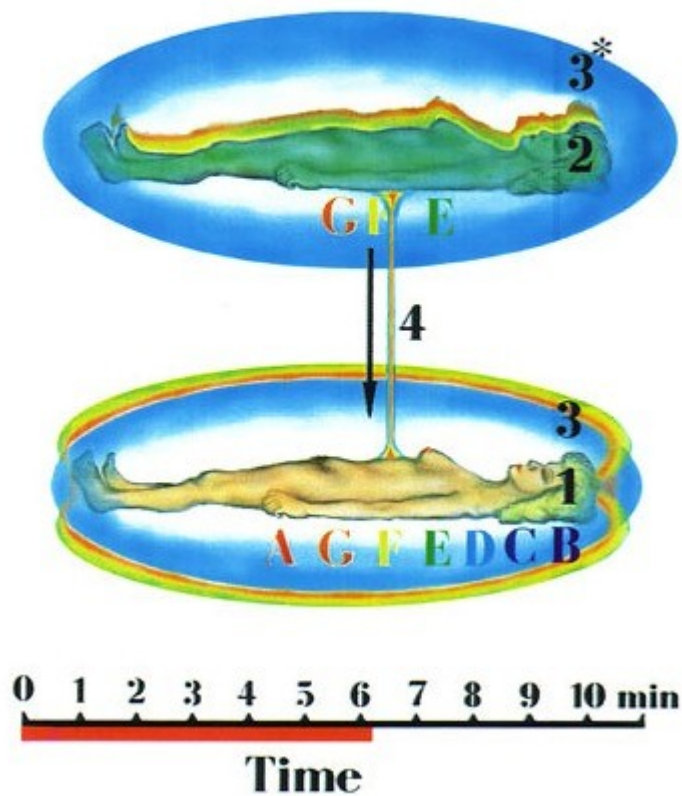

Obr. 100 – Obnovení obalu.

Ochranný obal okolo fyzického těla se obnovuje, jakmile se aktivita mozku vrátí k normálu.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha
4. šňůra spojující ducha a fyzické tělo

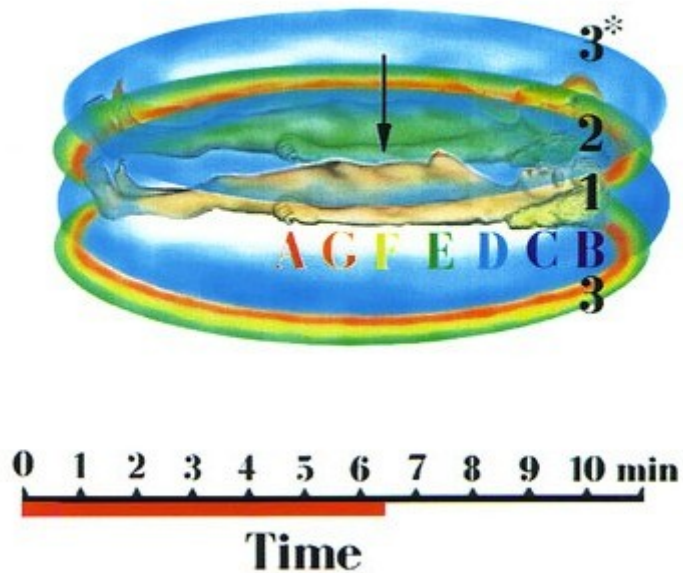
Рис. 100

Obr. 101 – Duch se vrací do fyzického těla.

1. fyzické tělo
2. duch
3. ochranný obal fyzického těla
- 3*. ochranný obal ducha

Рис. 101

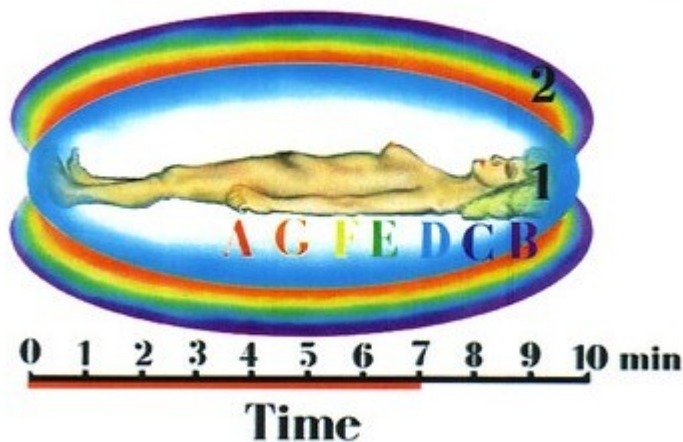

Obr. 102 – Vystoupení z klinické smrti.

Funkce celého organismu včetně mozku se vrátily do normálního stavu. Osoba vystupuje ze stavu klinické smrti.

1. fyzické tělo
2. ochranný obal fyzického těla

Рис. 102

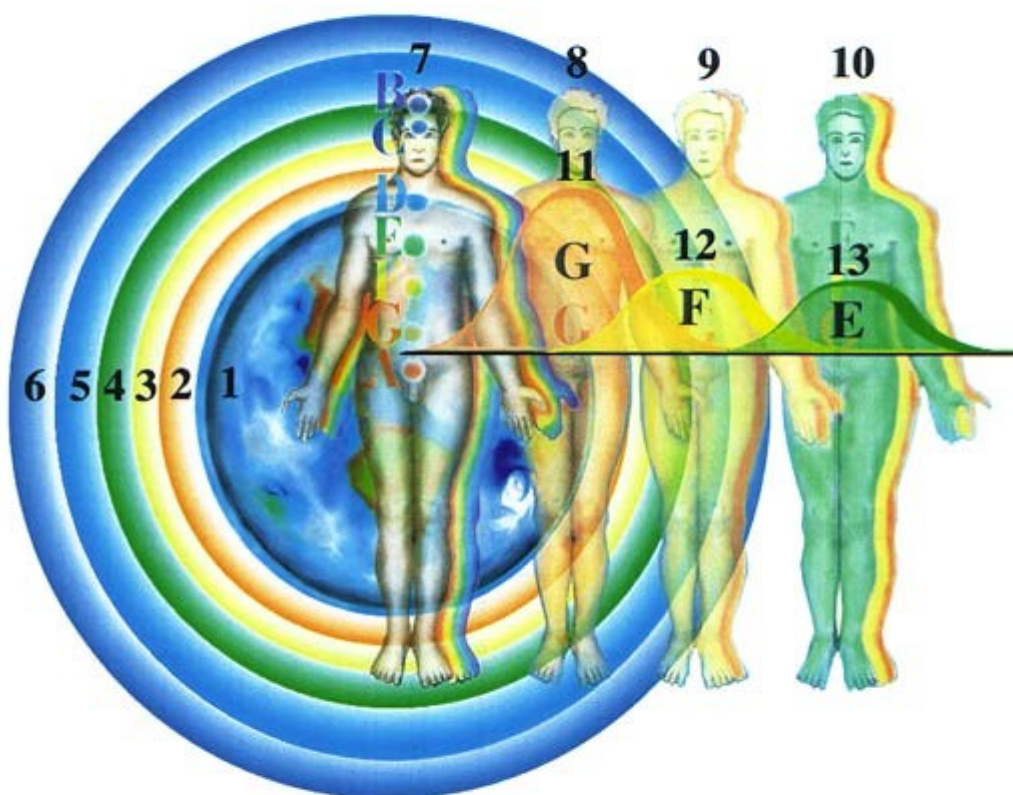

O. Astronomické éry Země.

Po vytvoření planety Země proudy primárních hmot pokračují v pronikání do jejích struktur, přičemž poměr jednotlivých proudů v celkovém toku se různí a mění se s časem.

Obr. 103 – Během Věku **Berana** převládá hmota **G** nad ostatními primárními hmotami a vytváří tak maximálně příznivé podmínky pro vývoj **éterického těla**. U člověka se to projevuje jako velká aktivita, silná vůle a fyzická síla.

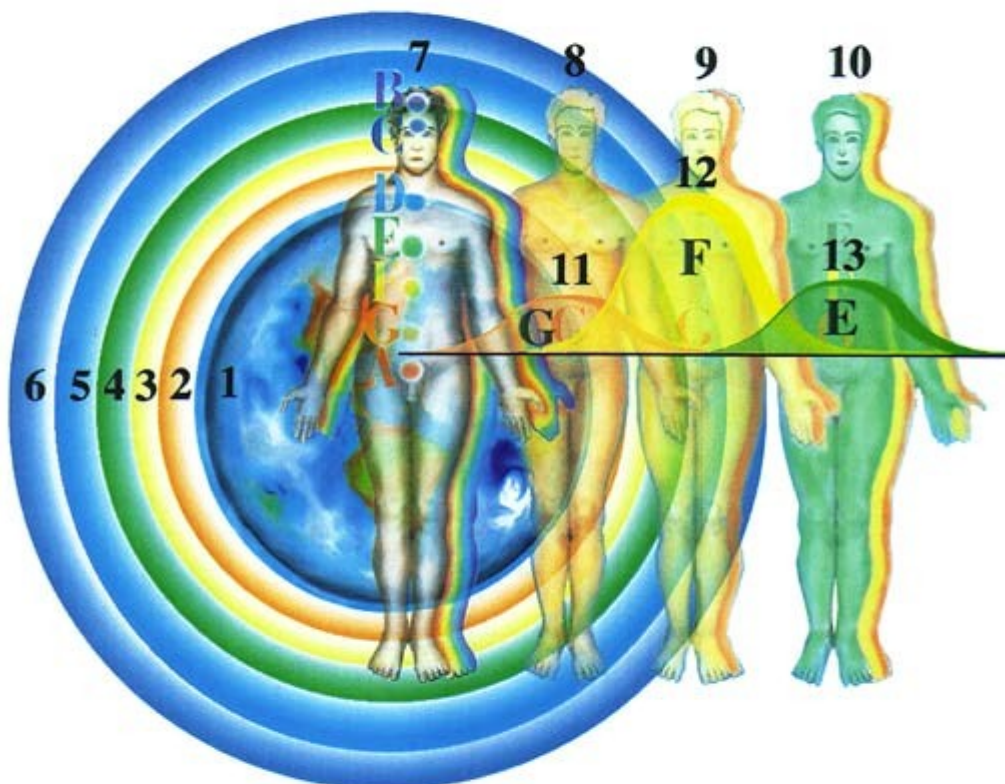
1; 2; 3; 4; 5; 6 – fyzicky hutná, éterická, astrální, první mentální, druhá mentální a třetí mentální sféra

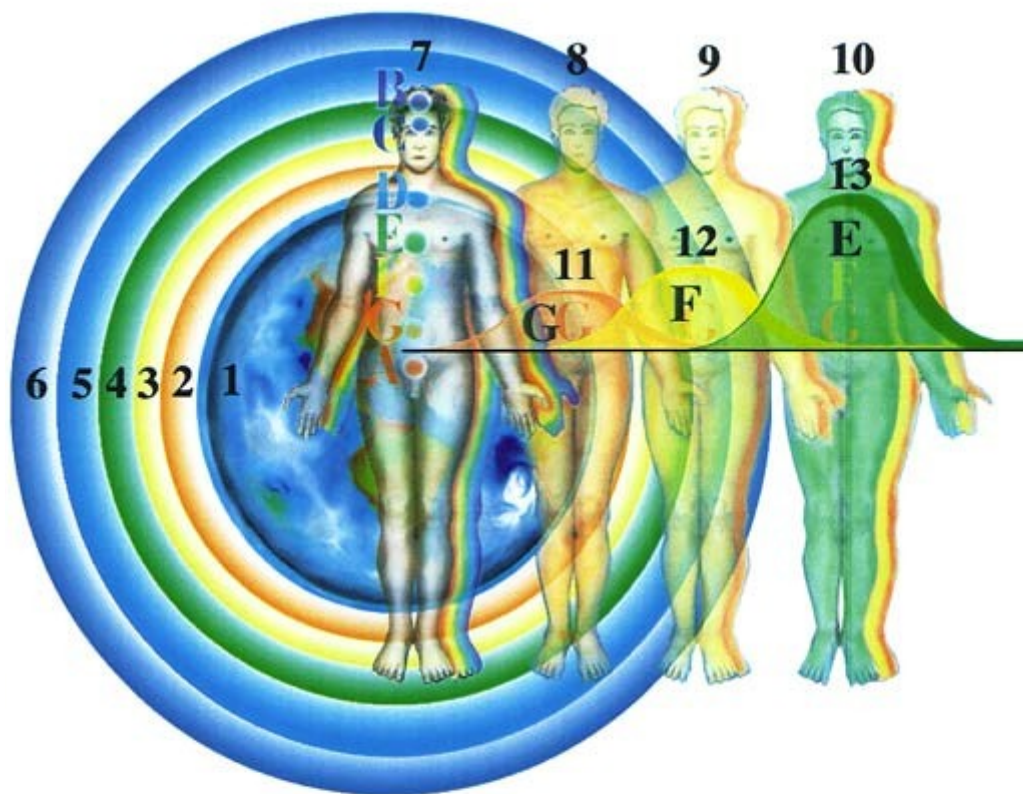
Obr. 104 – Během Věku **Ryb** převládá hmota **F** a vytváří příznivé podmínky pro vývoj lidského astrálního těla, což se manifestuje zvýšenou sexuální aktivitou a silnými emocemi, většinou negativními. (**Věk Ďábla**)

1; 2; 3; 4; 5; 6 – fyzicky hutná, éterická, astrální, první mentální, druhá mentální a třetí mentální sféra

Obr. 105 – Během Věku **Vodnáře** převládá hmota **E** a vytváří příznivé podmínky pro vývoj prvního mentálního těla a intelektu.

1; 2; 3; 4; 5; 6 – fyzicky hutná, éterická, astrální, první mentální, druhá mentální a třetí mentální sféra

Obr. 106 – Harmonický vývoj člověka během evoluce.

J_0 – minimální úroveň inteligence a **spirituality**, kdy je již možný mentální kontakt s jinými civilizacemi

E_0 – minimální energetický potenciál, požadovaný pro takový kontakt

